

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the Midnight Manor series

MOONLIT THORNS

P. RAYNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Aşığı Torunları

M DNİİ GHT MANOR

P. RAYNE

Copyright © 2024 by Piper Rayne Incorporated

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Regina Wamba

Çizgi Editörü: Joy Editing

Düzeltilen: Kardeşimin Editörü

Moonlit Thorns Hakkında

Gece Yarısı Malikanesi'nde ne olduğunu kimse bilmiyor.

Voss kardeşlerin evi, küçük kasabamıza tepeden bakan bir nöbetçi gibi durmakta ve gizemini korumaktadır. Kara kara düşünen dört milyarder, demir kapıların sınırlarını nadiren terk ederek onlarca yıldır var olan söylentileri körüklüyor.

Babam öldüğünde, bildiğim tüm güvenlik ortadan kalkıyor ve beni en büyük kardeş Asher Voss ile yüz yüze gelmeye zorluyor. Dış güzelliği tam da duyduğum gibiydi; yırtıcı bir doğası vardı ve beni karşı konulmaz bir şekilde kendine çekiyordu.

Bir pazarlık yapılır ve ailemi kurtarmak için onun gotik malikânesinin gölgeli sınırlarında yaşamaktan başka seçeneğim yoktur. Zaman geçtikçe, aramızdaki çekimi inkâr etmek gittikçe zorlaşıyor.

Asher Voss benim için çok yaşlı olabilir ve kesinlikle kendi şeytanları tarafından lanetlenmiş olabilir, ama aramızdaki tutku cehennemi ikimizi de tüketmek ya da yok etmekle tehdit ediyor.

MOONLIT THORNS karanlık bir çağdaş romantizm Güzel ve Çirkin yeniden anlatımıdır.

MOOSO MU N

ilgili bilgiler

l a n o i s t i k s

THORNS

P RAYNE

TETİKLEYİCİ UYARILAR

[Tetikleyici uyarıları](#) kontrol etmek isterseniz web sitemizde bulabilirsiniz.

UYARI: Bu tetikleyici uyarılar BÜYÜK spoiler içermektedir.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür P. Rayne](#)

[Hakkında Ayrıca P.](#)

[Rayne tarafından](#)

Çalma Listesi

İşte Midnight Manor serisini yazarken bize ilham veren şarkıların bir listesi. Aşağıdaki QR kodunu kullanarak çalma listesini (ve bizi) Spotify'da takip edebilirsiniz.

Bölüm Bir

ANABELLE

I Aile mülkümün ön kapısına iliştirilmiş kâğıdı yırtıp atıyorum. Gözlerim yazılı kelimeleri tararken kâğıt ellerimde titriyor. İlk başta, Kafam karıştı ama sonra fark ettim ve midem bulandı, kalbim tekledi ve dizlerim titredi.

ÖDEME YAPILMADIĞI İÇİN İŞİ BIRAKMA İHBARI

OKUMAYA DEVAM EDİYORUM, ilgili ayrıntılar için kelimelere göz gezdiriyorum.

...ÖDEMENİZİ ALMADIK...

...hesabınız gecikmiş...

...mülkü boşaltmanız için size on gün süre verilmiştir...

BU DA NE? Bu bir hata olmalı. Oak Haven Malikanesi bir asırdan fazladır aileme ait. Mülk üzerinde ipotek yok ve hiçbir banka

ödemeleri yapmak için, nasıl olur da gecikmiş olabiliriz?

Benim varsayımım, babamın mirasını kapatmak için aylar önce tüm evrak işleri yapılırken bir şeylerin karıştığı ve bunun yanlışlıkla buraya gönderildiği yönünde.

Sevgili babamın düşüncesi göğsümde bir sızıya yol açıyor ve solumdaki sütuna bakıyorum, küçükken arkasına saklanmayı en sevdiğim yerdin ve saklambaç oynardık. Ben etraftan dolandırken beni bulamıyormuş gibi yapar, fark edilmemeye çalışırdı.

O anıları kestim. Şu anda keder içinde yuvarlanacak zamanım yok. Ölü bulunduğı telefonunu aldığımdan beri yas tutacak vaktim olmadı, bitişikteki bir arazide bir hayvanın saldırısına uğramıştı.

Aklımdan çıkmayan görüntü karşısında sertçe yutkunarak, yasal saçmalıklarla dolu bildirinin geri kalanını sonuna kadar tarıyorum ve kimin tarafından imzalandığını görüyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Annem her zaman bunun birinin mezarınızın üzerinde yürüdüğü anlamına geldiğini söylerdi, ama uzaktaki aile mezarlığına hızlı bir bakış bana orada kimsenin olmadığını söylüyor.

Bu uğursuz hissi üzerimden atmaya çalışıyorum ama en koyu siyah mürekkeple, en sade beyaz kağıda basılmış isme baktığımda, bu his ikinci kez üzerime çöküyor.

ASHER VOSS, Voss Enterprises CEO'su

Bunun bir hata olduğundan artık daha az emin hissederek kapıyı itip açıyorum ve panikle içeri giriyorum. *Korkma, bu hala bir hata olabilir.*

Voss ailesinin nadiren hata yaptığından emin olsam da.

Yumruğum o kadar sert sıkıyor ki kağıt avucumda buruşuyor.

Herkes beklendiğı gibi yemek salonunda kahvaltı yapıyor. Büyükanne Boudreaux, babamın annesi, mükemmel bir şekilde kıvrılmış kısa saçlarıyla, az miktarda makyajla giyinmiş. Sağında, masanın başında annem Frances oturuyor. Yüzü çizilmiş, aynı koyu renk

Babamın zamansız ölümünden beri her gün gözlerinin altında halkalar oluşuyor. Ama en azından bugün yataktan çıktı. Bu da bir kazanç.

Elimde tuttuğum kağıt doğruysa bunun ona ne yapacağını düşünmekten nefret ediyorum. Umutsuzluk ve akıl sağlığı arasında bir ipte yürüyor ve herhangi bir gün hangi tarafa düşebileceğinden emin değilim.

Üç ay sonra hala memleketim Magnolia Bend'de olmamın ve küçük bir yayınevinde staj yaptığım Nashville'e dönmememin tek nedeni bu. Neyse ki bana bu kadar uzun bir izin vermelerinin tek nedeni stajyer olmam. Zaten bana ödeme yapmıyorlar. Mezun olduğumdan beri ailemden aldığım aylık bursla geçiniyorum. Artık tükendiğini düşündüğüm bir burs.

İki yaş küçük kardeşim Luke annemin yanında oturuyor. Şimdi, sadece yirmi yaşındayken, pamuk ve soya fasulyesi tarımı ve babamın birkaç yıl önce başlattığı burbon içki fabrikası da dahil olmak üzere çiftliğin yönetimini devralmak zorunda.

Büyükannem kapı aralığında beni fark etti. "Bu kadar erken saatte dışarıda ne yapıyordun?"

Ona bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum ama ailemizin reisi olan büyükanneme asla saygısızlık etmem, özellikle de annem bu kadar kontrolden çıkmışken. "Kahvaltıdan önce koşuya çıktım."

Bu sabah ilk iş olarak sesli kitabımı dinlemek için koşuya çıktım. Kitabım, kahramanın kadın kahramana aşkını ilan etmek üzere olduğu güzel bir bölüme -her kitapta en sevdiğim bölüme- geliyordu. Koşmaktan nefret etmeme rağmen sesli kitap dinlemeyi seviyorum ve nefret ettiğim bir şeyi sevdiğim bir şeyle eşleştirmenin egzersiz yaparken dinlememi sağladığını görüyorum.

Eve döndüğümde aklımı başımda tutmama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var. Burada büyümüş olmama rağmen, köy sınırlarının dışında neler olduğu konusunda hep endişeliydim. Kendimi bildim bileli dünyayı keşfetmek için buradan ayrılmak istedim. Üniversite bana ihtiyacım olan bahaneyi verdi ve her zaman ailemi ziyaret etmek ve arazide zaman geçirmek için eve dönmek istesem de, hala dünyanın sunduğu şeyleri daha fazla keşfetmek isteyen bir parçam var.

Yemek odasına girmeden önce sertçe yutkunuyorum, paniğimi yatıştırıyorum, eğer bu büyük bir yanlış anlaşılmaysa annemi telaşlandırmak istemiyorum. Ancak düşündükçe şüphelerim daha da artıyor. "Döndüğümde ön kapıya bir şey asılmıştı."

Luke koltuğunda daha uzun oturuyor, enerjimi okuyor. "Ne oldu canım?" diye soruyor büyükannem.

Annem kayıtsızca yumurtalarını tabağında gezdiriyor. Şu anda bu konuşmanın farkında olup olmadığını bile bilmiyorum.

Büyükanneme buruşturulmuş ilanı uzatıyorum, yaşlılıktan şişmiş parmak eklemleri olan elleriyle kağıdı masanın üzerinde, tabağının yanında düzeltiyor. Okuma gözlüğü olmadığı için kağıdı kol mesafesinde tutuyor. Binayı boşaltmamız gerektiğini söyleyen kısma gelmiş olmalı, çünkü telaşını gizleyemeyerek bana bakıyor. Okumayı bitirdiğinde bir elini göğsüne götürüyor ve hiçbir şey söylemeden buruşuk kağıdı masaya bırakıyor.

"Ne oldu?" Luke soruyor. İkimiz de cevap vermeyince sandalyesini itiyor ve masanın karşısına geçip gazeteyi alıyor.

"Bu bir hata, değil mi?" Luke okurken büyükanneme soruyorum. Voss ailesinin hata yapmadığından emin olsam da, özellikle de dört Voss kardeşin en büyüğü.

"Emin olamıyorum." Sesi hiç duymadığım kadar kısıktı.

"Bu ne lan!" Kâğıt Luke'un elinden kayarak masaya düşüyor.

"Ağzından çıkana dikkat et," diyor büyükannem, zarif soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanarak.

"Özür dilerim." Başını öne eğiyor. "Anabelle haklı, bu sadece bir karışıklık ya da şaka."

Büyükannem, "Voss ailesi şakacı olarak bilinmez," diyor.

Bu hafif kalır. Geceyarısı Malikanesi'nin tepesinde yaşayan dört kardeş pek çok şeyle tanınırlar - milyarder olmak ve

dokunulmaz, gizemli ölümler, ayda bir kez mülklerine gelen çok sayıda plakasız araç - ama kesinlikle mizah anlayışları değil.

"Bir hata *olmalı*. Bu mülk yüz yıldan uzun bir süredir ailemize ait. Babamın kredi alıp Oak Haven'ı riske atması mümkün değil, hele de Voss'lar söz konusuysen."

"Frances," diyor büyükannem nazikçe.

Annem ilk defa ismini kabul etti. "Evet?"

"Avukat size mülkle ilgili her şeyi verdiğinde, Voss ailesiyle ilgili bir şey gördünüz mü?"

Annemin gözleri parlıyor. "Heath'in ne zaman eve geleceğini biliyor musun?" Boğazımdan yaralı bir hayvana benzer acı dolu bir ses çıkıyor.

Bu, babamın ölümünden bu yana sanki hala yaşayanlar arasındaymış gibi onu sorduğu ilk sefer değil. Aklını tamamen kaybediyor mu yoksa bu kafa karışıklığı babamın ölümünden sonra doktorunun ona bu süreçte yardımcı olmak için verdiği ilaçların bir yan ürünü mü bilmiyorum.

"Yardımcı olamayacağını söylemek yanlış olmaz," diye alay ediyor ağabeyim.

Kardeşıme ters ters bakıyorum. Annemin yeni zihniyetini kişisel olarak algıladı. Öfkesini anlıyorum. Annemiz her zaman canlı, hayat dolu ve ailesine karşı sevgi doluydu. Babamız olmadan hayatını sürdürmeye çalışmanın korkunç olduğuna eminim ama denemek zorunda.

Büyükannem masadan uzaklaşıyor. "Avukattan belgeleri alıp ne bulabileceğime bakacağım."

Kağıdı masadan kaptım. "Beklemeyeceğim. Doğrudan kaynağa gideceğim."

Kardeşimin sandalyesinin ayakları yerde gıcırıyor ve önümde durana kadar masanın etrafında dolanıyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve başını eğerek göz hizamıza geliyor. "Geceyarısı Malikanesi'ne gitmiyorsun, Belle."

Babamın bana taktığı lakabı kullanırken göğsüm sıkışıyor. "Cevaplara ulaşmanın en hızlı yolu bu ve eğer bu doğruysa, mülkü elimizde tutmak için ne yapabileceğimizi öğrenmenin tek yolu bu."

Luke başını sallar. "Asla olmaz. Başka bir şey bulabiliriz. O yer..."

Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. Gece Yarısı Malikanesi babamızın öldüğü yer.

"Yapmak zorundayım. Eğer atalarımızın evini kaybetme ihtimalimiz varsa, bunu durdurmanın bir yolu olup olmadığına bakmalıyım. Babam da bunu isterdi."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve çenesi sıkılıyor çünkü ikimiz de haklı olduğumu biliyoruz. "O zaman ben giderim."

"Olmaz, küçük kardeşim. Sen burada kal ve büyükannenin avukatın evraklarını aramasına yardım et. Anneme göz kulak ol."

Rahatlamış görünüyor ve ben de onu suçlayamam. Gece Yarısı Malikanesi benim de gitmek istediğim bir yer değil ama bu beklemek için çok önemli.

Luke başını sallar. "Dikkatli ol."

"Yapacağım. Şimdi duş alıp üstümü değiştirmem lazım." Oraya yollarda ölmüş biri gibi gitmemin imkanı yok.

Büyükanne yanıma geliyor ve elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Oraya girip çık ve Asher Voss'a karşı dikkatli ol. Onu kızdırmak istemezsin."

Göğsümün etrafındaki bant geriliyor. "Biliyorum."

Başka bir şey söylemeden, elimde kâğıt, yemek odasından çıkıp merdivenlere yöneliyorum, her adımda öfkem artıyor.

Oak Haven Malikanesi'ne bir daha dönememe ihtimaliyle karşı karşıya kalınca, çocukluk evimin hayatımda ne kadar önemli olduğunu anladım. Dünyayı keşfetmek istiyorum, evet, ama aynı zamanda çocukluk evimin güvenliğine ve pek çok sıcak anıyı barındıran bir yere dönebileceğimi de bilmek istiyorum. Sevgili babamın anıları ve onu canlı olarak gördüğüm son yer.

Luke hayatı boyunca burayı yönetmek için yetiştirildi. Başka hiçbir vasfı yok ve eğer başka bir iş bulsaydı, annem ve büyükanneme kim bakacaktı? Eğer Voss'un bu işle bir ilgisi varsa, Oak Haven Malikânesi'nin bir kâğıdı ortadan ikiye ayırmak kadar kolay bir şekilde elimizden alınabileceğini sanıyorsa yanılıyor.

Oak Haven Malikanesi Boudreaux ailesinde kalacak.

Öyle olmak zorunda.

Ve bunun gerçekleşmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bölüm

İki

ANABELLE

I Aynaya son bir kez eleştirel bir bakış atıyor, Asher Voss'un yapacağından emin olduğum şekilde kendimi inceliyorum.

Asher Voss'u şahsen sadece birkaç kez gördüm ama ünü ondan önce geliyor. O uğraşılacak biri değil. Voss kardeşlerin hiçbiri öyle değil.

Kahverengi saçlarım gevşek dalgalar halinde sarkıyor ve uyumlu kahverengi gözlerimin etrafına hafif miktarda far ve rimel sürüyorum. Şapka kollu mavi elbisemin deseninde küçük beyaz çiçekler var ve dizlerimin hemen üzerinde bitiyor. Elbise beni biraz çocuksu ve sevimli hissettiriyor ama malikanede sahip olduğum en iyi şey bu.

Elimde olsa Asher Voss ile buluşmak için tasarım bir takım elbise giyerdim ama Magnolia Bend'de bu kadar uzun süre kalmayı planlamadığım için hepsini Nashville'de bıraktım.

Bu sadece bir noktada, ya anneme yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabul edip Nashville'e geri dönmem gerekeceğini ya da resmi olarak Nashville'e geri taşınmam gerektiğini kabul etmem gerekeceğini hatırlatıyor.

Magnolia Bend'de ne kadar kalacaksam kalayım ve eşyalarımı toplayıp buraya göndereyim.

"Bu başka bir günün sorunu," diyorum aynada kendime.

Asher Voss'u görmeye çalışacak kadar derli toplu görüldüğümünden memnun, şifonyerimden tahliye tebligatını alıp çantama tıktırıyorum. Kapım çalınıyor ve kapıyı açtığımda Luke orada duruyor.

"Benimle gelmiyorsun," dedim. "Sana

Galen'in burada olduğunu söylemeye
geldim."

Omuzlarım çöktü. Narsist eski sevgilimle uğraşmak şu anda ihtiyacım olan son şey. "Gönder onu."

"Denedim. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Seni görene kadar gitmemekte ısrar ediyor. Onu dışarıda verandada bekletmeyi başardım."

İç çekerek çantamı başımın üzerinde sallıyorum, böylece askısı bir omzuma dayanıyor. "Sanırım bugün iki pislikle uğraşacağım." Merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Hayır cevabını nasıl kabul edeceğini bilmiyor, değil mi?" Luke arkamdan geliyor.

"Hiç ç 1 k m a d ı m . Onunla çıktığıma inanamıyorum." Merdivenlerin dibine ulaştım ve kardeşimle yüzleşmek için döndüm.

"Sen bir ergendin. Gençler her zaman aptalca şeyler yapar." Kardeşim beni nasıl daha iyi hissettireceğini biliyor.

Galen benden üç yaş büyük, bu yüzden lise son sınıfa kadar onunla çıkmadım. İlk başta, çıkılacak heyecan verici bir erkek olacağını düşünmüştüm ama kısa sürede ne kadar iğrenç ve kendini beğenmiş biri olduğunu öğrendim. Yıl bitmeden ayrıldık, yani en azından sonsuza kadar balo eşim olarak onun fotoğraflarına bakmak zorunda değilim.

Eve döndüğümünden beri Galen yuva kurmaya hazır olduğunu açıkça belirtti ve bunu yapmak için beni seçti. Açıkçası neden bana bu kadar taktığını bilmiyorum. O bir şerif ve aynı zamanda çekici bir adam. İsteddiği kişiyi seçebilir.

Magnolia Bend'deki çoğu kadın gibi. Dışarı çıktığımızda, benim önümde kaç kadının ona asıldığını görmek utanç vericiydi.

Kapıya doğru bir adım atıyorum ama Luke beni döndürüyor ve kucaklıyor. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Ne demek istediğini biliyorum, bana söylemesine gerek yok. Babamın öldürüldüğü yeri ziyaret etmek acı verici olacak ama onun mirasını kaybetmek kadar acı verici değil. "Yapabilirim. Zor olacak ama başaracağım. Yapmak zorundayım."

Luke geri çekilip bana bakıyor, elleri hâlâ omuzlarımda. "Orada dikkatli ol. Eğer yanlış bir şey hissedersen, oradan ayrıl. Derhal."

Sertçe yutkunduktan sonra başımı sallıyorum. "İnan bana, o yerde gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum."

Bana sertçe başını sallıyor, sonra da evin arka tarafına gitmek için dönüyor. Bu sabah Oak Haven'da yapılması gereken her şeyin çoktan gerisinde kalmış.

İçimi çekerek ön kapıdan çıkıyorum. Sol tarafımdaki verandada beni bekleyen Galen'i görüyorum ama durmuyorum, ön merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Günaydın, Şerif LeBlanc."

Derin kıkırdaması arkamda yankılanıyor. "Hadi ama Anabelle, birbirimizi resmi hoşbeşlerden daha iyi tanıyoruz."

Arabama doğru ilerliyorum, Mayıs güneşi çoktan gökyüzüne yükselmiş ve ensemeye vuruyor. "Üzgünüm ama şu anda konuşacak vaktim yok."

"Bana yetismekten daha önemli ne olabilir ki?"

Arabama ulaştığımda dönüp ona bakıyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Neredeyse başka her şey."

Galen bana gülümsüyor, siyah saçları geriye kaymış ve mavi gözleri eğlenceyle parıldıyor.

Asla ipucu alamaz ve hakaret edilmesi imkansızdır. Sanki birinin onun hakkında olumsuz bir şey söylemesine tahammül edemiyormuş gibi.

Elini arabamın üstüne koyuyor, beni arabaya yaslıyor ve bana doğru eğiliyor. "Evlenmemiz gerektiğine karar verdim."

Öksürüyorum, kendi tükürüğümle boğuluyorum. "Pardon? Biz çıkmıyoruz bile, Galen."

"Geçmişte çıktık ve sen daha iyi biriyle çıkmadın. Ben de senin kadar harika biriyle çıkmadım. Neden tekrar bir araya gelmiyoruz?"

Söylediği saçmalıklar için söyleyecek sözüm bile yok. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Hadi, Anabelle. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi bir düşün." Diğer elini kaldırıp parmaklarının arkasını yüzümde gezdiriyor ve başımın arkası aracıma çarpana kadar ondan uzaklaşıp eğiliyorum. "Çocuklarımız nakavt olur. Nashville'deki işini bırakıp buraya benim yanıma taşınabilirsin. Ailemizi kurduktan sonra okulda ve veli komitesinde yardımcı olabilirsin. Ben de oğullarımıza futbol koçluğu yaparım. Mükemmel bir hayat olurdu."

"Görünüşe göre her şeyi çözmüşsünüz."

"O zaman katılıyor musun?" Kara bir kaşını kaldırıyor.

"Kesinlikle olmaz. Magnolia Bend'de kalmayacağım. Bunu sana söylemişim."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru eğildi. "Bu senin etrafta takılmanı gerektirecek bir şey olmadan önceydi." Arabadan uzaklaşıyor ve renklerini sergileyen bir tavus kuşu gibi göğsünü şişiriyor.

Bunu daha fazla yapamayacağım. Çantamdaki kâğıt parçası sanki kalçamda bir delik açıyormuş gibi hissediyorum. "Bunu daha fazla tartışamam Galen. Evlenmeyeceğimizi söylemem yeterli ama Bayan LeBlanc arayışında sana şans diliyorum."

Arkama bile bakmadan arabama biniyorum ve boğucu sıcaktan kurtulmak için motor çalışır çalışmaz camları açıyorum.

"Senden vazgeçmiyorum, Anabelle Boudreaux," diye

bağırıyor Galen. "Keşke vazgeçsen!" Sesleniyorum,

uzaklaşıyorum.

Ana evden uzun yola çıktıktan sonra camları tekrar açıyorum ve klimayı sonuna kadar açıyorum. Gece Yarısı Malikânesi'ne vardığımda rüzgâr sörfü yapıyormuş gibi görünmek isteyeceğim son şey.

Nereye gittiğimi düşündükçe midem bulanıyor.

Daha önce Geceyarısı Malikanesi'ne hiç girmemiştim. Magnolia Bend'de neredeyse hiç kimse girmedi. Planımı yaptığımdan beri ilk kez, mülke girmeme izin verilmeme ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettim. Muhtemelen kapıdan geri çevrileceğim ve Asher Voss'la konuşmak şöyle dursun, onu asla göremeyeceğim.

İki mülkümüzün arasından geçen nehrin üzerinde duran ve aralarında doğal bir bariyer görevi gören küçük köprüden geçerken ellerim direksiyonda sıkılaşıyor.

Asla olmaz. Öyle ya da böyle, bugün Asher Voss ile konuşacağım ve aile evimizin daha birçok Boudreaux nesline aktarılmasını sağlayacağım.

Annem ve kardeşim için değilse bile, babam için. O da bunu isterdi.

Bölüm ÜÇ

ANABELLE

I Geniş araziyi yoldan ayıran demir kapılarda duruyorum ve kalp atışlarım sanki hala bu sabahki koşumdaymışım gibi hızlanıyor.

Geceyarısı Malikanesi gizem ve folklorla çevrilidir ve neredeyse iki yüz yıl önce inşa edildiğinden beri de öyledir. Ailemin çok daha mütevazı malikanesi gibi, Geceyarısı Malikanesi de inşa edildiğinden beri Voss ailesine ait.

Ancak Oak Haven'ın aksine, o zamanki toprak sahiplerinin çoğunun klasik Antebellum tarzında inşa edilmemiştir. Midnight Malikanesi hem büyüklük hem de ölçek olarak daha çok Gotik bir saraya benziyor ve uzakta Magnolia Bend kasabası ile bir tepenin üzerinde oturuyor.

Derin bir nefes alarak camı indiriyorum, sonra da düğmeye basmak için güç topluyorum. Bastığım anda hoparlörden bir erkek sesi geliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Voss'u görmeye geldim." Ellerimin titremesini engellemek için direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Hangisi?" diye sorar hoparlörden gelen ses.

Doğru. Burada dört Bay Voss yaşıyor. "Asher Voss."

"Randevunuz var mı?" Sesindeki kınamayı duyabiliyorum. "Hayır, ama onunla konuşmam şart."

"Randevunuz yoksa gitmeniz gerekiyor."

Ağzım ince bir çizgi oluşturuyor. "Asher Voss'u görene kadar buradan ayrılmayacağım. Lütfen ona Anabelle Boudreaux olduğunu söyleyin."

Hoparlördeki adam birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor ve beni görmezden geldiği düşüncesiyle kalbim sıkışıyor. Sonra nihayet, "Orada bekle."

Neredeyse beş dakika boyunca hiçbir şey olmuyor ve geçen her saniye içimdeki gerilim daha da artıyor. Düğmeye tekrar basmayı düşünüyorum ama talimatlarına uyarsam içeri girme olasılığımın daha yüksek olduğuna karar veriyorum. Böylece arabada oturuyorum ve giderek daha da gerginleşiyorum. Asher Voss ile konuşma fırsatım reddedilirse ne yapacağım?

Gürültülü bir vızıltı beni ürkütüyor ve demir kapılar yavaşça açılıyor. Aracıma hızla vitese takıyorum ve nefesimi tutarak kapıların önünden geçiyorum.

Geceyarısı Malikanesi'ne ilk kez geliyorum.

Çocukken, mülklerimizi ayıran küçük nehri geçmememiz, aksi takdirde korkunç sonuçlarla karşılaşacağımız konusunda hep uyarılırdık. Bu da babamın ölümünü daha da şaşırtıcı kılıyor - öldürüldüğü gün nehrin diğer tarafında ne yapıyordu?

Kel servi ağaçlarıyla çevrili uzun yolda ilerlemeye devam ediyorum. Sabahın geç saatleri olmasına rağmen, burası kapıdan girdiğim zamankinden daha loş. Sanki güneş ışığı siyah bir tülден süzülüyormuş gibi. Yolun sonuna geldiğimde selvi ağaçları devriliyor ve malikane beni selamlamak için yükseliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Gece Yarısı Malikânesi hayal ettiğimden daha da korkutucu. Yapı koyu gri taştan inşa edilmiş ve iki kanat evin ana kısmından açılı bir şekilde çıkıyor. Her kanadın sonunda gökyüzüne doğru uzanan bir kulesi var.

Arabamı dairesel yola park ediyorum ve çantamı alıp araçtan inmeden önce derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Buradaki hava daha ağır, sanki yoğun ve sandaletlerimin taş üzerindeki sesini yutuyor.

Malikânenin tepesinde tünemiş taş gargoyler var. İzlediğime dair uğursuz bir his kollarımdaki tüm tüyleri askerler gibi diken diken ediyor. Ön kapının üzerinde büyük bir vitray pencere yükseliyor ve ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı kendiliğinden açılıyor.

Uzun boylu, zayıf bir adam kapının arkasından çıkınca geri adım atıyorum. Sıcak gülümsemesi beni biraz rahatlatıyor. Kahverengi saçlarına serpiştirilmiş aklar nedeniyle en iyi tahminim ellili yaşlarında olduğu yönünde.

"Matmazel." Eğildi ve ben bu jestten ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Beklediğim karşılama bu değildi.

"Um... selam."

"Ben Marcel Lacour. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Fransız ismine rağmen, herhangi bir aksanı yoktur.

Annemin bana aşıladığı terbiye devreye giriyor ve sinirlerime rağmen ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Anabelle Boudreaux."

Kaşları kalkıyor. "Ah, bitişikteki mülkten."

Başımı salladım. "Evet. Bay Voss'u görmeye geldim... Asher Voss'u yani."

Ellerini önünde çırparak beni irkiltiyor. "Tabii ki. Bu taraftan. Bay Voss ofisinde."

Marcel kapıyı kapatıp beni evin içinde gezdirmeden önce eve adım atmamı bekliyor. Geceyarısı Malikanesi'nin büyük olması benim için sürpriz değil ama Marcel'i oda oda takip edene kadar ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.

Gördüğüm diğer insanlar sadece hizmetçiler.

Mülk boyunca çok sayıda kemerli pencere olmasına rağmen, gün ortasında bile hala loştur. Gölgeler evin her köşesini kaplıyor.

tüm ışıkların açık olduğu odalar hariç. Ve o zaman bile, günün bu saatinde olması gerekenden daha karanlık hissettiriyor.

Marcel beni tavanı kaburgalı tonozlarla süslü uzun bir koridora götürdüğünde, evin orta kısmından uzaklaşıp diğer kanatlardan birine doğru ilerlediğimizi fark ediyorum. O kadar dönmüşüm ki, dışarıdan gördüğüm iki kanattan biri mi yoksa tamamen farklı bir kanat mı, hiçbir fikrim yok.

Sonunda koyu renkli ahşap bir kapının önünde duruyoruz ve Marcel bana dönüyor. "Eğer bugün biraz... *zor* bir gün geçirdiyse, lütfen onu affet. Zaten bir gün oldu ve daha öğle yemeği bile yemedik."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Harika. *Kötü* bir gün geçirirken yırtıcı olduğu söylenen bir adamı ziyaret etmeyi seçtim.

Marcel cevap vermemi beklemiyor. Hızla topuğunun üzerinde dönüyor ve kapıyı birkaç adım açmadan önce çalıyor. "Bayan Anabelle Boudreaux sizi görmek istiyor, efendim."

Marcel kapıyı iterek sonuna kadar açıyor ve koridorda geri çekilerek beni güç ve hâkimiyet saçan bir adamla baş başa bırakıyor. Dikkati önündeki büyük ahşap masanın üzerindeki bazı kağıtlarda olsa bile, bu adamın zararlı olduğu çok açık.

Olduğum yerde donup kaldım. Bacaklarım çalışmıyor, komut verdiğimde hareket etmiyor. Çocukluğumun şehir efsanelerini ve kâbuslarını besleyen evin tam ortasında duruyorum. Sadece bu da değil, aynı zamanda en büyük ve en kötülerinin gözetimi altındayım.

"Buraya bütün gün bana bakmaya mı geldiniz, yoksa plansız ziyaretinizin gerçek bir amacı var mı? Çabuk olun Bayan Boudreaux. Yapacak işlerim var." Sesi derin ve tehditkâr; bana bakmak için başını kaldırdığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Asher Voss'un fotoğrafını hiç görmemiş değilim - gerçi internette çok az fotoğrafı var - ama bu birkaç fotoğraf da onun hakkını vermiyor. Elbette, birkaç kez sokakta yanından geçtim, ama o zaman bile onu içime çekemedim.

Masmavi gözleri üzerime yerleşiyor. Koyu renk saçlarının kulaklarına doğru kıvrılması, bazı parçalarının alnına düşmesi, odanın diğer ucuna uzanıp saçlarını mükemmel yontulmuş yüzünden uzaklaştırmak istememe neden oluyor.

Sanki güzelliği sizi içine çekmek için yaratılmış gibi mükemmel.

Kendimi bir avcının görüş açısına yakalanmış bir tavşan gibi hissederek ofisinin eşiğinde duruyorum, dikkatleri üzerime çekeceğim korkusuyla kaçmaya korkuyorum.

Ölçülü bir sabırla beni incelemeye devam ediyor. Sonunda teslimiyetle ofisine giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve masasına doğru yürüyorum. Yüzündeki sıkılmış ve sinirli ifade kendime olan güvenimi sarsmıyor.

"Beni görmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Sesim kulağıma gıcırtilı geldiği için boğazımı temizliyorum. "Bekleyemeyecek kadar acil bir mesele."

"Ben de öyle anladım." Masasının önündeki sandalyelerden birini işaret ediyor.

Elbisemi kırıştırmamaya dikkat ederek yavaşça yere çöküyorum. Elinde ölümcül görünümlü bir ayı dövmesi olduğunu fark ediyorum. Gözleri vahşi ve çenesi vahşi bir kükremeye sonuna kadar açık, uzun keskin dişleri sergileniyor.

Oturduktan sonra çantama uzanıp kâğıdı çıkarıyorum ve çok yaklaşmamaya dikkat ederek önümdeki masanın üzerine koyuyorum. Onun avuçlarının içine girecek kadar aptal değilim. "Sanırım bir tür hata oldu. Bu sabah kapımıza asılmıştı."

Kağıda üstünkörü bir bakış atıyor ve sanki tüm bu konuşma zaman kaybıymış gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sizi temin ederim, hiçbir hata yok."

Birkaç kez göz kırptım. İçten içe bana bir tür hata olduğunu söyleyeceğini umuyordum. Belki de benimle uğraşmak zorunda kaldığı için sinirlenerek kaba ve küçümseyici davranacaktı ama mektup bizim için değildi.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Oak Haven yüzyıllardır benim aileme ait. Mülk üzerinde ipotek yok, haciz yok."

"Korkarım Bayan Boudreaux, babanızın paraya ihtiyacı vardı. Parayı ona ben verdim ve karşılığında, eğer ödemelerini aksatırsa, Oak Haven Malikanesi benim olacaktı."

"Neden sana gelsin ki?" Sesim muhtemelen olması gerekenden daha güçlü ve kısık çıkıyor.

Asher Voss'un gözleri bir canavar gibi kısılır. "Dikkatli ol, küçük kız. Bugün beni görmene izin verdiğim için bile şanslısın. Bunu nezaketen yaptım çünkü babanı yeni kaybettin ve başka bir nedeni yok. İstedğin bilgiyi vermeden seni dışarı atmaya da aynı şekilde eğilimliyim."

Baba, sen ne yaptın? Neden şeytanla bir anlaşma imzaladın? Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama bu adamın önünde yaşların akmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, babanızın başka seçeneği yoktu. Bankalar babana bir kuruş bile borç vermezdi. Bu yüzden bana geldi çünkü benim param olduğunu biliyordu ve bu onun son çaresiydi."

Çok iyi tanıdığımı sandığım bu adamdan ölmüş babam hakkında bilgi isteme fikri içimi acıtıyor ama Oak Haven Malikânesi'ni kaybetme fikri akıl alır gibi değil. "Paraya neden ihtiyacı vardı? Neden bir banka ona vermedi?"

Asher Voss uzun bir süre bana bakıyor ama sessizliğinin altında bir yargı var. Sanki bir çocukmuşum gibi başını eğiyor. Ve sanırım ona göre, muhtemelen öyleyim. Google'a göre onun otuz altı yaşına karşılık yirmi iki.

"Babanın kumar bağımlılığını gerçekten bilmiyor muydun?"

Vücudumdaki her kas geriliyor ve damarlarıma öfke doluyor. "Babamın kumar bağımlılığı yoktu."

Boğazından kısık bir sesle kıkırdıyor, derin tınısı bana bir hayvanın hırıltısını hatırlatıyor. "Anlaşılan babanı sandığın kadar iyi tanı mıyormuşsun."

Yerimden fırladım. "Babamı tanıyordum! Onu severdim."

Asher Voss, yavaşça, saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi sandalyesinden kalkıyor ve avuçlarını masasının üzerine koyarak bana doğru eğiliyor. Eğer bir masa olmasaydı

Aramızda kalsaydı, üzerimde yükselirdi. "Anladığım kadarıyla bilmediğiniz çok şey var Bayan Boudreaux."

Gözlerindeki kınama ve benimle sanki ondan aşağıdaymışım gibi konuşma şekli karşısında ellerim iki yanımda yumruk oluyor. "Eğer söylediklerin doğruysa, babamın imzaladığı evrakları görmek istiyorum. Oak Haven Malikanesi'ni asla riske atmazdı. Sana inanmıyorum."

Masasından kalkıp boyunun hizasına geliyor ve kravatını göğsünde düzeltiyor. Giyinik olmasına rağmen, takım elbisenin ona göre dikilmiş olması geniş omuzlarını ve dar belini ortaya çıkarıyor. Takım elbisenin altında muhteşem bir vücut olduğunu varsayıyorum. "Merkezdeki asistanıma siz ayrılır ayrılmaz size kuryeyle göndermesini söyleyeceğim. Yani şimdi." Arkamdaki kapıya doğru eliyle işaret ediyor.

"Bu kadar mı?" Beni bu kadar kolay reddetmesine neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum.

"Hepsi bu kadar." Bir kez başını salladı. Ben kıpırdamayınca masasının etrafından dolanıp bana doğru geliyor ve önümde dimdik duruyor. Burun delikleri alevlendi. "Gitmen gerekiyor. Hemen."

Mavi gözlerinin derinliklerinde bir şeyler parlıyor ama ne olduğunu çözemiyorum. Bir an panik olabileceğini düşünüyorum ama onun gibi bir adam hiç panikler mi?

"Mülkü elimde tutmak için ne yapabileceğimi söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım." "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Şimdi git." Üst kolumu kavradı.

Kolumun üst kısmındaki çıplak teni saran iri elini hissetmek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Ancak o, beni kapıya doğru sürüklerken etkilenmiyor. Ama kapının koluna uzandığında, kolumu onunkinden çekiyorum.

"Yapabileceğim bir şey olmalı." Yalvaran gözlerle ona bakıyorum.

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Gecikmeye girdiği için kredinin tüm bakiyesini ödeyecek paranız yoksa tabii."

"Ne kadar bu?" Belki arabamı satabilirim... Sadece evimi kiraya veriyorum... Belki bu miktar için kendim kredi alabilirim-

"Üç milyon dolar."

Midem bulanıyor ve bacaklarım titreyerek neredeyse yere yığılmama neden oluyor. *Babam üç milyon doları kumarda kaybetti.*

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Asher şöyle diyor: "Çoğunu kumarda kaybetti. Bir kısmını da içki fabrikası ve çiftlik için kullanmak zorunda kaldı çünkü aynı zamanda berbat bir iş adamıydı."

Bakışlarım öfkeyle onunkilerle buluşuyor. Daha aylar önce kendi arazisinde öldürülen bir adam hakkında kızına bu kadar duygusuzca konuşabilen bu adam kim?

Bu malikanede yürürken tüm o zenginliği hatırlıyorum. Nesiller boyu süren zenginliğin gereksiz gösterileri. Asher Voss gibi bir milyarder için üç milyon dolar beş para etmez ama yine de bu acıya sebep olmaktan zevk alıyor sanki. İsterse benimle bir şeyler yapabilir. Bu onun kâr hanesinde bir fark yaratmaz.

"Babam bir kumarbaz ve kötü bir işadamı olabilir, ama senden bin kat daha iyi bir adamdı!"

İçinden küstah bir kıkırdama yükseldi. "Lütfen beni pohpohlamaya çalışmayı bırakın, Bayan Boudreaux. Bu, iki haftadan kısa bir süre içinde Oak Haven Malikânesi'nin yeni sahibi olacağım gerçeğini değiştirmiyor."

Midem bulanıyor ama onun pahalı deri ayakkabılarının üzerine kusmayı reddediyorum. Babamızla ve onun hatırasıyla olan tek bağıımızı kaybedemeyiz. Annem... Mülkten zorla çıkarılırsak nasıl tepki vereceğini bilmek bile istemiyorum. Asla toparlanamaz.

"Bana ne yapabileceğimi söyle. Bir şeyler olmalı. Her şeyi yaparım Bay Voss, lütfen." Gururlu bir kadını ve sesimdeki çaresizlikten nefret ediyorum, ama tam da öyleyim - çaresizim.

Beni inceliyor. İçimin burkulmaması neredeyse imkânsız ama kendimi tutuyorum. Sonra o bana yaklaşıyor, ben de kapıya doğru yaklaşıyorum.

"Babanızın imzaladığı sözleşmenin emrettiğinden başka bir şeyi neden yapayım? El altından hiçbir şey yapmadım. Ne imzaladığını biliyordu ve

anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmedi. Bu nedenle Oak Haven Malikanesi'ni kendime ait kılmak için her türlü hakka sahibim. Ancak siz burada, ailenizi bu duruma düşüren değerli babanız yerine bana kötü adammışım gibi bakıyorsunuz."

Söylediklerinin doğru olduğunu anlamıyorum ama umurumda değil. Krediyi elinde tutan o. İsterse buna bir son verebilir.

"Mülkü kaybedemem. Babamdan bana kalan tek şey bu. Çiftlik ve içki fabrikası artık kardeşimin sorumluluğunda. İşleri daha kârlı bir şekilde yürütebilir ve bir ödeme planı üzerinde çalışabiliriz. Lütfen." Ellerimi dua eder gibi önüme koydum. "Her şeyi yaparım."

Ellerini ceplerine sokuyor ve sessizleşiyor. Nefes almaya cesaret edemiyorum. "Tamam o zaman... Seninle bir pazarlık yapacağım."

Kalbim hızlanıyor. "Herhangi bir şey."

Borcu geri ödememizi istediği faiz oranı çok komik olacak ama önemli değil. Mülkü elimizde tutabilirsek buna değer.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, eli hala önümde havada duran bileklerime dolanıyor ve onları başımın üzerine doğru çekerek, sırtım kapıya dayanana kadar beni birkaç adım geri götürmek için kaldıraç olarak kullanıyor. Nefesim ciğerlerimde kabarıyor ve korku uzuvlarımın kontrolünü ele geçirip beni olduğum yerde dondururken gözlerim açılıyor.

Mavi gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce bakışları aramızda geziniyor. "Bir yıl boyunca benim için çalışacaksın ve ben de borcunu ödemiş sayacağım. Değerli mülkün sende kalabilir."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Onun için *çalışmamı* mı istiyor? "Ne... ne yapıyor olacağım?"

Gözlerimiz tekrar buluşmadan önce vücuduma uzun, yavaş bir bakış atıyor. "Ben ne istersem."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey kulağa doğal olarak cinsel geliyor, ama kastettiği şeyin bu olmasına imkan yok. Muhtemelen günde sekiz saat evrak dosyalamamı ya da ona kahve getirmemi isteyecek.

Cesaretimi toplayarak çenemi kaldırıyorum, her ne kadar kapıya yaslanmış olmamın avantajını elinde tuttuğu çok açık olsa da. "Her zaman ev ofisinizden mi çalışırsınız?" Voss Enterprises'ın merkez ofisinde çalışmak için taşınmam mı gerekecek?

"Bilmiyorum. Ama buradan çalışacaksın. Aslında burada yaşayacaksın." Biz burada göğüs göğüse dururken, nefesindeki nane kokusunu alabileceğim kadar yakınken, sanki bu kuralları kendi koyuyormuş gibi konuşuyor.

"Burada mı? Gece Yarısı Malikanesi'nde mi?"

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Tüm o şehir efsanelerinin doğru olmasından mı korkuyorsun?"

Yıllar boyunca duyduğum tüm hikayeleri hatırlıyorum. Malikanenin nasıl perili, hatta lanetli olduğunu. Babam da dahil olmak üzere birden fazla kişinin bu topraklarda nasıl şüpheli bir şekilde öldüğünü. Voss kardeşler hakkında kimsenin pek bir şey bilmediğini. Ayda bir cumartesi gecesi, pencereleri karartılmış pahalı araçların kasabadan geçip tepeye, Gece Yarısı Malikanesi'ne doğru yol aldığını.

*Bir yıl boyunca burada nasıl
yaşayabilirim? Ama nasıl yaşayamam?*

Ailemle ilgili düşüncelerim ve Oak Haven Malikanesi'ndeki anılarım, Midnight Malikanesi'yle ilgili korkulu soruların yerini alıyor. Burada çalışmak için Nashville'deki stajımı bırakmam gerekecek. Ama bir yıl dolduğunda yayıncılıkta bir yer edinmek için yeniden başlayabilirim ve Oak Haven Malikânesi'nin ailemin mülkiyetinde kalacağından eminim.

"Bir yıl boyunca sizin için çalışırsam özgür ve temiz olacağımızı yazılı olarak istiyorum."

"Bana güvenmiyor

musun?" "Azıcık bile

değil."

Sırıttıyor ve ellerimi bırakıyor ama benden sadece birkaç santim uzakta duruyor. "Düşündüğüm kadar saf değilmişsin."

"Benim için her şeyi kolaylaştıracağın gibi bir yanılsama içinde değilim."

"Akıllı kız. Bunu çok zor ve tatsız hale getireceğimden emin olabilirsiniz."

Boynumu büküp ona bakıyorum. Gözlerindeki yırtıcı parıltı cinsel imalarla birleşince meme uçlarım elbisemin içinde çakıllaşıyor. *Bu benim için nasıl bir tepki?*

"Güzel." Başımı sallıyorum ve o da birkaç adım geri çekilerek nihayet normal nefes almamı sağlıyor. "Ne zaman başlıyorum?"

"Yarın sabah sekizde burada ol." Dönüp masasına doğru yürüyor, ses tonu umursamaz.

"Avukatlarınız ya da her kimse bir şeyleri bu kadar hızlı bir araya getirebilir mi? Bir sözleşme yapana kadar başlamıyorum."

Masasına oturmuş, ben gelmeden önce okumakta olduğu gazeteleri toplarken bana doğru bakma zahmetine bile girmiyor. "İstediğim şeyi istediğim zaman alabilmem için insanlara cömertçe ödeme yapıyorum, Bayan Boudreaux. Marcel şimdi sizi dışarı çıkaracak."

Arkamdaki kapı açılıyor ve Marcel'in sabırlı gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

Asher Voss'tan tek kelime daha duymadan ofisinden çıkıyorum. Marcel'i malikânenin içinde takip ederken Asher Voss'un neden onun için çalışmamı istediğini sorguluyorum. Onun için ne tür bir iş yaparsam yapayım, üç milyon dolarlık maaşa değmeyeceği kesin. Ama ben kimim ki Asher Voss gibi bir adamı sorgulayayım? Kendince sebepleri olmalı.

Önemli olan tek şey Oak Haven Malikanesi'nin ailede kalması.

Bölüm
FOUR

ASHER

TAnabelle Boudreaux'nun ziyaretinin ertesi sabahı yüzmeyi bitirip her zamanki gibi kahvaltı için yemek salonunda kardeşlerime katılıyorum. Nero ve Kol çoktan oradaydı ama Sid yoktu.

"Yüzmen nasıldı?" Nero kendine bir kahve koyarak soruyor.

"Peki." Yanına oturdum ve fincanımı doldurması için ona doğru uzattım. Bir yudum aldım ve tabağıma çilekle birlikte yumurta ve kızarmış ekmek koymak için fincanı bıraktım.

"Her zamankinden daha uzun yüzdün. Genelde sabahları buraya ilk gelen sen olursun," diyor Kol.

"Nedir bu, sorgu mu?" Çatalımı yumurtalarımın altına batırıyorum.

Gerçek şu ki normalden daha uzun süre yüzdüm. Dünden beri tedirgin ve huzursuz bir enerjiyle doluydum ve daha üretken bir gün geçirme umuduyla bunu yakmak istedim.

Kol sanki bir şakanın içindeymiş gibi kıkırdıyor, ama ben onun çocukça maskaralıklarını görmezden geliyorum.

"Sid'in nerede olduğunu bilen var mı? Delaware'de devam eden EPA saçmalığını ona sormam gerekiyor."

Voss Enterprises üst düzey bir okyanus kenarı tatil köyüne dönüştürmek için bazı araziler satın aldı ve EPA her yıl orada yuva yapan bazı kuşları yerlerinden ettiğimiz için başımızın etini yiyor.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyor Nero.

Yemeğimizi sessizce yedikten sonra bugün işe başlayacak olan yeni çalışanımızla ilgili olarak onlara gereken uyarıyı yapmaya karar verdim. Yaptığım anlaşmadan bir şeyler çıkaracaklarını bildiğim için bundan biraz korkuyordum ama çıkarmamaları gerekiyordu.

"Oak Haven Malikânesi'nden Anabelle Boudreaux'yu benim için çalışması için işe aldığımı bilmelisiniz. Önümüzdeki bir yıl boyunca burada yaşayacak."

Kol'un çatalı elinden kayarak tabağa çarpıyor. "Bunu neden yaptın ki?" Ters ters bakıyor.

"Kendi eğlencem için." Kahve fincanıma uzandım.

"Belki de bu lanet yerden bir gün ayrılırsan, kendini eğlendirmek için sokak hayvanlarını sürüklemek zorunda kalmazsın." Kol sandalyesini geriye itip odadan çıkıyor ve Sid'in yanından geçerek nihayet varlığıyla bizi şerefendiriyor.

"Bu sabahki sorunu ne?" Sid, Kol'un az önce çıktığı sandalyenin yanına oturup Bayan Potter'ın taze yapılmış çöreklerinden birine uzanırken soruyor.

"Ağabeyimiz Boudreaux kızını kendisi için çalışması için tuttuğu için kızgın. ve bir yıl boyunca burada yaşa," diyor Nero ağzına bir üzüm atmadan önce.

Sid çöreğini parçalamaya ara veriyor ve kaşlarını kaldırarak masanın öbür ucundan bana bakıyor.

"Babasının bana borcu vardı ve borcunu ödeyemedi, ben de mallarını alacaktım. Bana yalvardı, elinde tutmak için her şeyi yapacağını söyledi. Önümüzdeki on iki ay boyunca hayatını zindan etmek eğlenceli olacakmış gibi geldi." Omuz silkerek, borcunu ödemesi için daha yüksek faizli bir anlaşma yerine neden bu yolu seçtiğime dair kendi kafa karışıklığımla oynuyorum.

Bu teklifi yapmama neyin sebep olduğundan hâlâ emin değilim. Dün ofisimdeyken, babasının iki yıl önce oturduğu sandalyeye oturmuş, ona kredi vermem için bir pislik gibi yalvarıp sızlanırken, tek fark ettiğim aralarındaki farktı. O zayıflık gösterisiyle beni iğrendirirken, Anabelle güçlü ve sert bir görüntü sergilemişti. Oh, kızgındı, buna şüphe yoktu, ama aynı derecede korkuyordu. Yine de iyi bir gösteri sergiledi ve bu içimde bir şeyleri ateşledi - kırılmadan önce ne kadarını kaldırabileceğini görmek için onu zorlamaya devam etme ihtiyacı.

Sid çöreğin kalan kısmını yırtıp taze krema ve reçeli kendisine doğru çekiyor. "Bu konuda ne yapacaksın-"

"Ben hallederim." Sesim keskin.

Bir yabancınn bize karşı kullanabileceği herhangi bir şeyi keşfetmesine izin vereceğimi düşünmesi aşağılayıcı.

Başını sallıyor. "Nasıl biri?" Nero sorar.

Soluma döndüm ve en küçük kardeşime baktım. Hepimizin bu yerde yaşanan dehşetten korumaya çalıştığımız kardeşime. "Onun neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok, Nero. Umurumda da değil."

"Seksi mi?" Sid sorar.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bunu aklından bile geçirme. Benden başka kimseye hizmet etmek için burada değil. Önüne çıkan her Voss sikine binmesini, bunun ona bana karşı olan görevlerini savsaklamak için bir geçiş hakkı verdiğini düşünmesini istemiyorum."

"İlginç..."

Sid'e kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Ekmeğinden büyük bir ısırık alıp ağzına attı ve bana masum bir bakış attı. Olabildiğince masum.

"Benimle kıyaslandığında o neredeyse bir çocuk. Bunu da hatırlasan iyi edersin."

"Kadınlardan bahsetmişken, gelecek vaat edebileceğini düşündüğüm biriyle çıkmaya başladım," diyor Nero, Sid ve ben konuya girmeden önce konuyu değiştirerek.

Otuz yaşında Nero'nun biriyle yuva kurmak, belki de bir aile kurmak istemesi duyulmamış bir şey değil ama benim koruyucu içgüdülerim alevleniyor. Babamız on sekiz yıl önce bu dünyadan ayrılmadan önce bile, kardeşlerimi korumak hep görevimmiş gibi gelirdi. Özellikle de Nero'yu.

"Kim o? Onun hakkında ne biliyorsun?" Tostumun üzerine bal sürerek soruyorum.

"Ash'in zorba ağabey modunu açtın," diyor Sid ve ben ona ters ters bakarken ağzına bir parça daha çörek tıktırıyor.

"Adı Maude Johnson ve birkaç ilçe ötede yaşıyor. Siz bir şey söylemeden önce, ilçe yollarından birinde lastiği patladığında beklenmedik bir şekilde tanıştık ve yardım edip edemeyeceğimi görmek için durdum."

Sid azımsanmayacak bir alaycılıkla, "Tam bir Beyaz Atlı Prens," diyor.

"Seni hedef almadığını nereden biliyorsun?" Tostumdan bir ısırık almadan önce sordum.

Nero gözlerini devirir, her zaman insanlar için en iyisini düşünür.

Yine de sormakta haklıyım. Bir milyarderin oğlu olarak büyüdüğünüzde, tüm hayatınızı kadınların sizi paranız ve gücünüz için mi yoksa sadece sikiniz için mi istediğini araştırarak geçiriyorsunuz. Bu da artık kadınlarla çıkmayı değil, onları becermeyi tercih etmemin nedenlerinden biri.

"Beni hedef almadı. Ne dediğimi duydun mu? Lastiği patlamıştı."

O böyle şeyler söylediğinde, acaba üçümüz Nero'yu çok fazla mı koruduk diye düşünüyorum.

"Dikkatli ol," diyorum, bugün bir ara bu kadının geçmişini araştırmak isteyeceğimi bildiğimden.

Bir boğaz temizleme sesi beni odanın diğer tarafına baktırdı. Marcel bir cetvel gibi dik duruyor, elleri arkasında. "Bayan Boudreaux sizi görmek istiyor, efendim."

"Onu ofisime götürün. Birazdan orada olacağım." Parmaklarım beklentiyle karıncalanıyor. Geceyarısı Malikânesi'ne yeni biri gelmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Ballı tostumu bitirmek ve Sid'den EPA durumuyla ilgili son gelişmeleri almak için zaman ayırıyorum. Ailenin avukatı o ve Voss Enterprises'daki avukat ekibinin konuyla ilgilendiğine dair bana güvence veriyor.

"Kol'un dahil olması gerektiğinde bana haber ver." Kaşlarımın altından Sid'e bakıyorum ve o da başını sallıyor.

EPA'daki şerefsizlerin Kol'u bu işe bulaştırmak istemediklerini söylemek yeterli. Peçetemi tabağımın yanına atarak masadan uzaklaşıyorum.

"Yeni evcil hayvanınızla iyi eğlenceler." Sid kıkırdıyor. Muhtemelen başka birine iyi huylu gelebilir, ama ben yüzeyin altındaki keskin kenarı duyuyorum.

Kardeşlerime sırtıtıyorum. "Oh, planlıyorum."

Zavallı Anabelle Boudreaux benim gibiler için hazırlıklı değil. Babasının ona borç parayla sağladığı rahat hayat artık yok. Araziyi bana vermeyi ve anlaşmamızı iptal etmeyi dilemek üzere ama imzayı attıktan sonra... o benim.

Bölüm

FIVe

ANABELLE

M Asher Voss'un ofisinde oturup onun gelmesini beklerken bacaklarım zıplıyor.

Ne kadar zamandır burada oturuyorum bilmiyorum ama oturdukça sinirlerim daha da geriliyor. Bu sabah midem kazındığı için yemek bile yemedim; aracımın yanında durup vedalaşırken kardeşimin ve büyükannemin bana bakışları daha da kötüleşti. Annem ayrılışımı yataktan çıkmaya değer bile görmedi. Ona olan öfkemi geri ittim. Ne yaptığımın farkında olmayabilir.

Dün eve gelip durumu açıkladığımda kardeşim ve büyükannem kabul etmediğimi söylediler ama tek yol bu. Asher Voss'a sekreterlik yapmak için hayatımın bir yılından vazgeçmek, mülkü ailemizde tutmaya değer ve bunu bu şekilde ifade ettiğimde, bu fikirden ne kadar hoşlanmasalar da ikisi de karşı çıkamadı.

Bu kavernöz odada tek başıma otururken zaman geçtikçe daha da gerginleşiyorum. Yeni patronumun sırf beni germek için bu kadar uzun süre beni burada tek başıma bırakacağını düşünmezdim. Onun yapacağı bir şey gibi görünüyor. Adamı tanıdığımdan değil, ama o ve kardeşleri kesinlikle kötü şöhretli.

Zamanı, masanın arkasında oturan adamı daha iyi tanıyıp tanıyamayacağımı görmek için kullanıyorum. Koyu renkli, süslü ahşap kitaplıklar masanın arkasındaki duvarda sıralanıyor ve bu malikâne kadar eski görünen kitaplarla dolu. Kitapların sırtlarını okuyamayacak kadar uzaktayım ama içimdeki kitap kurdu raflarında neler olduğunu görmeyi çok isterdi. Yine de kalkıp oraya gitmeye cesaret edemiyorum. İçgüdülerim Asher Voss'un, birinin ofisinin etrafında dolanmasını hoş karşılamayacağını söylüyor.

Dizüstü bilgisayar masasının üzerinde, koyu kahverengi deri koltuğunun önünde duruyor. Büyük masa, dosyalar, kağıtlar ve benzeri şeylerle kaplı olsa da, her şey parmaklarının ucunda olacak şekilde düzgünce düzenlenmiştir.

Ayaklarımın altında dev bir İran halısı duruyor ve arkamda büyük bir koyu renkli taş şöminenin karşısına yerleştirilmiş bir kanepe ve iki sandalyenin bulunduğu alan da dahil olmak üzere odanın çoğunu kaplıyor.

Açık kapıdan, koridorun ilerisindeki ofisin dışından ayak sesleri geldiğinde uzun bir nefes alıyorum ve siyah elbisemi karnıma doğru çekerek sandalyede daha uzun oturuyorum. Ayak sesleri odaya girdiğinde ve kapı kişinin arkasından kapandığında dönmeye zahmet etmiyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Saniyeler sonra ayak sesleri halı tarafından bastırılıyor.

"Günaydın Bayan Boudreaux," diyor Asher arkamdan.

"Lütfen bana Anabelle diyebilir misin? Bana ne zaman bu şekilde hitap etsen annemin ya da büyükannemin burada olduğunu düşünüyorum."

Masanın benimle aynı tarafında duruyor, üzerinde iri gövdesine mükemmel bir şekilde oturan lacivert ipek bir takım elbise var. "İlk işimizin *benim* için çalıştığınızı açıkça belirtmek olduğunu görüyorum. Size istediğim şekilde hitap edeceğim. Anlaşıldı mı?" Mükemmel kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor ve ona cehenneme gitmesini söylemek istesem de, bu onun bu anlaşmayı daha başlamadan bitirmesine neden olabilir.

"Peki," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından. "Peki size nasıl

hitap edeyim?" "Bay Voss iyi. Tabii efendim demeyi tercih etmezseniz?"

Gözlerim açılıyor. Kasıtlı olmadığından eminim, ama son cümleyi söyleme şekli kulağa cinsel geliyor ve midemin

aramızda cinsel bir şey olduğunu düşündüm.

Elbette, nasıl olmasın ki? Asher Voss kadar çekici bir adam muhtemelen her şeyi seksi gösterebilirdi, buna bir dolabın nasıl bir araya getirileceğine dair kullanım kılavuzunu okumak da dahildi.

"Bay Voss'la devam edeceğim." İşte. Sanırım sesime biraz çelik katmayı başardım.

Masasına oturur ve sağındaki kâğıt yığınının büyük bir zarf alır, sonra da içindekini masasına bırakır. "Bu, anlaşmamızı sağlamlaştıracak sözleşme. Avukatım hazırladı ve avukatınıza inceletebilirsiniz ama ben hiçbir şartı değiştirmeyeceğim. Bu olduğu gibi bir sözleşme. İster kabul edin, ister etmeyin."

"Sözleşmeyi benim müzakere etmeme izin vermeyecek misiniz?" Söz hakkımın olmayacağı ve önümüzdeki bir yıl boyunca hayatım üzerinde bir etkiye sahip olamayacağım ihtimalini düşünmemiştim bile.

Bana tepeden bakan bir bakış fırlatıyor ve aramızdaki on dört yıllık yaş farkını aniden tüm hücrelerimde hissediyorum. Asher Voss gibi bir adama çok saf görünüyor olmalıyım. Tanrım, bundan nefret ediyorum.

"Burada pazarlık yok. Ya kabul edersin ya da etmezsin." Ben bir şey söylemeyince, kâğıtları bana doğru kaydırarak devam etti. "İzin verin size işin özünü açıklayayım... Önümüzdeki 365 gün boyunca doğrudan benim için çalışacaksınız. Görevlerin ben neyi uygun görürsem ondan ibaret olacak, soru sorulmayacak. Sana asgari ücret ödeyeceğim ve benim için her zaman ulaşılabilir olman için tesiste yaşayacaksın. Bugünden itibaren telefonunu bırakacaksın ve sözleşmen bitene kadar geri alamayacaksın. Burada göreceğin, duyacağın ya da yapacağın her şey bu sözleşmede yer alan bir Gizlilik Sözleşmesi kapsamında olacak ve bunu herhangi bir şekilde ihlal edersen seni öyle hızlı dava ederim ki sadece mülk benim olmaz, ilk çocuğun da olur. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, ellerimi kucağıma koyuyorum ve bu beni korkutmuyormuş gibi davranarak onun daralan bakışlarına karşılık veriyorum.

O da başıyla onaylıyor ve devam ediyor. "Gece Yarısı Malikânesi'nden sadece Cumartesi akşamları ayrılmanıza izin verilecek."

Ağzım açık kaldı. Önümüzdeki bir yılı nasıl atlatacağımı düşünürken aklıma gelen şeylerden biri de gün içinde işim biter bitmez akşamları ailemle vakit geçirmektir.

"Benim de mi sokağa çıkma yasağım var?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor.

"Bir tane ister misin?" diye homurdanıyor.

Kucağımda kenetlediğim ellerime bakıyorum, o fark etmeden önce beyaz parmak eklemlerimden kurtulmak için gevşetiyorum. "Hayır, efendim."

Beyefendi ağzımdan öylece çıkıyor ve o bir şey söylemeyince başımı kaldırıyorum. Bana şaşkınlık ve... ihtiyaç olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bakıyor. Ama ben daha emin olamadan, her zaman taktığı maske yüzünün üzerinden kayıyor ve tekrar konuşuyor. "Tüm bu kurallara uymanın karşılığında, mülkünü özgür ve temiz tutmana izin verilecek, ayrıca geçimini sağlaman için sana küçük bir maaş ödeyeceğim."

İşini bitirmiş gibi görünüyor, ben de sözleşmenin bir kopyasını alıp ilk sayfasını tarıyorum. Bu sözleşmenin her kelimesini tek tek okumaya karar verdim.

-İki kere. Bunun onun sandığı kadar çocuksu ve saf olmadığımı kanıtlama çabası olduğunu biliyorum ve neden umursadığımı da bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun onu kızdırmasını da umuyorum. Burada tüm güç onda ve belli ki böyle olmasından hoşlanıyor.

Sözleşmenin her şeyi açıkladığı şekilde ifade ettiğini görüyorum. Anlayabildiğim kadarıyla sürpriz yok.

"İşin bitmek üzere mi? Günüme devam etmem gerek." Patek Philippe saatine bakıyor.

"İmzalamadan önce burada ne olduğuna dair sözünüze tam olarak güvenemem."

Kıkırdıyor ama bunda mizah yok. "Kendinize karşı dürüst olun Bayan Boudreaux, o kâğıtta ne yazarsa yazsın imzalarsınız. İşte bu kadar çaresizsiniz."

Bir şey söylememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Başımı eğerek okumaya devam ediyorum. "Burada diyor ki, eğer bu kurallardan herhangi birini çiğnersem, sonuçlarına sen karar verirsin."

"Bu doğru."

Ona dik dik bakıyorum. "Sonuçları ne olacak? Burada yazmıyor." "Hiçbir kuralı çiğnememeni öneririm, böylece öğrenmek zorunda kalmazsın."

Bu ileri geri konuşmalardan bıkip elimi uzattım. "Peki. Bana bir kalem ver ki imzalayabileyim."

Bunu tek kelime etmeden yapıyor.

Kalemi alıp kâğıda dökerken, belgeyi imzalayıp tarih atarken odayı bir ürperti kaplıyor. Önümüzdeki bir yıl boyunca hayatımı bu adama adadığım için buradaki hava yoğunlaşıyor.

"Burada bulunduğunuz süre boyunca mülkün ortak kullanım alanlarını uygun gördüğünüz şekilde kullanabilirsiniz. İşinizle ilgili nedenlerden dolayı özel olarak talimat almadığınız sürece kuzey, güney ve doğu kanatlarından uzak durun. Oralar kardeşlerimin kanatlarıdır ve benim bilgim olmadan oraya girerseniz, iyi kardeşin ben olduğumu görebilirsiniz. Sizi özellikle yönlendirmediğim sürece benim bölgame, yani batı kanadına girmeyin. Ve hiçbir koşulda ana katın altına inmenize izin verilmiyor. Anlaşıldı mı?" Beni yoğun bir bakışla süzdü.

"Crystal."

Kalemi alıp sözleşmenin iki nüshasını da imzalıyor, sonra başını kaldırıp omzumun üzerinden bakıyor. "Gel bunları imzala, Marcel. Şahidimiz olabilirsin."

İrkildim ve omzumun üzerinden baktım. Kapının açıldığını bile duymamıştım.

Marcel elinde katlanmış gibi görünen giysilerle odanın içinde ilerler. Onları masanın köşesine koyar ve Bay Voss'un yanında duracak şekilde yürür, belinden eğilir ve sözleşmeyi imzalar.

"Bu Bayan Boudreaux'nun üniforması mı?" Bay Voss katlanmış giysi yığınının doğru başını sallar.

"Öyle." Marcel başıyla hızlıca selam veriyor, elleri arkasında dimdik duruyor. Bana hazırolda duran bir askeri hatırlatıyor.

Bay Voss başını sallar. Marcel bunun kovulduğu anlamına geldiğini biliyor gibi görünüyor ve odadan çıkıyor. Bu sefer kapının kapandığını duyuyorum.

"Sanırım bu haftaki görevleriniz için bunun işe yarayacağını göreceksiniz."

Öne doğru eğilip masanın üzerindeki kıyafet yığnını alıyorum ve inceliyorum. Bu bir temizlikçi üniforması ve seksi olanlardan değil. Sıradan siyah elbisenin kısa kolları arkaya katlanarak beyaz bir bant ortaya çıkarılmış, yakası beyaz ve önü düğmeli. Ayrıca beyaz bir önlük ve ortopedik görünümlü siyah ayakkabılarla birlikte geliyor.

Başımı kaldırıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"En azından önümüzdeki hafta için işiniz. Gerçi tahmin etmem gerekirse, çok daha uzun. Kolay kolay alıŖacak birine benzemiyorsun. Zaten gösterdiğin inatçılık, teslim olmadan önce iyi bir mücadele vermene neden olacaktır." Mavi gözlerindeki parıltı, itaatsiz olmam fikrinden hoşlandığını gösteriyor, ancak bunun savaşmak mı yoksa boyun eğmek mi olduğundan emin değilim.

"Senin için çalışacağımı sanıyordum?"

"Çalışacaksın. Şimdi git üstünü değıştir."

"Ama sekreterin falan olacağımı sanıyordum."

Uzun bir iç geçiriyor, yüzü geriliyor. "Dediğim gibi, inatçı." Masasından kalktı. "Marcel seni koridorda bekliyor olmalı. Sana personelin kaldığı ek binayı gösterecek ve üstünü değıştirebileceğin odana götürecektir." Bakışları kucağıma düşüyor. "Tabii anlaşmanın sana düşen kısmından şimdi vazgeçip bu işi bitirmeyi tercih etmezsen?"

Koltuğumdan fırladım. "Asla. Oak Haven Malikânesi benimdir. Ne kadar uğraşırsan uğraş beni kıramayacaksın." *Kahretsin*. Bahsettiğı inatçılık beni benden aldı.

Yavaş, yırtıcı bir sırtıŖla dişlerini gösteriyor. "Meydan okuma kabul edildi."

Bölüm ALTI

ANABELLE

Marcel bana ana evden yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesindeki bir binada bir oda gösteriyor. Malikânenin görüş alanının dışında ama aynı havaya sahip.

Odamda sadece iki kişilik bir yatak, küçük bir şifonyer ve çalışma masası var, başka da bir şey yok. Yine de mevcut tek oda bu, bu yüzden şikayet etmenin bir anlamı yok.

Bay Voss mülkte yaşayacağımı söylediğinde, kendimi malikanedeki bir odada kalırken hayal ettim. Personelin geri kalanıyla birlikte kalabileceğim aklıma bile gelmemişti.

Bunun nasıl yetiştirildiğimden kaynaklandığını bilecek kadar kendimin farkındayım. Voss ailesi kadar zengin değildik ama yine de hizmetçilerimiz ve dadılarımız vardı. Bahçıvanlar ve diğer insanlar evdeki işlerin yürümesini sağlardı. Üniversiteye taşınıp kendi başıma kalana kadar kendim için yemek yapmadım.

Sanırım olayların diğer tarafında olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu düşünce beni utandırıyor. Kendimi hiç kimseden daha iyi görmedim.

Çünkü ben varlıklı koşullarda doğdum, ama belli ki düşündüğümde daha önyargılıymışım.

Bu nokta yeni üniformamı giydikten sonra daha da belirginleşti. El işi yapacağımı gösterdiği için değil, içinde *kendim* gibi görünmediğim ya da hissetmediğim için. Eminim amaç da budur.

Etek dizlerimin altına kadar iniyor ve ayakkabılar beni büyükanne gibi hissettiriyor. Her şey rahatsız ediyor ve bunun kasıtlı olarak yapıldığından eminim. Marcel bana evi gezdirirken diğer çalışanlara bir göz attım ve o kadınlar Asher'ın bana verdiğinden daha uygun, profesyonel ve özel üniformalar giyiyorlardı.

Her neyse. Nasıl göründüğüm önemli değil, sadece zamanımı harcıyorum. Asher Voss bana her gün sosisli kostümü giydirip tuvaletleri temizlememi söyleyebilir. Umurumda değil. Beni kaçırtmayacak ve anlaşmamızı bozmayacak.

Marcel benimle binanın girişinde buluşuyor ve beni araziye geri götürüyor.

"Bütün gün bana yol göstermek zorunda kalacaksan özür dilerim."

Marcel'i umursamıyorum. Bir pislik için çalışıyor olabilir ama kendisi öyle görünmüyor.

Ofluyor. "Hiç sorun değil. Ayrıca Finn'i görmek için bana bir bahane veriyorsun." Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Finn kim?"

Yol bir çatala geldiğinde Marcel bizi sağa yönlendiriyor. Kahretsin, sola gitmemiz gerektiğinden emindim. Malikânenin uyarıldığım bölgelerinden uzak durduğumdan emin olmak istiyorsam gerçekten dikkat etmem gerekecek.

"Finn benim erkek arkadaşım. Kendisi temizlik işlerinin başında, bu yüzden normalde onu gün içinde göremiyorum. O yüzden endişelenme, bana iyilik yapıyorsun." Göz kırıyor.

Normal şeyler hakkında hafif bir sohbet etme fikrini memnuniyetle karşılıyorum. "Oooh, anlat bakalım. Finn nasıl biri? Ne zamandır birliktesiniz?"

Sol tarafımızdaki göletin yanından geçerken sırtıyor. "Kulağa klişe geliyor ama rüya gibi biri. Onunla tanıştığında göreceksin. Bunun ötesinde, benden yaklaşık on yaş daha genç, ama şikayet etmiyorum."

İkimiz de gülüyoruz.

"Burada çalışan başka biriyle birlikte olmak kurallara aykırı değil mi?" Burada buna müsamaha gösterilmez gibi görünüyor. Paylaşılabilecek çok fazla sır var.

Başını ileri geri hareket ettiriyor. "Tam olarak yasak değil ama teşvik de edilmiyor. Maskaralıklarımızı ana evin dışında tutuyoruz, böylece bir sorun haline gelmiyor."

Başımı salladım. "Şaşırdım. Bay Voss bu tür şeylere karşı çıkacak bir tipe benziyor. Bilirsiniz, insanlara neşe getiren her şeye."

Marcel'in çenesi gerilir.

"Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Onun hakkında şikâyet ederken yakalanırsam başını belaya sokmak istemem."

"Bay Voss'un bazen zor biri olabildiğini biliyorum. Onun iyi tarafında kalmak en iyisi. Ama görüldüğü kadar korkunç biri değildir. O ve kardeşleri..."

Sessiz kaldım, Marcel'in cümlesini bitirmesini bekliyordum ama bitirmedi. "Senin sözüne güvenmek zorundayım. Aksini gösteren bir kanıt görmedim."

Uzun bir çit sırasının yanından geçerken sessiziz. İlk geçişimde pek dikkat etmemiştim ama şimdi kocaman bir kare oluşturduğunu fark ediyorum.

"O da ne?" diye sordum.

Marcel yüksekliği on ya da on iki metreyi bulan çitlere bakar. "Orası labirent. Çıkmak istemiyorsan oraya girme."

"Çıkış yolunu bulmak gerçekten bu kadar zor mu?"

Gözleri üzüntü olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle doluyor. "En iyisi bu konuda sözümü dinlemek."

Bir dakika sonra, malikanenin içine geri döndük. Burada hava kesinlikle daha yoğun. Marcel bizi yönlendiriyor ve yönümü tekrar kaybetmem sadece bir dakikamı alıyor. Harika.

Beni küçük koridorlardan birine götürüyor ve kısmen açık bir kapıyı çalıyor. Sırtı bize dönük bir masada oturan ve bilgisayarda bir şeyler yazan bir adam koltuğunda dönüyor. Marcel'i gördüğünde, kocaman bir gülümseme yakışıklı yüzünü anında değiştiriyor. Finn beni görür görmez yüz ifadesini değiştiriyor ve ayağa kalkıyor.

Kırkklı yaşlarının başında, kırpılmış sarı saçlı ve mavi gözlü olduğunu tahmin ediyorum. Uzun boylu ve ince yapılı, gülümsediğinde yanağında derin bir gamze oluşuyor. Çocuksu bir havası var.

"Hayalperest olmakla ne demek istediğini anlıyorum," diyorum nefesimin altında, böylece beni sadece Marcel duyabiliyor.

"Söylemiştim," diye karşılık veriyor, sesi gururla doluyor. "Finn, bu Anabelle. Asher onu yanında çalışması için işe aldı ama kendisi aksini söyleyene kadar ev hizmetlerinde çalışmasını istiyor."

En büyük Voss'tan Asher diye bahsettiğini duymak kulağa garip geliyor, gerçi dört kardeş oldukları için Bay Voss demek yeterli olmazdı sanırım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Finn öne çıkıp elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Ev idaresi konusunda tecrüben var mı?"

Yanaklarım ısındı. Muhtemelen burada yapacağım hiçbir şeyde deneyimim olmayacağını düşünmeye başlıyorum. "Hayır, üzgünüm."

Elimi bırakıyor ve Marcel'e bakıyor. "Sorun değil. Fazladan bir çift el her zaman işimize yarayabilir. Sana işlerin nasıl yapılacağını göstermekten mutluluk duyarım."

"Bunu takdir ediyorum." Endişelerim biraz olsun azaldı. Asher Voss hıyarın teki olabilir ama şu ana kadar burada çalışan herkes öyle değil.

"Ben sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa, Anabelle, bana haber ver." Marcel ayrılmadan önce Finn'e uzun ve ateşli bir bakış atar.

Finn başını sallayıp dikkatini bana vermeden önce bir süre ona bakıyor. "E-postamdaki birkaç şeye yanıt vereyim, sonra başlarız."

Başımı sallıyorum ve biraz dağınık olan ofisin köşesindeki minderli sandalyeye oturuyorum. Hayatımda yapmak istediğim şey bu değil.

Ama bunun bir önemi yok. Sadece elli iki hafta yapmam

gerekiyor. Üç yüz altmış beş gün.

Sekiz bin yedi yüz altmış saat. Bunu yapabilirim.

Bölüm

Yedi

ANABELLE

Tlk üç hafta bir bulanıklık içinde geçti ve ovalama, silme, paspaslama ve diğer her türlü ev işiyle doluydu. Her günün sonunda bitkin düşünüyorum ve çorak bir evden başka bir şey istemiyorum. Bana tahsis edilen oda ve rahatsız yatak.

Her zaman iyi durumda olduğumu düşünürdüm, ancak koşu yapmanın ve ara sıra spor salonuna gitmenin beni günde on ila on iki saat süren ağır ve fiziksel çalışmaya hazırlamadığı açık.

Yine de yorgunluk bir nimet oldu. Geceleri bu duvarların dışında özlediğim her şeyi düşünmek için bana fazla zaman vermiyor. Annemin iyi olup olmadığını merak ederek, kardeşimin malikaneyi tek başına yönetmekle nasıl başa çıktığını düşünerek uyuyamıyorum.

Yine de her Cumartesi akşamı, işim biter bitmez herkesi kontrol etmek için eve koşuyorum. Şimdiye kadar annemle ilgili hiçbir şey değişmedi. Büyükanнем bu anlaşmadan ilk başta olduğu gibi hâlâ rahatsız ve ağabeyim de mülkle ilgili işleri iyi idare ediyor.

Bu hafta itibariyle, mutfaklardan ve servis personelinden sorumlu Bayan Potter'ın altında çalışmaya başladım. Ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettiğim, hoş, saçma sapan bir İngiliz kadını ve kocası malikane arazisinde Voss ailesi için çalışıyor. Saçları şakaklarında ağarmış ve orta kısmı yuvarlak. Zaman zaman sertleşse de, Marcel'den hoşlandığım gibi ondan da hemen hoşlanıyorum.

İlk birkaç günüm mutfakta, ne yaptıklarını öğrenerek ve yemeklerin hazırlanmasına yardım ederek geçti. Çoğunlukla hazırlık işi, ama son birkaç haftadır yaptığım işe tercih ederim.

Bugün mutfağa girdiğimde, önlüklerin asılı olduğu duvardaki kancalara yöneliyorum ve bir tanesini indirip ilmeğini başımın üzerine çekiyorum. "Herkes günaydın."

Bayan Potter, "Bugün buna ihtiyacın olmayacak canım," diyor.

Alnım kırıyor. "Finn'in altında çalışmaya geri mi döneceğim?"

Başını sallıyor ve bana doğru yürüyor, önlüğü başıma geri çektiğimde benden alıyor. "Bay Voss bu sabah onun için yeşil içeceğini hazırlamanızı ve yüzdükten sonra ona servis etmenizi rica etti."

Asher Voss'tan bahsedince gerildim. En azından onun bahsettiği Bay Voss'un bu olduğunu varsayıyorum. Şanslıydım ve geçtiğimiz haftalarda onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Her seferinde aynı şeyi yapıyor, yokmuşum gibi davranıyor. Ne bana bakıyor ne de benimle konuşuyor.

Ne zaman yakınımına gelse onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kendime bunun sebebinin herkesin bariz bir tehdide göz kulak olması olduğunu söylüyorum ama korkarım bundan daha fazlası var.

"Yüzmesi mi?"

Önlüğü askıya geri asıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "Her sabah yüzüyor. Sonra havuz kenarında smoothie'sini içiyor, içeri girip duş alıyor, üstünü değiştiriyor ve ofisine gitmeden önce kardeşleriyle birlikte yemek salonunda kahvaltı ediyor. Alışkanlık işte."

"Ve benden bunu yapmamı ve ona teslim etmemi mi istedi?" Sinirlerime hakim olamıyorum. Bunun bir çeşit test olduğuna eminim.

Tabii ki öyle. Pislik herif muhtemelen buradaki yeni görevimde biraz rahatlayana kadar bekledi, sonra da beni dengesizleştirmek için bunu yapmaya karar verdi.

"O yaptı." Uzun tezgâhlardan birinin sonuna geldiğimizde kolumu okşuyor. "O kadar endişeli görünme, sadece bir içki. Bu günlük bir şey haline gelirse diye sana nasıl yapılacağını öğreteyim."

Böyle olmamasını umarak yutkunuyorum. İsteyeceğim son şey, her sabah ilk iş olarak onunla temas etmek zorunda kalmak. Güne kötü bir başlangıçtan bahsediyoruz. Onun müdahalesi olmadan kendi işimi yaptığım zamanları daha çok seviyordum.

Bayan Potter bana tüm malzemelerin nerede olduğunu gösteriyor ve yüksek hızlı blendera her şeyden ne kadar koyacağımı ölçüyor. İşim bittiğinde ve uzun bardağa döktüğümde, kendimi tutamıyorum ama yüzüm kızarıyor. Sağlıklı olduğuna şüphe yok ama iğrenç görünüyor ve kokuyor.

Bayan Potter bana küçük gümüş bir tepsi uzatıyor. "Şimdi bunu üstündeki bardakla birlikte al ve o bitirene kadar havuzun sonunda bekle. Varlığını duyurmana gerek yok. Orada olacağını ve beklediğini biliyor."

"Havuzun nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Buranın ne kadar büyük olduğuna hâlâ alışamadım ve kolayca dönüp duruyorum.

Bana sabırlı bir gülümseme veriyor ve mutfakta aşçı yardımcısı olarak çalışan gençlerden birine dönüyor. "Chris, Anabelle'e havuzu gösterebilir misin lütfen?"

Başını sallıyor ve doğramak üzere olduğu soğanı yere bırakıp onu takip etmemi işaret ediyor. Bir elimde tepsi, diğerinde bardakla onu takip ediyorum. Tepsideki içkiyle bu malikânede yürümeyi göze almamın imkânı yok. Muhtemelen paha biçilmez bir halının ya da mobilya parçasının üzerine dökebilirim.

"Şu çift kapıdan geçin." İleriye işaret ediyor. "Dur, senin için getireyim." Chris benim için kapılardan birini açtı ve ben de içeri girdim.

"Teşekkürler." Dışarı çıktığımda etrafıma bakındım. Daha önce evin bu tarafına hiç gelmemiştim.

Demir mobilyalarla döşenmiş taş bir verandaya bakan büyük bir revakın altında duruyorum. Onu geçince, sabah güneşinin altında pırıl pırıl parlayan büyük bir havuz var.

Sertçe yutkunuyorum ve uzun bardağı gümüş tepsinin üzerine yerleştiriyorum, hemen kaymaması için dengede tutabilmem için küçük bir dua ediyorum. Dikkatle ve yavaşça havuzun sonuna doğru ilerliyorum ve Asher Voss karşıma çıkıyor.

Suyu okyanusta süzülen bir gemi gibi yarıyor, bir uca ulaştığında mola vermek için durmuyor, sonra dönüyor ve havuzun uzun boyuna devam etmek için itiyor. Yüzerken kollarındaki ve sırtındaki kaslar kasılıyor ve sıkılıyor. Vücudunun katıksız gücünü ve kuvvetini takdir etmemek mümkün değil.

Kıpırdamadan duruyorum, tepsideki içkiyi dengeliyorum, hareket etmemeye çalışıyorum. Bana aldırış etmiyor, ama belli bir süre sonra bu garip bir hal alıyor. Güneş ensemi ısıtıyor ve günün erken saatleri olmasına rağmen üniformamın altı ısınıyor. Şakaklarımda ter boncukları oluşuyor ve tepsiyi önümde tutmaya devam ederken ellerim titriyor.

Sonunda, zamanın içinde ilerliyormuş gibi görünen bir süreden sonra, önümdeki havuzun kenarında durdu. Gözlüklerini çıkarıp kenara fırlattıktan sonra kollarını kullanarak kendini havuzdan çıkarırken yüzünde hiçbir ifade yok.

Su vücudundan taşla doğru kayıyor. Onun için hazırladığım iğrenç karışımı içmek vücuduna *bu kadar* iyi geliyorsa, neden her sabah zorla boğazından geçirdiğini çok iyi anlayabiliyorum.

Çünkü vücudu tam bir mükemmellik.

Bir yüzücüden bekleyeceğiniz şekilde mükemmel kaslı ve bilenmiş, daha büyük olması dışında. Göğsünün genişliği beni yutabilirdi, eğer içine sıkışsaydım.

Tanrım, neden böyle düşünüyorum ki?

Ama nedenini biliyorum. Çünkü zeytin rengi teni güneşte parlıyor ve üzerindeki su damlacıklarının her birini yalamak istiyorum. Parmaklarımı göğüs kaslarının arasındaki küçük kıllarda gezdirmek istiyorum. Saçlarını geriye doğru taramak istiyorum.

Alnına düşen siyah saçları. Önümde duran adamı incelediğimde, şimdiye kadar sadece erkeklerle çıktığımı ve Asher Voss'un tamamen *erkek* olduğunu fark ediyorum.

Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ona göz kırpıyorum, sözlerini kaydetmiyorum.

"Özür dilerim?" Memnun olmayacağını bile bile tekrar etmesini istemekten yanaklarım kızarıyor.

"Bana içkimi ikram edecek misin yoksa havuzun kenarına oturup kalçalarının arasında ziyafet çekmemi umuyormuşsun gibi orada öylece durup vücuduma aval aval bakacak mısın diye sordum."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

O kadar belli miydim? Oh, Tanrım. Öyle olsam bile, neden bana bunu söylüyor?

Ama nedenini zaten biliyorum. Bunu beni rahatsız etmek ve utandırmak için yapıyor. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Çenemi hafifçe kaldırarak tepsiyi kendimden biraz daha uzakta tutup ona uzatıyorum. "Sizi temin ederim, bu olmasını isteyeceğim son şey."

Çünkü sadece ağızla tatmin olmazdım. Hayır, kalçalarının içime girmesini isterdim.

Yanlışlıkla aklıma gelen düşünce karşısında yüzümü boş tutmayı başarıyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor ama tepside bardağı alırken hiçbir şey söylemiyor. Tepsiyi tutmaya devam eden elimi yanıma bırakıyorum ve kaslarım rahatladığım için bana teşekkür ediyor.

Benden uzaklaşmak için dönerken bardağı dudaklarına götürdü ve dar siyah mayosunun içindeki kıcına ilk kez baktım. Bana dönükken belinden aşağısına bakmaya cesaret edemedim. Hayatımda hiçbir zaman bir Speedo'yu bir erkek üzerinde çekici bulacağımı düşünmemiştim, ama şimdi hatamı anlıyorum. Çünkü kumaş, kıcının sıkı kalçaları üzerinde mükemmel bir şekilde geriliyor.

Bu düşüncenin uygunsuzluğu için zaman yok çünkü kaşlarını çatarak geri dönüyor. "Bunun tadı bok gibi. Tekrar yap." Bardağı bana doğru itiyor, ben de ondan alıyorum. Sonra bir şezlonga doğru yürüdü,

siyah havluyu alır ve kurulanır. "Ben burada bekleyeceğim. Uzun sürmesin. Güne başlamam gerek."

Asher Voss oturuyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor ve arkasına yaslanıyor, gözleri kapalı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum ve sinirlerimi bastırarak eve geri dönüyorum. Bayan Potter koyduğum her şeyi denetliyordu ve ben de tam olarak onun söylediği gibi yapmıştım. Yanlış bir şey mi yaptım? Bir malzemeyi mi unutmuştu?

Neyse ki mutfağa dönüş yolumu hatırlıyorum ve Bayan Potter'a olanları anlatıyorum. Pek memnun görünmüyor ama Bay Voss'a karşı kötü bir şey söylemiyor, sadece bana tekrar nasıl yapılacağını göstermeye koyuluyor.

Hazır olduğunda, evin içinden havuza açılan kapıya doğru ilerliyorum, tepsiyi bir kolumun altına alıp bardağı elimde tutuyorum, böylece boşta kalan elimle kapıyı açabiliyorum.

İçkiyi tepsiye geri koyarak, Bay Voss'un şezlongda onu bıraktığım pozisyonda oturduğu yere doğru yürüyorum. Varlığıma hiçbir tepki vermeyince boğazımı temizliyorum. Gözlerini açıyor ve bakışları benimkileri buluyor. Onun yoğun bakışları altında solmayı reddediyorum.

"İstedığınız gibi yeniden yaptım. Bayan Potter bir kez daha her şeyi denetledi, bu yüzden standartlarınızı karşıladığınızı göreceksiniz." Ona sakarca bir gülümseme veriyorum.

Bardağı tepsiden çekip dudaklarına götürürken tek kelime etmiyor. Bir yudum aldıktan sonra irkiliyor ve bardağı gereğinden fazla güç kullanarak tepsiye geri koyuyor. O kadar ki neredeyse tepsiyi düşürecektim.

"Tekrar yap. Bir sorun var."

Çenem sıkışıyor ama dönüp eve doğru giderken kendimi kontrol altında tutmayı başarıyorum.

Ne pislik ama. Bunu beni kızdırmak için yapıyor. Ve en kötüsü de işe yarıyor olması.

Malikânenen mutfağa doğru ilerliyorum ve bu sefer Bayan Potter'dan yardım isteme zahmetine girmiyorum. Yapacak daha iyi işleri var.

bu güç oyununda. Tam olması gerektiği gibi olduğundan emin olana kadar her malzemeyi metodik olarak ekliyorum, sonra havuza geri dönüyorum.

Asher tam olarak ben ayrıldığımda olduğu yerde, şezlonga uzanmış, gözleri kapalı, rahat ve sofistike bir görüntüde. Pislik.

"Al bakalım, Goldilocks," diye mırıldanıyorum nefesimin altından, bu sefer şaka yapmaya zahmet etmiyorum. Yanında duruyorum ve tepsiyi ona doğru itiyorum.

Küstahlığım karşısında gözleri açılıp kapanıyor. Ama canı cehenneme. Kontratta ben onun emirlerini yerine getirirken hoş davranmam gerektiğine dair bir şey yazmıyordu. Bana ulaşamıyormuş gibi davranma savaşını çoktan kaybettim.

Bardağa uzanmak yerine, sanki ona uzatmam gerekiyormuş gibi başıyla işaret ediyor. Öfkeyle dişlerimi sıkıyorum ve istediğini yapıyorum.

Beni bir şekilde ölçüp biçiyormuş gibi hissettiren bir şekilde aşağı yukarı bakıyor ve bardağı bir kez daha dudaklarına götürüyor. Keşke onu yutkunurken izlemek bu kadar seksi olmasaydı. Yutkunmak ne zamandan beri seksi?

Hâlâ kızgınım ama aynı zamanda meme uçlarım titriyor. Dikkatimi dağıtmak için alt dudağımı acıyana kadar ısıyorum. Bu adamdan etkilenmek istemiyorum. O tam bir pislik ve benim için çok yaşlı.

Bardağı dudaklarından çektiğinde dudaklarını yalıyor, bakışları hâlâ bende. "Bana böyle bakmaya devam edersen, sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Sesi kesik ve ölçülü.

Kızgınlık yüzeye çıkar. "Sözleşmede tüm görevlerimi yüzümde bir gülümsemeyle yerine getirmem gerektiği yazmıyordu."

"Bana sinirlenmiş gibi bakmıyorsunuz, Bayan Boudreaux." Alnım

kırışıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bana sanki seni becermemi istiyormuşsun gibi bakıyorsun." Kucağını işaret ediyor.

İlk kez bakışlarımın belinin ön kısmının altına inmesine izin veriyorum ve nefesimi içime çekiyorum. Sert, kalın, sert boyu kalçasına doğru yönelmiş ve kumaşı zorluyor.

"Her zaman sonuçlar vardır, Bayan Boudreaux. Ben bunu hayatımın erken dönemlerinde öğrendim. Sizin de öğrenmenizin zamanı geldi."

Bir an kekeledim, ağızımdan anlaşılır bir şey çıkmadı.

"Bir daha bana böyle bakarsan, teklifini kabul edebilirim. Bunu unutma." Bardağı şezlongun yanındaki küçük masanın üzerine koydu. "Şimdi işinin başına dön."

Başka bir şey söylemesini beklemedim. Arkamı dönüp aceleyle eve geri dönüyorum, hangisinden daha çok utandığımdan emin değilim - ne düşündüğümü fark etmiş olmasından mı yoksa Asher Voss gibi bir adam için böyle şeyler düşünmüş olmamdan mı?

CHAPTER
SEKİZ

ANABELLE

T Sonraki birkaç gün de aynı şekilde geçti. Sabah ilk iş Bay Voss'a iğrenç yeşil içeceğini götürüyorum ve beni en az iki kez yeniden yapmam için geri gönderiyor.

Bir şekilde öfkemi kontrol altında tutmayı başarıyorum - belki de artık ondan ne bekleyeceğimi bildiğim içindir. Ama Cuma sabahı Bayan Potter bana yemek salonunda Voss kardeşlere kahvaltı servisi yapacağımı söyledi.

Gözlerim açılıyor ve hâlâ onun sözlerine inanmaya devam ediyorum.

"Hadi ama, korkma. Çoğunlukla havlamaları ısırmalarından daha kötüdür."

Bunu söylediğinde mutfak çalışanlarından birkaçının ona inanmayarak bakması gözümden kaçmıyor.

Buraya geleli neredeyse bir ay oldu ve Asher dışında Voss kardeşlerden herhangi birini henüz görmedim. Onunla uğraşmak yeterli. Aynı anda dördüyle birden uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Bayan Potter bana herkese nasıl servis yapacağımı ve her şeyin hangi sırayla gelmesi gerektiğini anlatıyor. Her bir erkeğin kahvaltıda neyi tercih ettiğine göre masada neyi nereye koyacağımı söylüyor. Sonra bir şeye ihtiyaç duymaları halinde odada nerede durmam gerektiğini açıklıyor ve gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şeye tepki vermemem gerektiğini açıkça belirtiyor. Görünmez olmam gerekiyor.

Kahve, krema ve şekeri koymak için yemek odasına girdiğimde odada kimse yoktu. Minnettarım, çünkü bu sayede onların korkutucu varlıkları olmadan etrafı tanıyabiliyorum.

Yemek odası, bu evdeki diğer tüm odalar gibi çok büyük ve koyu renkli ahşap masanın ortasından sarkan büyük, süslü bir kristal avizeye sahip. Her iki tarafta da sekiz ya da on sandalye olmalı. Duvarlar, loş ışığın vurduğu yere bağlı olarak neredeyse siyah görünen koyu bir kraliyet mavisine boyanmış. Karmaşık altın çerçeveli tablolar duvarları süslüyor ve büyük şöminenin üzerinde büyük bir ayna asılı.

Bayan Potter'ın bana söylediği gibi kahve servisini masanın ucuna, uzun, dalgalı siyah saçları ve masmavi gözleri olan güzel bir kadının büyük boy resmine en yakın yere koydum.

Yumurta ve çöreklerle döndüğümde, orada yan yana oturan iki adam vardı. Birini daha önce kasabada görmüştüm, bu yüzden koyu renk saçları yanlardan kısa kesilmiş ve tepesi geriye taranmış olanın Obsidian Voss olduğunu biliyorum.

"Günaydın." Masanın karşı tarafında duruyorum ve eşyaları önlerine yerleştiriyorum.

Emin olamadığım bana kötü niyetle bakıyor ve kalbim tekliyor. "Sen Ash'in yeni oyuncağı olmalısın."

Gözlerim açılıyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama Obsidian konuştuğu için doğrulduğumda cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

"Kardeşimin kusuruna bakmayın. Geceyarısı Malikanesi'nde yeni insanların olmasına alışık değil. Ben Sid, en yakışıklı Voss kardeş, muhtemelen şimdi anlamışsınızdır ve bu da Kol."

"Yardımcıyla flört etmeyi bırak." Asher'ın sesi beni ürkütüyor.

"Zavallı kızı korkutuyorsun Ash. Sakin ol," diyor Sid, artık onu tanıdığım şekliyle.

Arkamda Asher'ın varlığını hissediyorum ve ne bulacağımdan korkuyorum ama çenemi kaldırıp arkamı dönüyorum. Speedo'sunun içindeki muhteşem hatları gördüğüm o günden beri aletin büyüklüğünü düşünmeden ona bakmak çok zor.

Gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de bir an için tek kelime etmiyoruz, ta ki onun ifadesi daha ölümcül bir hal alana kadar. "Koltuğumun önünde duruyorsun."

Utanç, kırık bir barajdan akan su gibi içime doluyor ve yanaklarım ısınıyor. Burada bir güç oyununa kilitlendiğimizi sanıyordum, oysa adam gerçekten oturup kahvaltısını yapmak istiyordu. "Oh."

Kahvaltının geri kalanını getirmek için yemek odasından aceleyle çıkıyorum. Ben içeri girip çıkarken üç kardeş çoğunlukla beni görmezden geliyor ve sohbetlerine devam ediyorlar. Her şeyi getirdikten sonra Bayan Potter'ın söylediği yerde duruyorum.

Her şey yolunda gidiyor ve birkaç dakika sonra ellerim arkamda, yüzüm öne dönük ve ben yokmuşum gibi davranmak o kadar da zor gelmiyor. Bunu, bu odada ilgi odağı olma alternatifine tercih ediyorum.

Ama sonra Asher Voss "Balım nerede?" dedi.

Kahretsin. Küçük bal kâsesini tezgâhın üzerinde bıraktığım yeri hayal ettim. Tepsie koyup getirmeyi unutmuş olmalıyım. "Gidip getireyim."

"Her sabah bala ihtiyacım olduğunu hatırlamak gerçekten bu kadar zor mu? Eminim Bayan Potter size söylerdi."

"Özür dilerim. Gidip getireyim."

Dönmeme fırsat vermeden bana doğru uzandı. Parmakları bileğimi kolayca sararken elinin üstündeki vahşi ayı dövmesine bakıyorum. Elleri benimkilere kıyasla o kadar büyük ki ayı pençesi gibiler.

"Bu da başka bir smoothie olayı mı olacak?" Kaşlarını çatı.

Vücudum geriliyor ve alarm durumuna geçiyor ama bunun korktuğumdan mı yoksa teninin tenime değmesinden mi kaynaklandığını bilsem lanet olsun. Başımı sallıyorum. "Hayır, efendim."

Masanın diğer tarafından bir kıkırdama geliyor ama Asher Voss'tan başka bir yere bakmaya cesaret edemiyorum.

Başını salladı ve beni serbest bıraktı. Korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçmıyormuş gibi görünmeye çalışarak arkamı dönüp odadan çıkıyorum.

Balla döndüğümde Asher bana teşekkür etmiyor ya da varlığını kabul etmiyor ve o zaman kısa yokluğumda odadaki enerjinin değiştiğini fark ediyorum. Ne konuşulduğunu bilmiyorum ama şu anda buradaki enerji yükselmiş gibi hissediyorum.

"Nero nerede?" Asher, köşede unutulacağımı umduğum yerime döndüğümde kardeşlerine soruyor.

Sid, "Muhtemelen görüştüğü kızla birlikte," diyor.

Kol, "Aletini amından hava almaya çıkacak kadar uzun süre çekemiyor gibi görünüyor," diye homurdanıyor.

Gözlerim açılıyor ve onlara bakma isteğime direniyorum.

Asher bir şey söylemiyor ama yüzünde bir şey olmalı çünkü Sid "Ne, onaylamıyor musun?" diyor.

"Dikkatli olması gerekiyor, hepsi bu."

Asher'a hızlı bir bakış atıyorum. Oturduğu yerden bana doğru bakıyor. Çenesi sabit, sonra tostundan bir parça ağzına atıyor. Göz ucuyla bakıp bakışlarımı yakaladığında kaskatı kesiliyor ve dosdoğru önüme bakıyorum.

"Olacak. İşi biliyor," diyor Sid. "Belki de seni yatağa atıp biraz rahatlatmamız gerekiyordur."

Asher Voss gibi bir adam nasıl sevişiyor merak ediyorum. Çünkü bir yerlerde birileriyle yattığına hiç şüphe yok. Olmayacak kadar seksi ve cinsel karizma dolu. Ama bildiğim kadarıyla evden nadiren çıkıyor. Onun için kadın getirtir mi? Kız arkadaşı var mı? Sid'in söylediklerine bakılırsa yok sanırım. Tanrım, neden umurumda ki?

"Sanırım hepimiz bunun benim için bir sorun olmadığını biliyoruz."

Asher'ın sesi kendini beğenmiş. "Yeni evcil hayvanını daha sikmedin mi?"

Kol öyle bir tiksintiyle söylüyor ki, kaskatı kesiliyorum.

Asher, sanki ben burada durup dinlemiyormuşum gibi, "Yardıma ihtiyacım yok," diyor.

"Belki o zaman yaparım," der Kol ve Sid bıyık altından güler.

Çatal bıçakların tabağa bırakılma sesi duyuluyor ama ben önümden başka bir yere bakmaya cesaret edemiyorum, nefes alışım hızlanıyor ve kulaklarımda yüksek sesle duyuluyor.

"Ash'in oyuncağı, buraya gel." Bu Kol'un sesi.

Başımı oynatmıyorum ama bakışlarımın Asher Voss'unakilere kaymasına izin veriyorum. Çenesi sabit, ifadesi gök gürültüsü gibi.

"İzin almak için ona bakma," diye tükürdü Kol. "Gece Yarısı Malikanesi'nde çalışıyorsun, değil mi? Ben de en az onun kadar bu işin bir parçasıyım."

Kol'a doğru yürüyorum. Sandalyesini belli bir açıyla kaydırıyor ve Sid'le aralarında, en büyük kardeşlerinin karşısında durmamı işaret ediyor.

"Bana biraz daha kahve koy."

Kulağa yeterince kolay bir iş gibi geliyor, ama isteğinde bir bit yeniği varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Ne olursa olsun, uzun gümüş cezvedeki kahveyi almak için öne doğru eğiliyorum ve boş fincanına döküyorum.

Bir el bacağımı sıyırıp dizimi geçiyor. Bocalıyorum ve masa örtüsüne döküyorum. Boğazımın arkasından bir ses geliyor ve pisliğimi temizlemek için aceleyle tencereyi yere bırakıyorum.

"Özür dilerim."

"Kes saçmalamayı Kol," diyor Asher kötü

niyetle. Düzeliyorum, dağınıklığı şimdilik

görmezden geliyorum.

"Ne? Sadece evcil hayvanını daha iyi tanımaya çalışıyorum. Sen onun bariz

özelliklerinden yararlanmayacaksan, ben neden yararlanamayayım? Bana zaten yapmadığını söyleme

O dolgun dudaklarının senin sikinin dibine sarıldığında nasıl hissedeceğini düşündüm."

Bir nefes çekiyorum.

"Bu kadar yeter!" Asher o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi halı kaplı zemine düşüyor. Ellerini masaya koydu ve bize doğru eğildi. "*Hemen* buraya gelin, Bayan Boudreaux."

Kol'dan uzakta olduğum için mutlu bir şekilde dediğini yapıyorum ve masanın onun tarafına doğru koşuyorum.

"Bayan Boudreaux senin oyuncağın olmak için burada değil, Kol. O benim için çalışıyor. Bunu bir daha unutma." Asher artık bağırıyor olsa da, sözlerini söyleme biçiminde kulağa daha da ölümcül gelen ürkütücü bir sakinlik var.

Kol'un bir şeyler söylemek istediği belli. Çenesi taş gibi sertleşmiş ve elleri masanın üzerinde yumruk olmuş, parmak eklemleri zeytin tenine karşı bembeyaz.

Asher Voss iğrenç bir iğrenme ifadesiyle bana döndü. "Sana gelince, benimle gel."

Elini üst koluma doluyor ve beni yemek odasından çıkarıp koridorda sürüklüyor. Beni sıkıca tutuyor ama iz bırakacak kadar değil. Kendini zar zor toparlıyor gibi görünüyor, bu yüzden beni ofisine sürüklerken hiçbir şey söylemiyorum.

Her adımda beni tartaklamasına daha da öfkeleniyorum. Ofisin kapısını kapattığında kolumu tuttuğu yerden çekip üzerine atıyorum ama yüzündeki öfke yüzünden kelimelerim dilimde kalıyor.

"O da neydi öyle?" diye feveran ediyor.

"Ne neydi?" Ben geri adım atıyorum, ama o bir adım ileri atıyor.

"Kardeşıme yaptığın şey mi?"

"Kardeşine bir şey yapmadım. Pislik gibi davranıyordu. Bu benim suçum değil."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

Ellerim iki yanımda havaya kalktı. "Orada bana verdiğin işi yapıyordum. Eğer onun yanında olmamı istemiyorsan, Bayan Potter'a kahvaltı servisi yapacağımı söylememeliydin."

"Orada kendini sergileme şeklin için beni mi suçluyorsun?"

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum ve bir kez daha açıyorum. "Ciddi misin sen? Gösteriş mi yapıyorsun? Denesem bile yapamam. Sayende yaşlı bir vatandaşa uygun bir şey giyiyorum."

"Ve öyle de kalacak, çünkü onların gözüne girmek için kardeşlerimden biriyle yatmayacağına güvenemeyeceğim açık. İnan bana, onlardan herhangi biriyle yatarsan, hayatını cehenneme çevirmeye daha da kararlı olacağım."

Hayal görüyor ve bu kadarı yeter. Bir adım öne çıkıyorum. "Peki beni tanımadığın halde neden hayatımı cehenneme çevirmek istiyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece dişlerini göstererek bana bakıyor.

Duruşmamızın bir noktasında nefes alış verişlerimiz senkronize oluyor ve ben tedirgin ve öfkeli bir halden sanki derim vücudumun üzerinde gerilmiş gibi hissetmeye başlıyorum. Üniformamın bana dokunduğu her yerin, nefesinin başımın üstünden nasıl geçtiğinin, pahalı kolonyasının misk kokusunun aşırı farkındayım.

Aramızdaki küçük boşluk, ikimizin de hissetmemesi gereken şeylerle dolu gibi geliyor - ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Yaptıklarınızın bir sonucu olarak bugün ahırlardan bok küreyebilirsiniz."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Burada kendimi yeterince utandırmıştım. Eminim arzum yüzümde gün gibi ortadaydı ve belli ki onun ne hissettiğine dair kafamda bir şeyler uyduruyordum.

Muhtemelen daha sonra kardeşleriyle birlikte buna gülecektir - aptal küçük kız kendinden büyük bir adamı arzulamaktadır.

Tek kelime daha etmeden Asher'ın yanından geçip ofisinin ağır kapısını kırbaçla açıyorum ama koridorda yürüdüğüm süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Bölüm Nine

ANABELLE

I kendimi ahırda, Bay Potter'ın yanında çalışırken buldum. İçimden bir ses karısının emriyle burada benimle birlikte olduğunu söylüyor, çünkü eminim yapacak daha iyi işleri vardır. üzerinde çalışan insanlar.

Öğleden sonra geç saatlerde, bütün gün bok ve saman küremekten kollarım jöle gibi oluyor.

"Gelip atları fırçalamama yardım etmek ister misin?"

Bay Potter'ın ahırın girişinde durduğu yere doğru dönüyorum. "Elbette, Bay Potter. Bırakın da işimi bitireyim."

"Bay Potter meselesi hakkında sana ne demiştim? Bu

Jack." Kıkırdıyorum. "Tamam, Jack. Hemen geliyorum."

İyi bir adama benziyor ve Bayan Potter'la nasıl bir araya geldiklerini anlıyorum. Bu yönden birbirlerine benziyorlar.

İşim bittiğinde ahırdan çıkıyorum ve Jack'in padoklardan birinde maun renkli bir atın yanında durup onu fırçaladığı yere gidiyorum. Sağında pırıl pırıl siyah bir at var.

"Vay canına, çok güzel." Devasa canavara yavaşça yaklaşıyorum.

Jack kıkırdar. "İşte o. Bu da Poe. Onu fırçalayabilirsin, sadece yavaş ol ve önce sana alışmasına izin ver."

Daha önce de atlarla haşır neşir oldum. Ben büyürken evimizde birkaç tane at vardı, ama ben hiçbir zaman onlarla ilgilenmedim, bu yüzden ilk gençlik yıllarımda babam onları sattı. Belki de babamın onları bir kumar borcunu ödemek için satmış olabileceği düşüncesi şimdi bu anıyı lekeliyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Hiç böyle bir kürkü olan bir at görmemiştim." Neredeyse metalik görünüyor.

"Çünkü o bir Akhal-Teke. Dünyada böyle bir kürke sahip tek ırk onlar."

Yavaşça elimi uzatıyorum ve at ona dokunmamam gerektiğine dair bir işaret vermeyince, elimi nazikçe boynuna bastırıp aşağı doğru indiriyorum. "Çok yakışıklısın, değil mi?"

Poe beni anlıyormuş gibi takırdıyor.

"Neden Poe? Edgar Allen Poe ile bir ilgisi var mı?" Aygırın adını duyduğumda aklıma gelen ilk şey bu oldu. Fırçayı almak için eğildim.

Jack omuz silkiyor ve diğer atı fırçalamaya devam ediyor. "Emin değilim, Asher'a sormalısın."

Ben hala. "Bu onun atı mı?"

"Evet. Bir süredir onun atı."

Doğrulup fırçalamaya başlıyorum, Asher Voss hakkında tek kelime bile etmiyorum.

Her iki atı da ritmik bir şekilde fırçalarken sessiziz. Asher Voss'un atından etkilenmek istemiyorum ama bu imkansız. Muhteşem bir yaratık; iri, güzel ve biraz da tehlikeli, tıpkı sahibi gibi.

"Senden hoşlanıyor."

Jack'in sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Pardon?" "Poe senden hoşlanıyor."

Aklıma ilk gelen şeyin neden Asher olduğunu bilmiyorum. Tabii ki atı kastediyordu.

"Genelde yeni insanlara karşı bu kadar uysal değildir," diye devam ediyor. Fırçayı kürkünün üzerinde gezdirirken siyah güzelliğe gülümsüyorum.

Jack'in babamın cesedini Voss arazisinde bulan kişiyi muhtemelen tanıdığını, hatta cesedi kendisinin bulmuş olabileceğini fark edene kadar aramızdaki sessizlik yine uzuyor. Yetkililer gelmeden önce babamın cesedini görmüş olabilir.

Jack'i zor durumda bırakmak istemiyorum ama bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Aramızda söylenmeyen bir şey varmış gibi hissediyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim Jack?" Kolumu Poe'ya sürtmekten bıraktım ve omzumdaki acıdan dolayı acı çektim.

Sanki Jack sormak üzere olduğum şeyi sezmiş gibi, çünkü atıyla uğraşmayı bırakıp bana dönüyor, gözleri pişmanlıkla dolu. "Tabii ki."

"Sen... babamı bulan sen miydin?" Göğsümde sanki bir delik varmış gibi hissediyorum.

Jack başını hafifçe sallar ve kaşlarını çatar. "Hayır, o benim için çalışan Don'du. Ama Don'dan telefon aldım ve oraya gittim."

Bu bilginin bana ne vereceğini umuyordum bilmiyorum ama tek yaptığı, telefon görüşmesini yaptığım günden beri aklımda olan görüntüyü geri getirmek oldu - babamın kana bulanmış çimlerin üzerinde yatan perişan bedeni. Cenaze evi büyükanneme yaraların açık bir tabut için çok büyük olduğunu söylediği için kapalı bir tabut yaptırmak zorunda kaldık.

Gözlerimi yakan akmamış yaşlara karşı gözlerimi sıkıyorum, sonra bir nefes çekiyorum ve Jack'e bakıyorum. "Sence... acı çekti mi?"

Jack yüz ifadesini yumuşatıyor, sanki kötü bir rüyadan sonra teselli edilmeye ihtiyacı olan küçük bir kızmışım gibi beni kucaklamak istiyor. Ama bu benim yeni gerçekliğim. Babam öldü ve annem de aslında beni terk etti. Azrail'in tırpanının bir darbesiyle iki ebeveynimi de kaybettim.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence bu tür olaylarda onun için oldukça temiz bir ölüm oldu."

Bunu beni daha iyi hissettirmek için mi söylüyor yoksa buna inanıyor mu bilmiyorum ama sözüne inanmayı seçiyorum.

Babamın resmi ölüm nedeni bir hayvan saldırısı olarak listelenmişti, ancak ne tür bir hayvan olduğu konusunda herhangi bir anlaşma yok gibiydi. Ayı mı? Kurt mu? Başka bir şey mi? Her iki şekilde de önemli olduğunu sanmıyorum.

Muhtemelen söylememem gereken kelimeler ağzımdan dökülene kadar sessizlik içinde atları fırçalamaya devam ediyoruz. "Geceyarısı Malikanesi'nde ölen tek kişi babam değil."

Jack durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Burada böyle şeyler hakkında konuşmayız, Anabelle. Eğer akıllıysan sen de konuşmazsın."

Yüzündeki ifadeden bunun aramızdaki herhangi bir konuşmanın sonu olduğu belli oluyor ve yalnızlık etrafıma yerleşip beni boğmakla tehdit ederken aygırı fırçalamaya devam ediyorum.

Babamı kaybetmenin acısı bir anda üzerime çökerken nefesimi düzenlemek için çok çalışmam gerekiyor. Cenazeden bu yana, onu uzak tutmak için zihnimde bir duvar örerek ona karşı koyuyorum. Evin idare edilmesi gerekiyordu ve annemin iyileşmesi daha önemliydi. Zaten bir ebeveynimi kaybetmiştim. Bir başkasını kaybetmek istemiyordum.

Ancak ailemin yaşadığı malikâneneden uzakta olmak düşüncelerimle daha fazla zaman geçirmeme neden oldu ve o kadar mükemmel inşa ettiğim duvarlar yıkılmaya başladı.

Şimdi, bu muazzam malikanede, beni küçümseyen bir adamın parmağı altında tek başımayken, sanki dünyada kimsem yokmuş gibi hissediyorum. Gerçekten tek başımayım.

O gece, umutsuzluk beni ağır bir battaniye gibi sarıp sarmalamışken ağlayarak uyuyorum.

Bölüm

On

ANABELLE

Bumartesi gecesi geldiğinde, Geceyarısı Malikanesi'nden ayrılmak için sabırsızlanıyorum. Normalde ailemi görmek için eve giderdim ama annemde hiç iyileşme görmeme fikrine dayanamıyorum.

Hafta.

Jack'le dünkü konuşmamızdan beri kafamda babamın cesedi canlanmaya devam ediyor, bu yüzden eve gitmek yerine sabaha kadar çalışacak olan işçilerden birine beni Black Magic Bar'a bırakıp bırakamayacağını soruyorum. Bu geceki tek görevim o kadar çok içmek ki babamın cesedinin görüntüsü aklımdan çıksın. Gece Yarısı Malikanesi'ne nasıl döneceğimi sonra düşüneceğim.

Barın köhne kapısını iterek geçiyorum ve içeriye göz atıyorum. Şu anda barmen dışında tanıdığım kimse yok, bu da tercih edilir bir durum. Kimseyle çene çalacak durumda değilim.

"Hey, Sawyer." Barın kenarındaki ahşap taburelerden birine oturuyorum.

Burası liseden beri değişmedi. Biz küçük bir kasabayız ve Black Magic Bar hiçbir zaman reşit olduğunuzdan emin olmak için

İçki. Sahibi garip bir kadın - tahminimce ellili yaşlarının sonunda - ve her zaman cadı olduğuna dair söylentiler var. Sanırım sadece barın adından dolayı, ama biraz tuhaf biri olduğuna şüphe yok.

Açık tuğla bir duvar, tüm içki şişelerinin askerler gibi sıralandığı rafları barındırıyor. Aralarına çeşitli ıvır zıvırlar serpiştirilmiş.

-Voodoo bebekleri, tarot kartlarının portreleri, farklı renklerde yarı yanmış mumlar, kristaller, kafatasları. Bu temalar küçük barın duvar dekorunda ve tavandan sarkan eşyalarda tekrarlanıyor. Burayı hep ürkütücü bir batakhaneye benzetmişimdir.

"Sana ne getireyim, Anabelle?" Sawyer sorar.

Okulda benden birkaç yıl öndeydi ve mezun olduktan sonra hiçbir yere gitmedi. Nedenini anlayamıyorum.

"Başlangıç için bir shot, ne istersen seç. Sonra bir viski ekşisi."

Kaşları kalktı. Muhtemelen genelde bira içen bir kız olduğum içindir. "Uzun bir hafta mı?"

"Öyle de denebilir, evet."

Daha fazla bir şey sormayacak kadar bilgili bir şekilde başını sallıyor. Buralarda insanlar işlerine bakma konusunda iyidir. En azından sizin önünüzde. Magnolia Bend dedikoduları arkanızdan yapar.

Çantamdan okuduğum kitabı çıkarıyorum. Kelimeler bulanıklaşmaya başlayacak kadar sarhoş olana kadar okuyacağım.

Sawyer bir shot bardağını bana doğru kaydırıyor. Bardağı kaldırıp geri atıyorum, tekilanın tadı boğazımın arkasına vurunca biraz öksürüyorum.

"Misket limonu?" diye soruyor, eli barın orta bölümündeki misket limonu kasesinde.

Başımı sallıyorum ve el sallayarak onu uğurluyorum, önüme koyduğu viski ekşisini alıp içkinin peşine düşüyorum. Bu iyi bir başlangıç, ancak tüm rahatsız edici düşüncelerimi uzaklaştırmak istiyorsam daha fazlasına ihtiyacım olacak. Görünüşe göre Geceyarısı Malikânesi'nde izole bir şekilde geçirdiğim zaman arttıkça, beni kovalayan şeytanlardan uzaklaşmak daha da zorlaşıyor.

Okurken içkimi yudumluyorum. Okuduğum kitap Alaska'da yaşayan geniş bir aile hakkında küçük bir kasaba romantizmi. Bulduğum yerden dünyalar kadar uzakta hissettiriyor ki şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

Bir saat içinde üçüncü içkimi içerken, arkamda kardeşimin sesini duyuyorum ve kaskatı kesiliyorum.

"Seni burada bulacağımı düşündüm."

Luke'u görmek istemediğimden değil. Sadece onu görmek bana ailemin geri kalanını düşündürüyor ve bu geceki amacım annemi ya da babamı düşünmemektir.

Kitap ayracını kitabıma koydum ve bar taburemde dönerek ona baktım. "Hey."

Kaşlarını çatıyor, muhtemelen ya zaten yarı sarhoş olduğumu anladığı için ya da zırhındaki tüm çatlaklardan akan hüznü görebildiği için.

"Bu gece neden eve gelmedin? Büyükannem endişelendi."

Omuz silkiyorum. "Bu gece annemi görecektim yoktu. Uzun bir hafta oldu."

Alnı kırışıyor ve birkaç adım daha yaklaşıyor. "Orada seni istemediğin bir şeyi yapmaya mı zorluyorlar?"

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. Sadece kötü bir hafta geçirdim, hepsi bu."

Omuzları düştü. "Evde olmasan bile yukarıda değil de burada olmana sevindim. Ben buraya geldiğimde filo kasabadan geçiyordu."

Pencereye koşuyorum ve her ayın son cumartesi günü olduğu gibi camları karartılmış pahalı arabaların kasabaya doğru ilerleyişini izliyorum. Kimsenin nereye gittiklerini merak etmesine gerek yok çünkü hepimiz biliyoruz-Gece Yarısı Malikanesi.

Bu gecenin Geceyarısı Malikânesi'nde her ne tuhaf şey oluyorsa onun gecesi olduğunu unutmuşum. Asher Voss'un Cumartesi geceleri bana izin vermesinin nedeninin de bu olduğunu anladım.

"Artık içeride olduğuna göre bunun ne hakkında olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye soruyor sol tarafımdaki kardeğim.

"Hiç yok. Orada alıŐan insanlar iyi insanlar ama Voss kardeŐlerle ilgili herhangi bir konuda pek açık sözlü değiller." Büyük bir parçam bu gizemli yabancılardan neden ayda bir kez malikâneye geldiklerini bilmek istiyor ama bu, bu gece çözeceğim bir Şey değil. "Hadi gel. Sana bir içki ısmarlayayım."

Luke beni bara kadar takip ediyor, ben de ikimize birer shot ve içki söylüyorum. Bunları bitirdikten sonra *gerçekten* iyi hissediyor olmalıyım.

Kardeşimle malikaneyi yönetirken işlerin nasıl gittiği hakkında sohbet ediyorum. İŞleri oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyor ama bana kasanın oldukça zayıf olduğunu ve işleri karda tutmak için iyi bir yıl geçirmesi gerektiğini söylüyor.

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin kkk kardeşim."

Kıkırdıyor. "Güvenini takdir ediyorum ama bence muhtemelen sarhoŐsun."

Gülüyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Belki, ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Bana gülümsüyor ve gülümseme Şekli bana eskiyi hatırlatıyor. Babam lmeden önce, annem dağılmadan önce, çekildiğim ama beni mahvedebileceğinden Şüphe duymadığım bir adama borçlu olmadan önce.

"Ne oldu? Yüz ifaden neden değişti?" Luke soruyor. "Ne oldu? Yok bir Şey, iyiyim ben."

Elimi tuttu. "Asher Voss için yapmak zorunda olduğun Şey korkunsa, gidebilirsin. Başka bir Şey buluruz."

Buna inandığını biliyorum ve Asher'la anlaŐmamı bozarsam beni yargılamayacağını da biliyorum ama yanılıyor. Babamın biriktirdiği ağır borcun altından kalkmanın tek yolu, ailemizin mirasını korumanın tek yolu bunu yapmam. En azından bir bitiŐ tarihi var.

"Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme."

Elimi sıktı. "Sen onun elinden kurtulana kadar yapacağımı biliyorsun."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Bununla başa çıkabilirim." *diye düşünüyorum*. "Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim." Tabureden biraz fazla hızlı kayıyorum ama kendimi barda yakalıyorum.

Luke, "Belki de içkileri biraz azaltmalısın," diyor.

"Bunun için biraz geç." Ona dilimi çıkarıyorum ve yarı tökezleyerek, yarı yürüyerek banyoya gidiyorum.

Dışarı çıktığımda durdum, neredeyse düşüyordum. Galen taburemin yanında duruyor, elinde barın üzerine bıraktığım kitap. Şerif üniforması giymemişti, yani bu gece izinli olmalı.

Bar artık insanlarla dolu ve olay çıkarmak istemiyorum ama yine de ona doğru yürüyorum ve kitabı elinden alıp eğilerek bara dayadığım çantama atıyorum. Ayağa kalktığımda Luke tökezlemem için elini sırtıma koymak zorunda kalıyor.

"Neden bu saçmalıkla uğraşıyorsun?" Galen bana küçümseyici bir tonda soruyor.

"Okumak mı?" Bir kaşımı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Bu saçmalık tamamen gerçek dışı." Gülüyor ve sanki Luke'un onu desteklemesini bekliyormuş gibi kardeşime bakıyor.

Ama Luke başını sallar ve içkisini yudumlar.

"Bir erkeğin bir kadını duygusal ve fiziksel olarak tatmin edebileceğini düşünmek gerçek dışı değil," diyorum. "Daha önce böyle bir deneyim yaşamamış olmanız bunun mümkün olmadığı anlamına gelmez."

Galen sanki onu aşağılamamışım gibi gülümsüyor. "Bana sahip olmak varken neden hayali erkekler hakkında okumaya ihtiyaç duyasin ki?" Göğsünü şişiriyor ve pazusunu esnetiyor. Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda.

Tabureme geri kayıyorum. "Sana bunun asla olmayacağını söylemiştim."

Nefesini üflüyor ve sanki kelimelerle anlatılamayacak kadar şirinmişim gibi başını sallıyor. "Artık rol yapmana gerek yok, Anabelle. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

İçkimden geriye kalanı kaldırıyorum ve büyük bir yudumda içiyorum. "Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum, Galen. Aslına bakarsan, sana karşı ne hissettiğim konusunda oldukça açık olduğumu düşünüyorum."

Luke sağ tarafımda kıkırdıyor, olayın dışında kalıyor.

"Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birkaç kez malikaneye gittim. Hiç orada değilsin."

"Belki de bunu bir işaret olarak almalısın." Ona sakarca bir gülümseme veriyorum. Galen beni el sallayarak başından savıyor, hâlâ hakarete dayanamıyor.

Luke, büyükannem ve ben nerede olduğumu kimseye söylememeye karar verdik. Kasaba halkının Voss'larla olan ilişkimiz ya da babamın kumar sorunu hakkında dedikodu yapması isteyeceğimiz son şeydi. Voss ailesiyle bir şekilde bağlantılı olduğumuzu düşünürlerse, bazılarının çiftlikle ya da içki fabrikasıyla iş yapmayı bırakması ihtimal dışı değil.

Neyse ki Geceyarısı Malikânesi'ndeki diğer personel varlığımı gizli tutuyor gibi görünüyor. Sanırım onlar da Asher'ın benim sözleşmeme eklediği türden bir gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldılar.

"Gitmeye hazırım." Kardeşime döndüm. "Beni eve bırakabilir misin?"

"Elbette." Luke tabureden kalkıyor ve çantamı almak için eğiliyor. "Görüşürüz, LeBlanc."

Kapıya doğru yürüyorum. "Umarım seni görmem, LeBlanc."

Onu kızdıracağını umarak ilk adı yerine soyadını kullanıyorum ama işe yaradığını sanmıyorum çünkü sıcak gece havasına adım atıp sağıma baktığımda Galen sadece gülüyor. Geceyarısı Malikânesi tepenin zirvesinde ısıltı ısıltı.

Bu gece erken saatlerde buradan ayrılmak için can atmama rağmen, şimdi bir sirenin çağrısı gibi çekiciliğini hissediyorum. Ne oluyor be?

Bölüm

ELeVen

ANABELLE

T Ertesi sabah, kafamda baş ağrısının eşlik ettiği bulanık bir hisle uyandım. Dün gece kardeşim beni Geceyarısı Malikanesi'nin kapısına bıraktıktan sonra kilolarca su içmek için kendimi zorladım. Aksi takdirde, başım büyük olasılıkla ağrıyacaktı ve ben yatağımdan çıkamazdım.

Yapmak istediğim son şey koşuya çıkmak, işte tam da bu yüzden kendimi zorla yataktan kaldırıp spor sutyenimi ve taytımı giyiyorum. Annemin günlerini yatakta amaçsızca hiçbir şeye bakmadan geçirdiği hayali aklımdan çıkmıyor. Kederimin beni ona dönüştürmesine izin vermeyi reddediyorum.

İlkbahara girmiş ve yaza yaklaşıyor olmamıza rağmen, dışarı çıktığımda araziye yoğun bir sis kaplıyor. Güneş muhtemelen ufuk çizgisini yeni yeni aşmaya başlıyor ama henüz görünmüyor. Yine de ortaya çıktığında bu sisin çoğunu yakacaktır.

AirPods'umu kulağıma takıyorum ve dinlediğim mafya romanı sesli kitabında Play tuşuna basıyorum, ardından telefonumu taytımın yan cebine sokuyorum. Birkaç esnemenin sonra yola koyuluyorum.

Kimse dışarıda değil. Pazar sabahı henüz kimsenin arazide dolaşması ya da çalışması için çok erken ve yola çıkarken içimdeki korku hissini bir kenara itmem gerekiyor.

Sis yüzünden üç metreden ötesini görememek tuhaf ama patikadan ayrılmazsam bir şey olmaz. Kaybolmadığım sürece. Hâlâ buranın düzenini zihnimde oturtabilmiş değilim ve uzakta herhangi bir referans noktası göremediğim için nerede olduğumu çabucak kaybedebilirim.

Isınmak ve vücudumu tekrar koşma fikrine alıştırmak için hafif bir koşuyla başlıyorum. Uzuvarım esnekleştiğinde ve kendime geldiğimde, saç çizgimden boynuma ter damlayarak koşana kadar hızımı artırıyorum. Ciğerlerim yanıyor ama vücuduma verilen ceza iyi hissettiriyor. Sadece şimdi ve buraya odaklanana kadar tüm korkunç düşünceleri zihnimden uzak tutuyor.

Bacaklarım yanıyor ve artık nerede olduğumu bile bilmediğimi fark ediyorum ama umurumda da değil. Sanki iblislerden kaçmak istercesine koşmaya devam ediyorum.

Önümdeki sisin içinde bir figür belirliyor. Ona çarpmadan önce yavaşlayıp durmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Homurdanarak cesede çarpıyorum ve iki el üst kollarımı kavrayana kadar neredeyse geri düşüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve Asher Voss'un masmavi gözlerine baktığımı fark ediyorum. Yorgun gözlere. Hiçbir erkeğin görmemesi gereken şeyler görmüş gibi bakan gözler.

Ben "Ben... özür dilerim, çok hızlı gidiyordum..." diye mırıldanana kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

Hâlâ bana tutunmuş, kayıtsızca bana bakıyor. Her zamanki saldırganlığı ve yırtıcı tavırları yok. Şu anda bana yenilmiş bir adamı hatırlatıyor. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum, neden umursadığımı da bilmiyorum.

"Artık iyiyim, beni bırakabilirsin." Pençeye benzeyen dev ellerinden birinin koluma dolandığı yöne doğru başımı sallıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sersemlemiş gibi görünüyor ve ellerini indiriyor. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi biraz hırçın ama her zamanki huysuz tonuna yakın değil.

AirPods'larımdan biri kulağımdan düştüğü için onu duyabildiğimi fark ediyorum. "Koşuya çıkıyorum. Neye benziyor?"

Sonra bakışları dar siyah egzersiz kıyafetleriyle kaplı bedenimin üzerinde geziniyor. Öyle demek istemediğinden emin olsam da bakışları bir okşayış gibi geliyor.

Bir şey söylemeyince, "Neden bu kadar erken geldin?" diye sordum.

Siyah bir elbise pantolonu ve beyaz bir gömlek giymiş, kravatsız, üstteki birkaç düğmesi açık. Gömleğinin kolları kıvrılmış ve giysileri mükemmel bir şekilde ütülenmiş görünmek yerine buruşuk. Saçları bile her zamanki gibi düzgün değil. Bir kısmı alnına doğru kıvrılmış.

Tahmin etmem gerekirse, bütün gece bu kıyafetle olduğunu ve hiç yatmadığını söyleyebilirim.

Dün gece malikâneye geri döndüğümde, hiçbir şey yolunda gitmiyor gibiydi ve istenmeyen bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Aslında, boş araçları dışında kasabadan malikâneye akın eden insanlardan hiçbir iz yoktu. Belki de bir şeylerin ters gittiğinin işareti buydu.

Asher hiçbir şey söylemiyor, sadece ellerini ceplerine sokuyor ve profiline bakmam için dönüyor. İçini çekiyor ve omuzları düşüyor, ona dünyadan bıkmış bir görünüm veriyor.

Neye baktığını görmek için başımı çeviriyorum ve Voss ailesinin mezarlığının yanında durduğumuzu fark ettiğimde midem kazınmış gibi hissediyorum. Demir bir çit, Voss ailesinin kuşaklar boyu üyelerinin mezarlarını çevreliyor. Sis, arsanın ne kadar geriye gittiğini görmemi engelliyor.

Kederim yüzeye çıkıyor ve yanımdaki adama karşı hissettiğim empatiden nefret ediyorum. Sevdiğin birini özlemenin ne demek olduğunu bilirim.

Son olarak Asher, "Dün babamın ölüm yıldönümüydü." diyor.

Bu kişisel bilgiyi bana söylemesine çok şaşırdım - araştırmaya kalkarsam kamuya açık olmadığından değil. Bu hafta bana neden bu kadar sert davrandığının bununla bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için yutkunuyorum ve aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Babamın aramızdaki mezarını henüz ziyaret edemedim. Onu gömdüğümüz günden beri."

Hiçbir şey söylemiyor. Asher'a baktığımda, masmavi gözlerinde keder ve ıssızlık var.

"Onu özlüyor musun?" diye sordum.

Başını bana doğru eğiyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Öldürüldüğü gün hayatımın en güzel günüydü."

Gözlerim açıldı.

Herkes Ramsey Voss'un öldürüldüğünü biliyor ama kim tarafından öldürüldüğü asla kanıtlanamadı. Bana söylendiğine göre, dört kardeş de bir noktada şüpheliydi, ancak hiçbiri hakkında suçlamada bulunmak için yeterli kanıt yoktu.

Asher babasını öldürmüş olabilir mi?

Bir babanın kendi çocuğu tarafından öldürülmesi için ne tür bir canavar olması gerekir?

Bir çocuğun babasını öldürmesi için ne tür bir canavar olması gerekir?

Ona açılma dürtüsünü neyin tetiklediğini bilmiyorum. Belki de ne kadar kederli görüldüğünden ve her zamanki haliyle ne kadar tezat oluşturduğundan, ama gerçeğin dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum. "Özür dilerim. Neden böyle hissettiğini bilmiyorum ama iyi bir adamın sevgisine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum... babam benden bir şeyler saklıyor olsa bile. Aynısını yaşayamadığın için üzgünüm."

Neden böyle hissettiğini sormaya cesaret edemiyorum. Zaten bana gerçeği söylemeyeceğini garanti ederim.

Yüz ifadesi şaşkınlık ve inançsızlık karışımı ama sanki beni görmüyor gibi. Benim içimden bakıyor. "Her şey değişiyor. Değişiyor ve her şey yerle bir olacak."

Kaşlarımlı çattım. "Ne değişiyor?"

Aklına nereden geldiyse geri dönmüş gibi başını sallıyor. Dikkati hâlâ AirPods'un takılı olduğu kulağına yöneliyor ve ben ne yaptığını anlayamadan çömelip yoldakini alıyor.

"Ne dinliyorsun?" diye soruyor doğrulurken.

AirPod'u kulağına götürüyor. Dinlediğim sesli kitap otomatik olarak benim kulağımda ve onun tuttuğu kulakta yeniden çalmaya başlıyor. Kelimeler kafatasımda yankılanırken yüzüm ısınıyor.

"Şu dile bir bakayım, güzelim."

Ağzını açıp dilini dışarı çıkarıyor. Hâlâ sikimin tabanını yumruklarken, dilini taşaklarımın alt tarafına değdirecek kadar yaklaşıyorum. Ona söylememe gerek kalmadan, onları yalıyor ve tapıyor, birini ağzına çekiyor ve nazikçe emiyor, sonra diğerini. Olağanüstü bir his.

Çabaları için onu ödüllendirmeye karar veriyorum ve vibratörü kalçalarının birleştiği yere getiriyorum. Sürprizden sarsılıyor ve anında inliyor. Sırtı eğiliyor ve başı dönüyor, ben de vibratörü çekiyorum.

AirPod'a uzanmak yerine olduğum yerde donup kaldım. Kitap devam ettikçe göz kapakları ağırlaşıyor.

Aria hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır.

"Lütfen durma." "Sen durursan ben de dururum, anlaşıldı mı?"

"Evet." Kelime çaresiz ve nefes nefese.

"Bunu iç çamaşırının içine, am dudaklarının arasına sokacağım. Sence bu iyi hissettirecek mi, Cara?"

"Tanrım, evet." Sanki çoktan hissetmiş gibi inliyor.

"Ve sonra bu ağzı sikeceğim. Ve eğer durursan, durur, anladın mı?"

Kitaptaki karakterlerin sahneyi canlandırışını dinlerken mavi gözleri benimkilerden ayrılmıyor. AirPod'u kulağından çekerken de benimkileri bırakmıyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sorarken de benimkileri bırakmıyor.

Bir yanım bunu inkâr etmek, ister kabul edeyim ister etmeyeyim, beni tahrik etmiyormuş gibi davranmak istiyor ama onun önünde tekrar sinmeyi

reddediyorum. Hayır.

artık. "Var," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Burun delikleri şişiyor ve bana doğru küçük bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sadece birkaç santime indirmeden önce tüm vücudu geriliyor. Ona bakmak için başımı geriye doğru eğiyorum.

"En çok nesini seviyorsun?"

Yutkunuyorum. Buharlı aşk romanları dinlemeyi sevdiğimi itiraf etmek bir şey, ama bu adama beni cinsel olarak neyin tahrik ettiğini itiraf etmek başka bir şey. Büyük olasılıkla bu bilgiyi daha sonraki bir tarihte bir şekilde bana karşı kullanacaktır.

Asher elimi tutuyor, başparmağını bileğimin iç kısmında ileri geri hareket ettiriyor. Bu çok küçük bir şey ama vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor da olabilir.

Bir elektrik akımı kolumdan yukarı fırlıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Meme uçlarım spor sütyenimin içinde çakıllaşiyor. Fark ettiğinde gözleri dalıyor.

Asher beni yemeye hazır bir hayvan gibi dudaklarını yalıyor. "Bana tekrar sordurtma."

Nefesim sığlaşıyor ve beni dik tutmaya yetecek kadar oksijen almak için mücadele ediyorum. "Kontrolün onda olması hoşuma gidiyor. Ona ne yapması gerektiğini söylüyor."

Gözlerini kapatıyor ve cevabımın tadını çıkarıyormuş gibi başı geriye doğru sallanıyor. Tepkisinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Sonra kıkırdıyor ve başını dikleştiriyor, gözleri bir kez daha açık ve bana bakıyor. Utanç bedenimi kaplıyor. Neden bu kadar acımasız olmak zorunda?

Elimi onun elinden çekiyorum. "Sana söylememem gerektiğini

biliyordum." "Gülüyorum çünkü sen mükemmelsin. Tabii ki öyle

olursun." Ne için mükemmel? Neden bahsediyor bu?

Ama ben daha sormadan, iri eli çenemin kenarında duruyor, başparmağı yanağımla okşuyor ve parmakları atkuyruğu yapılmış terli saçlarımı itiyor. Nefes almaya devam etmek için göğsümün inip kalkması dışında kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Asher Voss bana daha önce hiç dokunmamış gibi değil ama bu farklı. Bu yeni bir seviye.

Bakışları yüzümde geziniyor ve aramızdaki o görünmez ip geriliyor, ikimizi de ileriye doğru sürüklüyor. Ne yaptığımızı ya da bunun akıllıca olup olmadığını sorgulayacak zaman yok. Asher Voss gibi bir adam beni kolayca çiğneyip tükürebilirdi. Ferforje kapılarının öbür tarafında yol kurbanı gibi kalabilirdim.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve o geri çekiliyor, dudaklarını tekrar dudaklarıma yerleştirmeden önce bir hava hücumu onu terk ediyor ve dili ağzımın kenarı boyunca kayıyor. Dudaklarımı onun için ayırıyorum, daha fazlası için istekliyim. Bu adamı asla inkar edemezdim, ne kadar berbat bir durum olsa da.

Tadı pahalı viski gibi ve sarhoş olduğunu anlıyorum. Beni öpmesinin ve bana söylediği tüm o tuhaf şeylerin sebebi de buydu.

Onu kendimden uzaklaştırmam gerektiği aklıma geliyor. Ama eğer bu gerçek bir erkek tarafından, Asher Voss gibi bir erkek tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu öğreneceğim tek seferse, o zaman bunu sonuna kadar kullanacağım. Nasıl olsa sonuçları aynı olacak.

Öpücüğün içine gömülüyorum. Diğer kolu, iri gövdesiyle beni koza gibi sarana kadar etrafımı sarıyor ve eli sırtımın alt kısmında geziniyor. Öpüşmeye hükmediyor, tempoyu belirliyor ve yanağımdaki elini beni yönlendirmek için kullanıyor.

Hiç kimse beni böyle öpmemişti. Sanki ben onların malıymışım ve bana sahip olmazlarsa öleceklermiş gibi.

Alçak bir inilti boğazıma doğru ilerlediğinde, onda vahşi bir şeyler kıvılcımlanıyor ve öpüşmemiz çılgınca, hayvani bir hal alıyor. Sırtımdaki eli aşağıya iniyor, parmakları kığımın üzerinde geziniyor. Sıkıyor, karnımdaki sertliğine bastırılana kadar beni içine çekiyor. Boyunun mayosunun içinde ne kadar kalın görüldüğünü hatırlamak, ona karşı sürtünmeme neden oluyor.

Kendimi isteyerek ona teslim ettiğimde, bedeninden uzaklaşıyorum. Geriye sendeliyorum ve o bana dehşetle bakıyor. Ağzındaki tadımı elinin tersiyle sildiğinde, sanki bir pençenin yüzüme vurduğunu hissediyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kükrüyor.

Başımı geriye atıyorum. "Beni öptün!"

İlerliyor, sonra duruyor ve iki adım geri atarak aramızdaki mesafeyi açıyor. "Sen de beni öptün!" Ellerini iki yanında sıkıp açıyor.

Gülerek gülüyorum. "İnsan öpüldüğünde böyle yapmaz mı?"

İki elini de zaten dağınık olan saçlarının arasından geçiriyor. "Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama bu oyun artık sona erdi. Seni becerecek olsam bile bunun bir anlamı olmaz. İçinde bulunduğun durumu değiştirmez. Bana bir yıl borçlusun ve alacağım şey bir yıl. Amının tadına bakmak bile bunu değiştirmeyecek."

Ona bakakaldım ve o da arkasını dönüp uzaklaştı.

O uzaklaşıp sisin içinde kaybolurken, aklıma rahatsız edici bir düşünce geliyor... Bu adamdan onu istediğim kadar nefret de ediyorum. Bu da içinde bulunmak için kötü bir durum.

Bölüm

TWeLVe

ANABELLE

I Asher'ı beş gündür görmedim.
Beş uzun gün.

Büyük bir parçam onu bir daha görmek istemiyor. Bana asılıyor ve sonra da bunu kabul ettiğim için kendimi ucuz ve aptal hissettiriyor. Pislik.

Ama bir yanımda da onu görmek için can atıyor.

Pazar sabahından beri öpüşmemiz zihnimde tekrar tekrar çalışıyor. Sonrasında kendime onun nasıl bir pislik olduğunu hatırlatıyorum ama vücudum bunu umursamıyor.

Malikânede ev işlerine geri döndüm, ki bu bana çok iyi geliyor. Asher'ın kardeşleriyle hiç karşılaşmıyorum; onlar evin kendi kanatlarında kalmak zorundalar ve benim oraya girmeme izin yok.

Onlara hizmet ettiğim o felaketten sonra, eğer şanslıysam, onları bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Bir Voss ile uğraşmak yeterli.

Finn beni evin ana bölümündeki büyük odalardan birinin ahşap kaplamalarını cilalamam için görevlendirdi. Öğleden sonra kollarım gevşedi.

limon yağı sürmekten. Basit ama fiziksel bir iş ve zihnimin dolaşmasına zaman veriyor. Takdir etmediğim bir şey.

Finn yarım saat önce beni kontrol etti ve o zamandan beri kimseyi görmedim. Şaşırdığımdan değil. Burada yüzlerce oda olmalı.

Kullandığım merdiveni soluma kaydırıyorum ve tekrar yukarı tırmanıp bezi panelin üzerine fırçalıyorum. Boynumdan aşağı ter damlıyor. Dışarısı henüz bunaltıcı değil ama yeterince güzel ve bu kadar eski bir evde klima yok. Bazı münferit odalarda duvar üniteleri olabilir ama ana odaların hiçbirinde yok.

Yaptığım işe konsantre olmuşken yanımdan serin bir esinti geçiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve izlendiğimi hissediyorum. Yavaşça dönüyorum, merdiveni ortalayarak durmaya dikkat ediyorum ama orada kimse yok. Oda biraz loş, burada her zaman olduğu gibi, ama gölgede duran biri olsa görebileceğim kadar ışık var.

Kaşlarımı çatarak duvara doğru döndüm ve yaptığım işe geri döndüm.

Birkaç dakika sonra, uzaktan klasik bir şarkının açılış sesleri duyuluyor ve ben bezimi tahtaya dayayarak duraklıyorum. Sonra operatik sesler müziğin üzerine şarkı söyleyerek katılıyor. Merdivenden inip tekrar etrafa bakıyorum.

"Alo?" Arıyorum ama kimse cevap vermiyor.

Müzik devam ediyor. Göğsümde bir çekim hissediyorum, her kelime içimdeki bir ipi çekiyor ve odadan çıkıp sese doğru ilerliyorum. Aynı anda hem güçlü hem de ruhani, duygusal ve atmosferik. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Müzik bir an duruyor, sonra baştan başlıyor.

Kendimi yüksek, sivri kemerli tavanı olan uzun bir koridorda buluyorum. Solumda, içlerinde vitraylar olan büyük kemerler var. Çoğunda özel bir şey tasvir edilmiyor ama ortadaki kemerde büyük bir canavar, arka ayakları üzerinde duran, pençelerini ve dişlerini vahşi bir kükremeye açmış bir ayı tasvir ediliyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. İncelemek için kalmak istiyorum, bana çekici gelen bir şey var, ama müzik beni ileriye götürüyor, ta ki kendimi bir

Evin hiç gitmediğim bir bölümü.

İçimde yaşayan, nefes alan bir şey gibi hissedene kadar müziğe daha da yakınlaşıyorum. Ve sonra süslü bir kapıya yaklaştığımda göğsümdeki son çekiş geliyor. Elim ahşaba oyulmuş güllerin üzerinde geziniyor. Diğer taraftaki müziğin ahşabın içinden avucuma doğru titreştiğini *hissedebiliyorum*.

Kapıyı itip açıyorum ve müzik hemen duruyor.

Yükselen tavanları ve kitaplarla dolu iki katlı koyu ahşap rafları olan devasa bir kütüphane. Büyülenmiş bir halde mekâna girip etrafa bakıyorum. O kadar çok kitap var ki. Hepsini görünce içimi saf, katıksız bir neşe dolduruyor. Muhtemelen barındırdıkları tüm hikayeler ve sırlar. Sayfalarında ayrıntılı olarak anlatılan maceralar, aşk ve kayıplar. Bu hazineyi bulduğum için heyecanımı zor zapt ediyorum.

Kimse kütüphaneyi kullanıyor gibi görünmüyor. Biri dışında hiçbir kitap ortada yok. Odadaki tek masaya yaklaşıp kitabı inceliyorum. Eski bir kitap. Çok eski. Edgar Allen Poe'nun *Kuzgun ve Diğer Şiirler*'i.

Daha önce hiç bu kadar eski bir kitap görmemiştim, hele de sırtındaki "1845" yazısına bakılırsa orijinal olduğu anlaşılan bir kitap hiç görmemiştim. Parmaklarımı kitabın üst kısmına sürüyorum ve arkamda birinin nefes aldığını duyunca donup kalıyorum. Yavaşça, sanki bir avcının kokusunu almışım gibi, arkamı dönüyorum. Onun Asher olduğunu anlayınca biraz rahatlıyorum ama bakışlarındaki öfke yüzünden tekrar kaskatı kesiliyorum.

Gözleri kısılmış, saf kötülükle dolu. "Burada ne yapıyorsun?"

Onu birkaç kez sinirlenirken görmüştüm ama nedense sesinin ölümcül derecede sessiz olması daha korkutucu geliyor.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor.

"Sana batı kanadından uzak durmanı söylemedim mi? Burası benim özel alanım." Dişlerini sıkıyor ve bana bakarken nefesi yüzüme değene kadar öne doğru adım atıyor.

"Özür dilerim. Buraya gelmek istememiştim-"

"Yine de buradasın. Sır mı arıyorsun? Belki de anlaşmamızdan kurtulmak için bana karşı kullanabileceğin bir şey?"

Korkum yerini tedirginliğe bırakıyor çünkü bir kez bile anlaşılmamızdan çıkmaya çalışmadım ama o ısrar etmeye devam ediyor. "Tabii ki hayır. Buraya geldim çünkü-"

"Dur tahmin edeyim." Bakışları yüzümde geziniyor, sonra bir an için alçalıyor. "Buraya Pazar sabahı olanların ikinci raundunu umarak mı geldin?" Asher kara kaşlarını çattı. "Bu asla olmayacak. Önceki geceden dolayı hâlâ sarhoştum ve senin gibi muhtaç küçük kızlarla takılmayı alışkanlık haline getirmedim."

Bu adamın ne düşündüğünü neden önemseydiğimi bilmiyorum ama beni tanımlama şekli, beni görme biçimi karşısında göğsüm biraz yarıyor. Ona saldırma ve beni incittiği kadar onu da incitme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar büyük. "Dudaklarını dudaklarıma dayadığında ve sert aletin karnıma bastırıldığında böyle hissetmiyor gibiydin."

Hayal kırıklığımı ondan çıkarmak iyi hissettirdi.

"Kullanılmak istiyorsun, küçük kız, öyle mi?" Üzerinde ayı dövmesi olan eliyle çenemi sertçe sıkıyor. "Senden istediğimi almamı ve seni bir kenara atmamı mı istiyorsun?"

"Ben küçük bir kız değilim," diyebildim, çenemi zar zor oynatabiliyordum.

"Sen düşündüğün gibi bir kadın değilsin. Şimdi gözümün önünden kaybol." Elini çenemden çekip geri çekiliyor ve sanki hastalıklıymışım gibi elini pantolonuna siliyor.

Gözlerimin kenarları yanıyor ama bu adam beni etkilediğini asla anlamayacak. Etrafında sabit bir adımla dolaşıyorum, yapmak istediğim gibi gözyaşları içinde buradan kaçmama izin vermek istemiyorum.

"Seni bir daha burada bulmayayım!" diye arkamdan kükrüyor ve ben de hızımı artırıyorum.

Vitraylı uzun koridorda aceleyle ilerlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Vitray ayının yanından geçerken Asher Voss'u ve onun canavarla olan paralelliklerini düşünmemek mümkün değil.

Çalıştığım odayı bulana kadar müziğin nereden geldiğini hala bilmediğimi fark ediyorum.

CHapTer

THIrTeen

ANABELLE

A Birkaç gece sonra kitabımı kucağıma koydum. Göz kapaklarım ağırlaştı ve artık okuyabileceğimi sanmıyorum. Odamın bulunduğu binanın ortak kullanım alanındayım. Burada çok sık vakit geçirmiyorum ama

Odamda tek başıma olmak giderek daha yalnız hissettirmeye

başlıyor. "Sanırım ben yatacağım. Yarın görüşürüz çocuklar."

Finn ve Marcel karşı kanepede televizyon izlemektedir. İkisi de göz ucuyla bakıyor.

"Sabah erkenden görüşürüz," diyor Finn.

Bir gülümseme ve el sallama ile onları orada bırakıyorum. Onları arkadaş olarak görebileceğimi sanmıyorum - sadakatleri kesinlikle Voss'lara bağlı. Ama Geceyarısı Malikânesi'nde bana en yakın insanlar onlar.

Odama ulaştığımda, görmeden önce duyuyorum; damlayan suyun belirgin sesi. Ve odanın diğer tarafına baktığımda, tavanda şişkin, sanki yatak odamın ortasında tropik bir fırtına koparmak üzereymiş gibi görünen dev bir ıslak nokta var.

"Kahretsin." Aceleyle aşağıya indim.

Odaya girdiğimde Finn ve Marcel bana bakıyor. "Fikrini mi değiştirdin?" Marcel soruyor.

"Odamda büyük bir sızıntı var. Tavan çökecek gibi görünüyor." Kanepeden fırladılar.

Marcel bana doğru gelirken Finn'e, "Jenkins'i h e m e n Anabelle'in odasına götür," diyor. "Hadi gidip bir bakalım."

Jenkins'in kim olduğunu bilmiyorum, ancak tahmin etmem gerekirse, bakım elemanı ya da onun gibi bir şey o l d u ğ u n u varsayabilirim.

Marcel'i odama

götürüyorum. "*Merde*,"

diyor.

"Sence ne oldu?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Yağmur yağmadığına göre muhtemelen bir boru ya da onun gibi bir şeydir." Odanın etrafına bakar. "Patlamadan önce eşyalarını toplamalısın. Belli ki bu gece burada uyumayacaksın."

Ona nerede uyuyacağımı soramadan Finn ve Jenkins olduğunu tahmin ettiğim adam yanımızdan geçip odaya giriyorlar.

Yaşlı adam ellerini kalçalarına koyuyor ve son birkaç dakika içinde daha da büyüyen şişkinliğe bakıyor. "Boru falan patlamış olmalı." Sonra bana döndü. "Burada uyuyamazsın."

Başımı salladım. "Biz de tam bunu konuşuyorduk. Eşyalarımı toplayacağım ve yolunuzdan ekileceğim."

Köşeye gidip bavulumu alıyorum, sonra da küçük şifonyerimin içindekilerin çoğunu bavula boşaltıyorum. Marcel ve Finn'le yüzleşmek için geri döndüğümde, komplo kurarak fısıldaşıyorlar ve bana bakıyorlar.

"Bu gece nerede uyuyacağım? Binada başka bir oda var mı?" Hâlâ elleri kalçalarında tavanı inceleyen Jenkins'in yanından geçiyorum, sanki tek başına zihniyle onu durdurabilirmiş gibi.

Marcel bana doğru döndü. "Binada başka oda yok ama bir fikrimiz var."

YARIM SAAT SONRA, Geceyarısı Malikanesi'ndeki misafir odalarından birindeyim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bay Voss bundan hoşlanmayacak." Hangi Bay Voss'tan bahsettiğimi söylememe gerek yok. Hepimiz biliyoruz.

Marcel kapı eşiğinde endişemi elinin tersiyle itiyor. "Saçmalama, ona bir şey olmaz."

"O biliyor mu?" Bir kaşımı kaldırıyorum, elim hâlâ bavulumun sapında.

"Onu aradım ama cevap vermedi, ben de mesaj bıraktım. Burada olduğunuzu bile bilmeyecek. Burası kocaman bir ev."

Yerimde kıpırdanıyorum, bu konuda huzursuzum. Ama ne yapmam gerekiyor? Bir yerde uyumam gerekiyor ve muhtemelen mülkü tamamen terk edip gece için eve gidersem daha çok korkacaktır.

"Tamam... Eğer eminsen." Bu gece burada uyuyacağım ve yarın başka bir şey düşüneceğim. Ya da malikânede bir gece daha geçirmeden önce Marcel'in Asher'in onayını aldığından emin olurum.

"İşte ruh bu." Ellerini önünde çırpıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Odanın etrafına bir göz atıyor. "Her şey her zaman stoklu tutulur, bu yüzden bitişikteki banyoda ihtiyacınız olan her şeye sahip olmalısınız, ancak eksik bir şey varsa lütfen bana bildirin. Nerede bulacağınızı bile biliyor olabilirsiniz." Kıkırdıyor ama haksız da değil.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler, Marcel."

Ayrılmadan önce bana dramatik bir selam veriyor ve kapıyı kapatıyor.

Mekânı incelemek için biraz zaman ayırdım. Oda büyük, ki bu hiç şaşırtıcı değil. Muhtemelen orijinal odamın on katı büyüklüğünde. Bir duvarda malikâneye özgü kemerli bir pencere, diğer duvarda ise büyük bir şömine var.

duvarda süslü bir şöminesi ve çevresi vardır. Mobilyaların tamamı koyu renkli ahşaptır ve mülkün yaşıyla uyumludur. Odanın uzak tarafında, karşısında bir çift siyah kumaş sedir bulunan bir kanepe var ve odanın ortasında asılı duran avize her şeyin üzerine loş bir ışık saçıyor.

Bavulumu yatağın ucundaki uzun banka doğru yuvarlayıp üzerine koyuyorum. Burada sadece bir gece geçirmeyi planladığım için bavulumu açmanın bir anlamı yok, bu yüzden sadece pijamalarımı çıkarıyorum.

Üzerimi değiştirdikten sonra bitişikteki banyoya girip yüzümü yıkıyorum ve ardından nemlendiricimi sürüyorum. Marcel'in avizenin ışıklarını yaktığı kapının yanındaki duvara doğru ilerlemeden önce başucu lambasını açıyorum.

Kapattığımda oda daha da loş oluyor. Yatağa geri dönüyorum, hızlıca yürüyorum ve kendimi açıkta hissediyorum. Neden olduğundan emin değilim. Çok daha mütevazı bir odaya alışmışken bu yeni odanın büyüklüğünden olsa gerek.

Kapı duvardan sekerek açıldığında yatağın üzerindeki örtüleri çekiştiriyorum.

Asher Voss'un görüntüsüyle gözlerim açılıyor-siyah elbise pantolonu, kolları kıvrılmış siyah düğmeli gömleği, elleri yanlarında esniyor. "Seni batı kanadında istemediğimi söylediğimi sanıyordum."

Orada olduğumun farkında bile değildim, gerçi kardeşler arasında Marcel'in beni Asher'in kanadına koyması mantıklı. "Yatak odamda boru gibi bir şey patlamıştı ve bu gece kalabileceğim başka bir yer yoktu."

Sesi öfke doluydu. "Yani burada istenmediğinizi açıkça belirtmememe rağmen malikânede kalmaya mı karar verdiniz?" Göğsü sanki ciğerlerine yeterince hava çekemiyormuş gibi kabarıyor.

"Personel lojmanlarındaki tüm odalar dolu. Marcel burada kalmamı söyledi. Ben sadece bu gece kalmayı planlamıştım. Sabah başka bir çözüm buluruz diye düşünmüştüm."

Başını iki yana sallar. "İstenmemenin nesini anlamıyorsun? Bunu sana gayet açık bir şekilde anlatmadım mı?"

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum! Bunun gece için araziyi terk etmekten daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Burası annemin odasıydı!" Sol tarafındaki duvara dayalı küçük masayı kaptığı gibi yana fırlatıyor.

Korku içime saplanıyor, öyle keskin ve yakıcı ki bir kırbaç gibi çarpıyor ve kaçıyorum. Odadan çıkıp koridora doğru koşuyorum, güvenliğimi koruma ihtiyacı beni yönlendiriyor. Asher Voss'tan olabildiğince uzağa gitmeliyim. Arkamdan adımı bağılıyor ama ben yavaşlamıyorum.

Kendimi dışarıda ve çit labirentinin önünde bulana kadar koşuyorum. Arkama bakarak, yutulmak ve canavarıdan saklanmak için derinliklerine doğru yarışıyorum.

ChapTer

FOUrTeen

ANABELLE

I Dolunay var ve ışığını labirentte bana rehberlik etmesi için kullanıyorum. Çitler iki yanımda yükseliyor, ben yanlarından hızla geçerken sanki üzerime doğru kıvrılıyorlarmış gibi hissediyorum. Çimenler her adımda ayaklarımı serinletiyor.

labirentin derinliklerine doğru dönüp duruyorum. Asher'ın adımı haykırdığını duyduğumda paniğe kapılıyorum.

Ne kadar yakın ya da uzakta olduğunu söylemek imkansız, bu yüzden koşmaya devam ediyorum, odanın annesine ait olduğunu söylediğinde gözlerinin görüntüsü sonsuza dek beynime kazındı. Çok fazla öfke vardı, evet, ama aynı zamanda keder ve acı da vardı. Bunların hepsi bunaltıcı ve içimde umutsuzca bastırmaya çalıştığım bazı duyguları yansıtıyor.

Malikânede kalabileceğim onca oda varken, mümkün olan en kötü odada kaldığım o anda anlaşıldı.

Ciğerlerim yanana kadar koşmayı bırakmıyorum ve kendimi labirentin merkezi olduğunu tahmin ettiğim bir açıklıkta buluyorum. Büyük bir kare ve ortasında bir tür çalı var. Dört tarafında da taş banklar var.

Hâlâ nefes almaya çalışırken bitkiye yaklaşıyorum ve bunun büyük bir gül fidanı olduğunu fark ediyorum, ancak daha iyi günler görmüş gibi görünüyor. Bazı gövdelerde belirgin bir çürüme var ve birkaç kırmızı gül solmuş ve sağlıklı görünmüyor. Bir tanesinin taç yaprağı düşüyor ve aşağıdaki çimlere doğru sürükleniyor.

"Anabelle."

Asher'ın sesi bana bu kadar yakınken donup kalıyorum. İçinde bir parça rahatlama var, muhtemelen beni bulduğu için.

Yüzümü ona dönüyorum, sırtımı bir avcıya vermeme içgüdüğü çok güçlü. Öne doğru bir adım atıyor ve ben de elimi önüme uzatıyorum. "Lütfen orada kal."

Omuzları çöküyor ve başını öne eğerek nefes alıyor ve bir elini dağınık saçlarının arasından geçiriyor. Artık geriye doğru taranmış ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş değil, başının tepesinde kulaklarına doğru sarkan bir dalga karmaşası. "Seni korkuttuysam özür dilerim."

Sözleri samimi geliyor, ama ya gardımı düşürmem için bir oyunsa?

"Konuşabilir miyiz?" Banklardan birini işaret ediyor. Tereddüt ettiğimde, "Lütfen?" diye ekliyor.

Başımı sallıyorum ve en uca oturduğumdan emin olarak oraya doğru ilerliyorum. Ama banklar çok büyük değil ve onun cüssesine bakılırsa, oturduğunda neredeyse birbirimize değiyoruz.

Yüzünde sadece pişmanlık var.

"Beni korkuttun," diyorum kısık bir sesle.

Asher'ın dudakları aşağı eğildi. "Biliyorum." Başını sallıyor ve bu kendisiyle ilgili bir hayal kırıklığı gibi görünüyor. "Kendimi kaybettiğim için özür dilerim."

"Annenin odası olduğunu bilmiyordum. Marcel beni oraya koydu ama yarın gece için başka bir şey düşünmeye niyetim vardı."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor, ellerini boynunun arkasında kavuşturup yere bakıyor.

"Annenin odası olduğunu bilseydim orada yatmayı asla kabul etmezdim. Özür dilerim."

"Burası çok uzun zamandır onun odası değildi." Bu tek cümlede o kadar çok ıstırap var ki nasıl açacağımı bilemiyorum.

Hazır olmadan bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Annesi, nasıl öldüğü ya da ne zaman öldüğü hakkında çok fazla ayrıntı bilmiyorum ve kendimi daha fazlasını bilmek isterken buluyorum. Bir sonraki sözlerimle Asher'ın beni itme riskini göze alıyorum. "Annen ne zaman vefat etti?"

Ellerini ensesinden indiriyor ve bakışlarımla buluşmak için yavaşça başını çeviriyor. "Ben on iki yaşındayken öldürüldü."

Göğsüm sıkışıyor. Çok gençti. Öldü değil de öldürüldü demesi gözümünden kaçmadı. Ama daha fazla ayrıntı sormaya cesaret edemiyorum.

"Bu çok zor olmuş olmalı. Çok gençtin." Bu biraz hafif kaçtı biliyorum ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Doğruldu ve başını salladı. "Evet... annem kardeşlerim dışında hayatımdaki tek iyi şeylerden biriydi, o yüzden öldürüldüğünde kendimi... yalnız hissettim."

Annesi öldükten sonra babasının altı yıl boyunca hâlâ yanında olduğunu biliyorum ama belli ki yakın değillerdi. Açılması gereken çok şey varmış gibi geliyor ama şimdi değil.

İçinden hüzünlü bir kıkırdama geçiyor. "Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum."

Gerçek dudaklarımdan döküldü. "Öyle olduğuna sevindim."

Bakışlarımız kilitleniyor ve üç nefes boyunca öyle kalıyor. Biliyorum çünkü onları sayıyorum.

"O odada kalmak zorunda değilim. Personel odasındaki kanepede ya da başka bir yerde uyuyabilirim."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallayıp bana ters ters bakıyor. "O odada kalacaksın. Sorun yok."

Onunla tartışmıyorum. "Annenin odası olduğunu söylemiştin... ailenin değil."

Kazıyorum. Araştırdığımı biliyorum. Ama bu adam hakkında her şeyi ve her şeyi bilmek istiyorum. Aramızdaki bu açık diyalogun ne kadar süreceğini kim bilebilir?

Asher'ın çenesi gerilir. "Annemle babam muhtemelen aynı odayı paylaşmaya başladılar. Hiçbir fikrim yok. O zamanları hiç hatırlamıyorum. İyi bir evlilikleri yoktu. Babam... zor bir adamdı."

Zor kelimesi dışında başka kelimelerin daha uygun olabileceği hissine kapılıyorum.

"Kendimi bildim bileli ayrı yatak odaları vardı."

Başımı sallıyorum ve gecenin içinde parıldayan gözlerinin derinliklerine bakmaya devam edemeyerek doğruca gül fidanına bakıyorum.

"Bu annemin en değerli gül fidanıydı. Bahçıvanlar her zaman arazinin geri kalanıyla ilgilenirdi ama bu çalı onun gururu ve neşesiydi. Her gün onunla ilgilenirdi. Birkaç yıl önce ölmeye başladı ve bahçıvan ne kadar ilgilenirse ilgilen sin ölmeye devam ediyor."

Daha iyi görebilmek için ilerliyorum. Saplarındaki dikenler dolunay tarafından vurgulanıyor ve birine dokunma dürtüsüne direniyorum. "Sorunun ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır," diyor hâlâ arkamdaki bankta oturduğu yerden. "Bakmaları için uzmanlar getirttim. Toprağı test ettiler, bitkiyi incelediler, akıllarına gelen her şeyi yaptılar ve hiçbiri neden öldüğüne dair bir neden göremiyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Özür dilerim."

Bu gece çok şey söylüyorum ama başka ne diyebilirim ki? Gül fidanları hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve kendisinin de söylediği gibi, kendisine yardımcı olması için uzmanlar tutmuş ama nafile.

"Kötü bir alamet gibi geliyor. Ve garip bir şekilde, sanki annemi tekrar kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama tek istediğim onu rahatlatmak. Acı yüzüne kazınmış, bir şekilde her gün yanında taşıdığını bildiğim bir acı.

tek bir gün.

İstenip istenmediğini sorgulamadan bacaklarının arasına giriyorum, kollarımı ona doluyorum ve sarılıyorum. "İlk elden biliyorum ki söyleyeceğim hiçbir şey kaybının acısını dindirmeyecek. Ama üzgünüm. Bunu bu gece sürekli söylüyorum ama doğru. Annen artık yanında olmadığı ve sen onsuz büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Önce avuçlarını bankın üzerine bastırıyor ama sonra yavaşça kollarını bana doluyor ve sarılmama karşılık veriyor. Onu rahatlatmam gerekiyordu ama karşılığında kendimi rahatlamış hissetmeme engel olamıyorum. Bir an için birbirimize sarılıyoruz, birbirimizin hissini içimize çekiyoruz.

"Baban için üzgünüm." Sözleri beni şaşırttı ve ona bakmak için geri çekildim.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

Gözleri pişmanlıkla doluyor ve başını sallıyor. "Senden daha fazla değil. Bu bir hayvan saldırısıydı."

Buna inanmadığımdan değil, inanıyorum. Sanırım sadece birinin bana nasıl ya da hangi hayvan olduğunu ya da en zor cevap olan nedenini söyleyebileceğini umuyordum. Ama sanırım bazen bu son sorunun cevabı olmuyor. Bu yüzden birlikte yaşaması en zor olanı bu.

Başımı sallıyorum, ayaklarıma bakıyorum. Üzerime bir soğukluk çöküyor ve titriyorum. Bu gece hava soğuk değil ama üzerimde uyku şortu ve ona uygun bir atlet var.

Asher kaşlarını çatıyor ve ellerini arkamdan kaydırarak siyah gömleğinin en üst düğmesine götürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Paniklemiş bir sesle soruyorum.

"Üşümüştün. Giydiğin şeyin üzerine bunu giy."

Ona iyi olduğumu söylemek dilimin ucunda, ama sonra gömleğini aralıyor ve göğsü ortaya çıkıyor. Beni havuza getirmeyi bıraktığından beri görmemiştim ve ay ışığında da güneş ışığında olduğundan daha az çekici görünmüyor.

Gömleğinin alt kısmını elbise pantolonundan çıkarıyor ve giymeme yardım etmeden önce kumaşı kollarından aşağı kaydırıyor. Vücut ısısından dolayı hala sıcak ve düğmeleri yukarıdan aşağıya doğru iliklemesini izliyorum, dövmesinin mürekkebi sanki ayı o sırada çenesini oynatıyormuş gibi eğilip bükülüyor.

"Sana asla zarar vermem. Sana asla el kaldırmam. *Asla*." Sözleri sessiz, zar zor duyuluyor. Yine de beni daha az ürkütmüyorlar. "Bu akşam olanlara bakınca muhtemelen öyle görünmediğini biliyorum ama ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorsan, bunlara inan."

Sesi yalvarıyor, bakışları çaresiz ve ben ona inandığımı fark ediyorum. "Sana inanıyorum." Bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum.

Bir kez daha, her türlü yanlış olan o çekim gücü ortaya çıkıyor. Kokusuyla sarmalandığımdan mı, büyük boy gömleğini giydiğimden mi, yoksa gözlerindeki aklıktan mı bilmiyorum ama parmaklarını saçlarımdan geçirip yüzümü kendine yaklaştırdığında, son öpüştüğümüz zamanı ve sonrasında beni nasıl ittiğini düşünmüyorum.

Tekrar yaparsa ne kadar acı vereceğini düşünmüyorum.

Ve kesinlikle bu gece burada olabileceklerin sonuçlarını düşünmüyorum.

Şu anda beynimden geçen tek şey, dudaklarımı bu adama değdirmezsem ölebileceğim.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda, sanki hayata geri döndürüldüğümü hissediyorum. Puslu bir ortamdan, sadece onun, benim ve bu anın olduğu berrak, mehtaplı bir geceye sürükleniyorum.

ChapTer

FIFTeen

ASHER

W *Ne yapıyorum ben?*

Bu kızıdan uzak duracağıma dair kendime söz vermiştim. Hem onun hem de kendimin iyiliği için. Onu öpmemden iyi bir şey çıkmaz.

Ama o lanet olası bir alev ve ben de kanatlarımın yanmasını umursamayan bir pervaneyim.

Dolgun dudakları dudaklarıma değiyor ve zihnimi tüketen tüm saçmalıklar yok olup gidiyor. Babam tarafından yıllarca istismar edilmek, Voss Enterprises'ı yönetmek için uğraşmak zorunda olduğum günlük saçmalıklar, bu gece annemle konuşmanın verdiği keder.

Sadece o var, Anabelle Boudreaux. İçine girerken yumruğuma dolamayı hayal ettiğim uzun, ipeksi kahverengi saçlarıyla Anabelle. Tatlı gülümsemesi ve şımarık ağzıyla Anabelle. Pek çok insanın yapamayacağı şekilde bana karşı durmak için elinden geleni yapıyor.

Benden 14 yaş küçük olan Anabelle.

"Bu iyi bir fikir değil," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Benim yanımda çocuk sayılırsın."

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve ben de o sözleri söylememe neden olan küçük vicdan kırıntısından anında pişmanlık duyuyorum.

"Ben çocuk değilim. Ben bir kadınıım." Kaşlarını çatıyor ve ben onun bana dişlerini gösteren bir tavşanı hatırlattığını düşünmeden edemiyorum.

Ama haksız da değil, o bir kadın.

Annemi bu kadar kafaya takmamış olsaydım, muhtemelen ona daha erken saldırırdım. Onu daracık şortu ve atletıyla yatmaya hazır görmek beynim için bir yenilgi malzemesiydi. Şimdi, burada onun cömert kıvrımlarına bastırılmış, bir öpücükten daha fazlası için çaresizim.

Ama benim kadar tecrübeli değil. Benimle aynı cinsel iştaha ve yakınlığa sahip değil. Onu mahvedeceğim, rezil edeceğim ve sonra onunla işim bitecek. Normalde bu beni zerre kadar rahatsız etmezdi... ama onunla... nedense önemli.

"Sen bir kadınsın. Tamamen kadın." Ellerimi dizlerine kadar sarkan gömleğimin altına sokuyorum. Egom onu gömleğimin içinde görmekten hoşlanıyor. Bu görüntü ve onu kokumla sarma düşüncesi karşısında kükremek istiyor. "Ama biz uyumlu değiliz."

"Nereden biliyorsun?" Bana doğru itiyor, pantolonumun sınırlarını zorlayan sikimle birleştüğinden emin. "Bana oldukça uyumlu hissettiriyoruz."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Büyük kahverengi masum gözleri bana bakıyor. "Lütfen... Beni öptüğünden beri tek düşünebildiğim sensin."

Gözlerim kendi isteğiyle kapanıyor, sözlerinin tadını çıkarıyorum. Beni ne kadar az tanıdığının kanıtı, onu manipüle etmem için bana bu kadarcık gerçeği vermesi.

Kahretsin, onun içine gömölme, onunla burada, şimdi, gecenin bir yarısı birlikte olma fikri neredeyse beni mahvediyor. Ama küçük bir namus kırıntısı

Söz konusu o olduğunda bunu yapmamı engelliyor gibi görünüyor.

Gözlerim hızla açılıp onunkilerle buluşuyor. "Hiç bir erkeğin amına ziyafet çektiği oldu mu?"

Açık sözlülüğüm hedefine ulaştı ve kaba sorum karşısında bir an için afallayarak gözlerini kırptırdı. Bu bir şey değil. Keşke bilseydi. "Um... evet. Üniversitede birkaç kez."

Alay ediyorum. "Diliyle ne yapacağını bilmeyen küçük bir üniversite pisliğinden bahsetmiyorum. Bir adamdan bahsediyorum, klitorisini diliyle bir maestro gibi nasıl çalıştıracağını bilen bir adamdan. Seni sikerken parmaklarını nasıl kıştıracağını bilen bir adamdan bahsediyorum. Tadınıza asla doyamayacakmış gibi sizi kucaklayacak bir adam. Yüzüne boşalmazsan ölecekmiş gibi hissedenden biri."

Konuşmam bittiğinde, göz bebekleri neredeyse sönmüştü. Onu korkutmak yerine, tam tersini yaptım. İkimizi de tahrik ettim.

"Hiç böyle bir şey yaşamadım," diye fısıldıyor. "Ama istiyorum." Elleri gömleğimin altından kayıyor ve şortunu ayak bileklerine kadar çimenlerin üzerine indiriyor. "Bana bunun nasıl bir şey olduğunu gösterir misin?"

Aman Tanrım. Aynı anda nasıl bu kadar tatlı ve seksi olabiliyor? Bu çözmeye çalıştığım bir paradoks.

Uyarılmışlığının kokusu bana doğru yayılıyor ve sikim seğiriyor. Onun tadına bakmalıyım. Tatmak zorundayım. Sonuçlarını siktir et. Çünkü her zaman sonuçlar vardır.

Ama burada kontrolün kendisinde olduğunu sanıyorsa, yanılıyor. Ona vücudunun sahibinin kim olduğunu göstereceğim.

Gömleğimi kaldırdım ve amına ilk kez baktım. *Çıplak* amına. Beni şaşırtmayı başardı. Beklediğim gibi değil ama memnunum.

Sol dizinin hemen üstünde iki santimlik bir doğum lekesi var. Öne eğilip onu öpüyorum ve yavaşça kalçasına doğru ilerliyorum.

"Tişörtü yukarıda tut," diyorum ve tişörtü elimden alıyor.

Uyluklarının birleştiği yere ulaştığımda, onu içime çekiyorum. Tatlı ve keskin, biraz da misk kokulu. Onu dilime almak için sabırsızlanıyorum.

Başparmaklarımı kullanarak amının dudaklarını aralıyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarından küçük bir inleme sesi çıkıyor. Hareketi bu sefer biraz daha sert bir şekilde tekrarladığımda, ellerinden biri başımın üzerine düşüyor ve saçlarımı kavırıyor.

Onun en hassas tenine karşı gülümsüyorum. Daha yeni başlamıştım ama şimdiden kendini kaybetmek üzere. Bu kadını öyle bir boşaltacağım ki yüzümden aşağı damlayacak.

Dilimle klitorisini çalıştırarak tekrar içine dalıyorum. Saçlarımı tutuşu sıkılaşıyor ve bacakları titremeye başlayana ve kendini tutamayacağını düşünene kadar geri çekilmiyorum.

"Hayır!" diye bağılıyor, çaresizce işini bitirmemi istiyor. "Daha yeni başlıyoruz."

Ayağa kalkıp onu tek bir yumuşak hareketle kucağıma alıyorum ve bankın üzerine yatırmak için dönüyorum. Solgun teni ay ışığında muhteşem görünüyor, sanki tanrılardan gelen bir adak gibi. Onu bankın kenarına yerleştirdikten sonra önünde diz çöküyorum. Anabelle her hareketimi dikkatle izliyor, ben de ellerimi dizlerinin üzerinde kullanarak onu daha da açıyorum.

Onun uyarılmışlığı gecenin içinde parıldıyor, beni eve çağırان bir fener gibi, karanlık fırtınalı denizde beni kıyıya çeken bir deniz feneri gibi. Yüzüm saniyeler içinde onun kalçalarının arasında, kendimi onun cazibesinden mahrum edemiyorum.

Onu yerinde tutmak için ellerimi kalçalarında kullanarak dilimle girişini beceriyorum. Elleri kendi vücudunu keşfediyor, ben onun tadına bakarken gömleğimin kumaşı üzerinde geziniyor. Bu lanet bir uyuşturunu gibi ve eğer şansım olsaydı, kafamı her gün, bütün gün onun bacaklarının arasına sokardım.

Klitorisine doğru ilerliyorum, dilimin ucuyla onu çıldırtacak ama doruğa ulaşmasını engelleyecek kadar uyarıyorum. Ondan gelen inleme sesini hafızama kaydediyorum ve önce bir, sonra iki parmağımı sokarak onu geriyorum. O kadar sıkı ki, sikimin etrafında nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Bu düşünce beni ateşliyor.

Anabelle, amını parmaklarımla sikerken ve aynı anda dilimi klitorisinin üzerinde titreştirirken haykırıyor. Göbeği kalın parmaklarımın etrafında kenetleniyor. G noktasına vurmak için onları kıvırıyorum, eğer amını yüzüme karşı öğütme şekli herhangi bir gösterge ise onu mutluluğa gönderiyorum.

Saniyeler sonra boşalıyor ve parmaklarımı uyarılmışlığıyla kaplıyor. Onu bu orgazmı hemen arkasından bir başkasıyla takip etmeye zorluyorum, her damlasını sıkıp bir vahşi gibi yutana kadar bir parça bile bırakmıyorum.

Parmaklarımı emmek ya da ona neler yapabileceğimin bir kanıtı olarak uyarılmışlığını her yerine sürmek arasında kalıyorum. Sonunda, o nefesini tutarak yatarken ellerimi kalçalarının iç kısımlarına siliyorum, soluk teninin parıltısını seviyorum. Vücudundan yıkarken beni düşünmesini istiyorum.

Hayır.

Ne sikim düşünüyorum ben?

İhtiyacım olan son şey bu genç, nispeten masum kızın bana takılması. Ona fiziksellüğün ötesinde ihtiyacı olan şeyi asla veremem. Daha fazlası için yaratılmadım. Belki olabilirdim ama yetiştirilme tarzım bunu yok etti.

Ayrıca, aramızda çok fazla sır var. Bunlardan biri de babasının ölümünün gerçek doğası. Tabutun kapalı olması için adli tabibe hayvan saldırısı açıklaması için para verdiğimde kimi koruduğumu bilmiyordum ama şimdi içgüdülerimi takip ettiğim ve ailenin bunun bir intihar olduğunu bilmesine izin vermediğim için mutluyum. O zamanlar Heath Boudreaux'nun ailesini gerçeklerden koruma içgüdüsünün nereden geldiğinden bile emin değildim. Ama Anabelle'in bilmesini, onu geride bırakmayı seçtiğini bilmenin acısıyla yaşamak zorunda kalmasını asla istemezdim.

Birdenbire ondan kaçma, onu taş bir bankta yatarken geceye terk etme dürtüsü içimde yükseliyor.

Ama labirentten çıkış yolunu bulması için onu bırakamam, bulacağının garantisi yok. Buraya yüzlerce kez girmiş olmama rağmen, garip zamanlarda kendimi kaybolmuş buluyorum. Sanki labirentin düzeni değişiyor ve her zaman kullandığınız yol artık işe yaramıyor.

Ondan, bana hissettirdiklerinden ne kadar kaçmak istesem de kaçamıyorum.

"Malikâneye geri dönmeliyiz." Banktan kalkmasına yardım etmeye zahmet etmedim. Bunun yerine, aramızda biraz mesafe bırakıp sırtımı ona döndüm ve ereksiyonumun çok belirgin olmaması için pantolonumun içinde kendimi ayarladım.

"Oh... tamam."

Sesindeki hayal kırıklığı ona tekrar saldırmak istememe neden oluyor. Bütün geceyi bu labirentin her köşesinde onu becererek geçirmek, ama er ya da geç, şimdi olduğu gibi bitecekti.

Çimlere geri adım atıp şortunu giyerken çıkardığı ses kesiliyor ama yüzümü ona dönmüyorum. "Beni takip et."

Bunu sessizce yapıyor ve ben de ona sıra sıra dizilmiş çitlerin arasından eşlik ediyorum. Ona dokunmamaya dikkat ediyorum ve konuşmuyorum, aramızda geçenlerin yetişkinler arasındaki kısa bir zevkten başka bir şey olabileceğini düşünmesine neden olabilecek bir şey söyleme riskini almak istemiyorum.

Ama sanki onun kurtarıcısıymışım gibi ay ışığında parlayan iri kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam edince, onu vazgeçirmek için bir konuşmadan daha fazlası gerektiğini anlıyorum.

İyi ki dünyanın en büyük hıyarı olmak gibi bir sorunum yok.

ChapTer

SIXTeen

ANABELLE

I Bacaklarımın arası ağrıyarak uyanıyorum ama kötü bir şekilde değil. Bana dün gecenin bir rüya olmadığını, zihnimde canlandırıdığım bir fantezi olmadığını hatırlatan bir şekilde.

Dün gece... Bunu anlatacak kelime bile bulamıyorum. Hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım. Beklenmedik ve heyecan vericiydi ve Asher'ın bana yaşattığı orgazm akıllara durgunluk vericiydi.

Ben bakire değilim. Üniversite boyunca yeterince erkekle yattım, deneyimim var, ama Asher Voss bir sonraki seviyeydi. Üniversitedeki erkek arkadaşlarım bana oral seks yaptı ama asla bitiremedim. Her zaman onlar yaparken ne düşündükleriyle çok ilgiliydim. Rahatlayıp doruğa ulaşacak kadar kafamdan çıkamıyordum.

Ama Asher'ı hiç merak etmedim. Ele geçirilmiş bir erkek gibiydi ve istediği tepkiyi almak için bedenime ne yapacağını çok iyi biliyordu. Boşalmama izin vermezse öleceğimi düşünene kadar beni nasıl oyalayacağını biliyordu, sonra beni daha da yükseltti, böylece boşaldığımda içimde mini bir atom bombası patlamış gibi hissettim.

Bunu tekrar yapmak istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Onun gibi bir adamı becermek nasıl olurdu?

Ama sonrasında mesafeli davrandı. Eskisi gibi soğuk ya da acımasız değildi ama olanlarla ilgili kafasının karışık olduğu belliydi. Büyük olasılıkla, aramızdaki yaş farkı ona zarar veriyordu, çünkü bundan birden fazla kez bahsetmişti.

Bunun yanlış bir yaklaşım olabileceğini düşünerek zorlamak istemedim. Belki de ona bunun önemli bir şey olmadığını göstermek daha iyiydi. Sınırları açıkça belirlenmemiş bir yetişkin ilişkisiyle başa çıkabileceğimi. Adamın bana aşık olacağını düşündüğümünden değil - böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum.

Ama zamanımın geri kalanını burada harika seks yaparak ve onun bana karşı bu kadar kaba ve küçümseyici olmamasını sağlayarak geçirebilirsem? Bu, dün gecedен önceki durumumdan çok daha iyi bir alternatif gibi görünüyor. Zaten onun gibi bir adama asla aşık olamazdım - hem sıcak hem soğuk, bazen çok kaba ve kırılcı. Beni ona çeken sadece cinsel kimyamız.

Düşüncelerimde bir inkâr belirtisi var ama bunu görmezden geliyorum. Asher'ın fiziksel olarak özür dileyebileceğini kanıtlamış olması, onu derin yaralar almış biri olarak görmediğim anlamına gelmiyor.

Kapımın çalınmasıyla doğruldum ve battaniyeyi göğsüme çektim. *Asher mi?*

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Marcel kafasını içeri soktu. "Günaydın."

Ona gülümsedim. "Günaydın."

"Umarım iyi bir gece geçirmişsinizdir?" Odanın içinde birkaç adım yürür.

Beynimde Asher'ın ağzı bacaklarımın arasında olan görüntüleri canlanıyor ve yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum. "Yaptım, evet."

"Mükemmel." Ellerini önünde çırpı. "Bay Voss, Finn'in altından farklı bir bölüme alınmanızı istedi."

Kaşlarımı çattım. Bunu neden yaptığını merak ediyorum. "Tamam... Şimdi nereye gidiyorum?"

Marcel kocaman gülümser. "Bundan sonra ona sen yardımcı olacaksın. Ofisinde senin için bir masa ayarlamaya çalışıyoruz."

Daha önce kendime verdiğim söze rağmen, Asher'in onun yanında çalışmamı istemesiyle içimde güneş ışığı ve suyla beslenen bir umut tohumu yeşeriyor.

"Zaten bir asistanı yok mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Öyle, ama çoğunlukla tesis dışında çalışıyor. Bay Voss burada evden çalışarak daha fazla gün geçirmeyi planlıyor ve o buradayken senin onun asistanı olmanı istiyor."

"Tamam." Gülümsüyorum. Kulağa tuvalet temizlemekten ve saatlerce ahşap cilalamaktan daha iyi geliyor.

"Tam bir saat içinde onunla ofisinde buluşacaksın."

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim."

"Harika." Marcel gitmek için arkasını döndü ama durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Odanızın ne zaman hazır olacağına dair bir bilgi yok ama Bay Voss tamamen onarılana kadar burada kalabileceğinizi söyledi."

Hızlı hızlı göz kırpıyorum. "Gerçekten mi? Dün gece beni burada bulduğunda pek memnun olmadı. Başın belaya girdi mi?" Olmamasını umarak alt dudakımı ısırıyorum.

"Halledemeyeceğim bir şey değil." Göz kırpıyor.

Sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti. Yataktan fırlayıp duşa giriyorum, saçlarımı kurutmak ve biraz makyaj yapmak için yeterli zamanım olsun istiyorum. Asher'ı bir sonraki görüşümde iyi görünmek istiyorum, özellikle de dün gece olanlardan sonra.

Duşumu aldıktan, saçlarımı kurutup şekillendirdikten ve biraz makyaj yaptıktan sonra ne giyeceğime bakmak için çantama gidiyorum. Bir milyarderin asistanı olmaya uygun pek fazla seçeneğim yok. Eşyalarım Nashville'den Oak Haven'a geldi, bu yüzden stajyerlik işimde giydiğim kıyafetlerden bazılarını mutlaka almam gerekecek.

Şortlu siyah bir tulumda karar kıldım. Tam olarak profesyonel değil ama sıradan da değil. İşe yaramasını sağlayabilirim.

On dakika kala, Asher'in ofisine gitmek için odadan aceleyle çıkıyorum. Geceyarısı Malikanesi'nde yolumu bulma konusunda nihayet daha iyi olmaya başladım, bu yüzden birkaç dakika erken geldim. Ofisinde değildi, bu yüzden onu beklemek için içeri girdim ve onunkinden uzak köşeye kurulan yeni masayı fark ettim.

Sinirlerim gerildi. Hazırlanırken dikkatim o kadar dağınıktı ki endişelenecek bir durum yoktu. Ama şimdi beni nasıl karşılayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Beni kendisiyle çalışmam için buraya getirmiş olmasından beni uzaklaştırmayacağını varsayıyorum ama emin olamıyorum. Belki de biraz sekreter/patron rolü yapmak istediği için beni her gün yanında istiyordur. Bu fikirden nefret etmediğimi itiraf etmeliyim.

Ayak sesleri odaya girdiğinde yüzümde bir gülümsemeyle dönüyorum ama Asher'in yanında duran güzel sarışını gördüğümde gülümsemem azalıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Günaydın." En profesyonel ses tonumu takınıyorum ve yalnız olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı belli etmiyorum.

"Günaydın," diye seslendi Asher. "Bayan Boudreaux, bu Clarise, merkez ofisteki asistanım. Onu bu hafta buraya, burada bulunduğunuz süre içinde sizden isteyeceklerimi öğrenmenize yardımcı olması için getirdim."

Kendimi toparlayıp öne çıktım, elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Clarise." Elim tutup sıkıyor ve bir süre beni inceliyor.

Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu söyleyebilirim. Benden daha uzun boylu, yeşil gözlü ve bana bir modeli hatırlatan söğüt gibi bir çerçevesi var. Sofistike ofis kıyafetleri içindeyken kendimi tulumumla oyun oynayan bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor.

Asher sanki aklımı okumuş gibi, "Artık benim için çalışacaksan sana daha uygun kıyafetler almamız gerekecek. Odana birkaç şey bırakacağım."

Başımı sallıyorum, utancımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Teşekkür ederim."

"Başlamanız için sizi yalnız bırakayım." Masasına gidip bilgisayarında çalışmaya başlamadan önce başka bir şey söylemiyor.

"Bay Voss gibi bir adama yardım etme deneyiminiz var mı?" Clarise bana

sordu.

Sesinde bir meydan okuma var ve bunun adamın kendisine mi yoksa işine mi karşı olduğunu merak ediyorum. Belki ikisi de.

"Buraya gelmeden önce Nashville'de bir yayıncılık şirketinde staj yapıyordum." Nasıl ya da neden burada olduğumu bildiğinden şüpheliyim ve Asher muhtemelen böyle kalmasını tercih ederdi.

Clarise nefesini dışarı verir. "O zaman başlasak iyi olur. Kız arkadaşımın gerekenden daha fazla uzak kalmak istemiyorum."

Sanırım bu benim daha önceki sorumun cevabı.

Hafta çabucak geçiyor ve Asher söylediği gibi odamdaki dolaba daha uygun kıyafetler bırakıyor. Orijinal odamı onarma çalışmaları devam ettiği için hâlâ malikânenin içinde kalıyorum.

Cumartesi gecesine eve gittiğimde, Nashville'den dönenlerden birkaç kıyafet aldım. Ailemle güzel bir ziyaret gerçekleştirdim ve geldiğimde annemi yataktan kalkmış, alt katta onlarla takılırken bulduğumda şaşırdım.

Luke bana onun için iyi bir hafta olduğunu söyledi. Ben oradayken tam olarak konuşmasa da en azından konuşmaları takip ediyor gibiydi. Bu bana yakında eski haline dönebileceğine dair umut verdi.

Geçen hafta Asher'la bir an bile yalnız kalamadım ve bunun bir tasarım olup olmadığını merak ettim. Gerçi sanırım Clarise beni eğitmek için hep oradaydı.

Bugün onun burada olmayacağı ilk gün olacak ve içimde yükselen baş döndürücü duyguya engel olamıyorum. Tek düşünebildiğim onunla tekrar yalnız kalma beklentisi. Beni öpecek mi? Daha fazlasını yapacak mıyız?

Ofisine doğru ilerlerken malikânede bir kız öğrenci gibi zıplamamak elde değil.

Geldiğimde, henüz orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Önemli değil, işe gideceğim ve geldiğinde mutlu olacak.

Ama masama geçtiğimde, masamın ortasında bir not görüyorum.

Bütün hafta iş için şehir dışında olacağım. Her sabah Clarise ile iletişime geçin /veya tamamlanması gereken görevler listenizi.

A

HEPSİ BU KADAR MI?

Arkasını boş bulmak için çeviriyorum. Çok... kişiliksiz. Belki de kendisi için çalışan başka birinin temizlik yaparken ya da çöpü dışarı çıkarırken bunu görmesinden korkmuştur?

Kaşlarımı çatarak masama oturdum ve Clarise'den ne üzerinde çalışmam gerektiğini öğrenmek için telefona uzandım. Bu hafta umduğum gibi geçmeyecek.

ChapTer

SeVenTeen

ANABELLE

B ertesi Pazartesi geldiğinde, Asher'ı görmek için neredeyse çaresizdim. Onu görmeyeli bir haftadan fazla oldu ve baş b a ş a kalmayalı da bir haftadan fazla oldu. Sanki burada geçirdiğimiz zaman Labirent bana bulaştı ve ona duyduğum özleminden kurtulmamın tek yolu onun etrafında olmak.

Bu sabah işe erken gelmeye özen gösterdim ve beni rahatlatan şey, onun çoktan ofisinde, masasında oturuyor olmasıydı.

İçeri girip masama doğru yürüdüğümde Asher başını kaldırmıyor, ben de belli belirsiz bir "Günaydın" diyorum. Belki de üzerinde çalıştığı şeye çok dalmıştır ve içeri girdiğimi duymamıştır.

"Günaydın." Yazdığı şeyden başını kaldırıp bakmıyor.

Kalbim biraz sıkışıyor ve işe koyulmak için masama oturuyorum. O gece olanlar hakkında gerçekten konuşmayacak mıyız?

Bir saat geçti ve sonra bir saat daha. Sessizce oturup hiçbir şey olmamış gibi davrandıkça daha da sinirleniyor ve öfkeleniyorum. Eğer bir daha asla tekrarlamak istemiyorsa ya da aramızda olanlardan pişmanlık duyuyorsa, bu

Tamam, bunu söyleyebilir. Ama hiç olmamış gibi davranması içimdeki yangını körüklüyor.

Bunu yapabilirim. Cesur olup bu konuda onunla yüzleşebilirim. Belki de bu konuda konuşmak istemediğimi düşünüyordur.

Sandalyemi masamdan iterek ayağa kalktım ve masasının önüne doğru yürüdüm.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Boudreaux?" Bana bir bakış bile atmadan bilgisayarında yazmaya devam ediyor.

"Gerçekten bu konuda konuşmayacak mıyız?" Kollarımı kavuşturuyorum. O da uzun uzun iç geçiriyor. "Tam olarak ne hakkında konuşacağız?"

"İki hafta önce beni ağzınla iki kez nasıl boşalttığın ve o zamandan beri benden nasıl kaçtığın hakkında."

Bu onun dikkatini çeker. Küstah olmanın işe yarayabileceğini düşündüm.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, siyah ipek kravatını gövdesinde düzeltiyor. Tanrım, pahalı bir takım elbise içinde çok iyi görünüyor. Beni tembelce bir aşağı bir yukarı süzüyor, gördüklerinden pek de etkilenmiş gibi görünmüyor. "Konuşacak ne var ki?"

Buna tam olarak ne diyeceğimi bilemiyorum. Tavırları bir kez daha kendimi ona kıyasla çok genç, çok deneyimsiz hissetmeme neden oluyor. Belki de bu tür şeyleri her zaman yapıyordur ve önemli bir şey değildir. Benim sahip olmadığım on dört yıllık deneyime sahip.

"Bilmiyorum. Sadece bunun hakkında konuşmamız gerektiğini hissettim." Ellerim yanlarıma düştü.

Tekrar iç geçiriyor ve ben boğazını yumruklamak istiyorum.

"Olan oldu. Bir daha olmayacak, özellikle de artık benim sağ kolum olarak çalıştığına göre." Omuz silkiyor. "İkimiz de yetişkiniz, değil mi? Bu kadar büyütülecek bir şey olmamalı." Sanki onunla aynı fikirde olmadığımı ve onun düşündüğü gibi bir çocuk olduğumu kanıtlamam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak burnumdan sertçe nefes alıyorum. "Tabii, önemli değil. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim." Göğsüm hayal kırıklığıyla sıkışırken ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Mükemmel. Konuşacak başka bir şey yok o zaman." Gözlerini benden kaçırıyor ve dikkatini bilgisayarına veriyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve masama dönerken gözlerimdeki sızıyı görmezden geliyorum. Tam işe geri dönecektim ki adımı seslendi.

"Bayan Boudreaux."

Fikrini değiştirmiş olabileceği umuduyla son bir kez küçük bir alev yalımı canlanır.

"Evet?" Umutlu bir ifadeyle yüzümü ona dönüyorum.

"Madeline Ridgeway'i arayıp Cuma akşamı saat yedide onu alacağımı bildirmeni istiyorum. İletişim bilgileri Clarise'in seni eğittiği sistemde olmalı."

Midem dibe vuruyor. Bakışlarımı tutuyor, suçlu ya da pişman görünmüyor.

Madeline Ridgeway'in kim olduğunu biliyorum. Eyaletteki herkes biliyor. Kolaylıkla bir model olabilecek ve sık sık ülkenin en zengin ve güçlü adamlarının kolunda fotoğraflanan muhteşem bir sosyetik.

Ve şimdi de bu Cuma Asher'la buluşacak.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını diken diken ediyor. Muhtemelen onları görebiliyor olmasından nefret ediyorum ama tepki vermiyor. Muhtemelen aramızda bir şey olabileceğini düşünecek kadar aptal olduğum için onları hak ettiğimi düşünüyor - tamamen cinsel olsa bile.

"Bildiğinden emin olacağım." Sesim kulaklarıma boş geliyor.

Başını sallayıp masasından kalkıyor ve ofisten çıkıyor.

Haftanın geri kalanında pek konuşmuyoruz ve konuştuğumuzda da tamamen işle ilgili oluyor. Kendi duvarlarımı ördüm ve onunla ne zaman muhatap olmak zorunda kalsam soğuk davranıyorum ama o ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

Cuma günü ofisten bir saat erken ayrılıp bana akşam dışarı çıkmak için hazırlanması gerektiğini söylediğinde, kalemimi gözüne saplamak istiyorum ama bunun yerine gülümsüyorum ve ona iyi vakit geçirmesini umduğumu söylüyorum.

Odadan çıktıktan sonra sessizce çılgık atıyorum ve yenilmiş bir şekilde sandalyeme geri çöküyorum.

O biliyordu. Eğer ortalığı karıştırırsak, bununla başa çıkamayacağımı biliyordu ve haklı olmasından nefret ediyorum. O labirentin ortasında bana yaptığını Madeline Ridgeway'e de yapacağını düşündükçe içimde kıskançlık kaynıyor.

Sonraki bir saat boyunca Asher Voss'un bu gece aletini nereye sokacağına değil de işime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama bu neredeyse imkânsız. İş günüm bittiğinde, oradan yeterince hızlı çıkamıyorum. Tek istediğim odamda sıcak bir banyo yapmak ve son kitabımı okurken rahatlamak. Kurgusal bir sonsuza dek mutlu sona kaçmak kulağa mükemmel geliyor çünkü kendi mutluluğumu bulmaya yakın değilim.

Ayağa kalktıktan sonra sandalyemi masama itiyorum ve kapıya doğru tepiniyorum, kapıyı kırarak açıyorum ve sert bir göğse çarpıyorum. Tökezleyerek geri çekiliyorum, göz kırpiyorum ve smokin giymiş Asher'a bakıyorum.

Lanet olsun. Bu hafta sonu kıskanç düşüncelerime bu görselin eklenmesine ihtiyacım yoktu. Onu hiç görmediğim kadar iyi görünüyor olabilir. Saçları geriye taranmış, harika kokuyor, güç ve seksapel fışkırıyor. Madeline bu gece ona bayılacak, hiç şüphem yok.

"Telefonumu masamda unutmuşum." Çakıllı sesi içime bir şeyler işliyor. Ama sonra bu gece bunu duyacak olanın ben değil, o olduğunu hatırlıyorum.

"O zaman alsan iyi olur. *Randevuna* geç kalmak istemezsin." Onu geçip ofisten çıktım.

Siktir et onu. Asher Voss'un beni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim.

CHAPTER
SEKİZİNCİ

ANABELLE

T Geceyarısı Malikanesi'nden ayrılmama izin verildiği an ayrılıyorum ve yavaşça açılan demir kapıların önünden geçiyorum.

Bu gece tüm pahalı arabaların kasabaya ve malikane arazisine akın edeceğini biliyorum ve haftalar önce neler olup bittiğini anlamak için etrafta dolaşmayı düşünmüştüm ama bu hafta olanlardan sonra artık ilgilenmiyorum. Aslında, Asher Voss'un neyin peşinde olduğu umurumda bile değil. O adam hakkında düşünmek bile istemiyorum.

Bu gece iyi haberlere ihtiyacım var. Eve gidip annemin geçen hafta bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini görmek istiyorum. Belki de babamın ölümünün şokunu atlatmıştır ve kederiyle başa çıkmaya hazırdır.

Araziye yanaşıyorum ve Haziran sıcağından kurtulmak için aceleyle içeri giriyorum. Henüz korkunç değil ama serin hava beni karşıladığında iç geçiriyorum.

"Alo?" Ben aradım.

Luke mutfaktan, "Burada," diye cevap veriyor, ki bu garip çünkü hayatında hiç yemek pişirdiği bilinmiyor.

Onu tezgâhta oturmuş, tek başına birasını yudumlarken

buluyorum. "Herkes nerede?" diye sordum.

"Büyükanmem bir arkadaşıyla ziyarete geldi. Sizi özlediği için özür dilemek istediğini ama arkadaşının sadece hafta sonu için şehirde olduğunu söyledi."

Ona el salladım. Önemli bir şey değil. Aslında sürekli burada kapalı kalmaktansa dışarı çıkması iyi bir şey. Babam ölmeden önce sosyal bir kelebektir.

"Peki ya annem?"

Yüz ifadesindeki değişim bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Yukarıda yatakta."

Hayal kırıklığı beni ezmekle tehdit ediyor. "Kötü bir hafta mı geçirdi?" Başını sallıyor. "Evet, pazartesi den beri yataktan çıkmadı."

Omuzlarım çöktü. "Ne oldu? Ne değişti?" İçimde yeşermeye başlayan o küçük umut dalı az önce topraktan koparıldı.

Omuz silkiyor ve birasını dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. "Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey yok."

"Gidip onu göreceğim." Mutfaktan çıkmak için döndüm.

"Orada olduğunu bile bilmeyecek, Belle. Kendini kederden kurtar."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "En azından denemek zorundayım."

Hiçbir şey söylemiyor.

Evin içinde ilerleyerek üst kattaki yatak odasına çıkıyorum ve kapalı kapıyı yavaşça çalıyorum. Cevap gelmeyince yavaşça iterek açıyorum ve beni karanlık bir oda karşılıyor. İçeri girip lambalardan birkaçını yakıyorum, böylece en azından onunla konuşurken yüzünü görebileceğim.

Buradaki her şey aylar önce babam öldüğünde olduğu gibi duruyor. Sosyal etkinliklerde taktığı pahalı saati, kolonyasının hafif kokusu hala havada olan yüksek boy şifonyerin üzerinde duruyor. Bornozu bir askıda asılı.

Dolabın yanında bir kanca var ve yıllar önce çekilmiş düğün fotoğrafları hâlâ yatağının başucunu süslüyor.

"Anne?"

Sırtı bana dönük olduğu için uyuyup uyumadığını anlayamıyorum ama adını söylememe tepki vermiyor. Yüzünü görebilmek için yatağın ucuna yaklaştığımda uyumadığını fark ediyorum. Sadece yan tarafına kıvrılmış, amaçsızca pencereden dışarı bakıyordu.

"Anne, ben Anabelle." Yatağın kenarına oturup elini tutuyorum. Hiç tepki vermedi.

İç çekerek boştaki elimle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Anne, yataktan çıkmalısın. Tüm zamanını burada geçiremezsin."

Anneme ihtiyacım var, ağlamak istiyorum! Her zaman çok iyi tavsiyeler verir ve berbat bir hafta geçirdim. Bu gece onun desteğine ihtiyacım var. Eski halinin bir kabuğu olan kadına bakarken akmayan yaşlar gözlerimi yakıyor. Saçları donuk ve cansız, kilo kaybetmiş ve zaman zaman neredeyse katatonik bir hal alıyor.

Elini sıktım. "Anne, sana ihtiyacımız var. Lütfen..." Sesim kesiliyor.

Başını hareket ettirmiyor. Bakışları bana doğru kayıyor ama tanımıyor.

Yine de, bu da bir şeydir. Tekrar denemek zorundayım. "Seni seviyoruz ve sana ihtiyacımız var. Benimle, mülkle ilgili çok şey oluyor. Anneme ihtiyacım var. Lütfen."

Tekrar küçük bir kız gibi hissediyorum. Onun rahatlığı için, herhangi birinin rahatlığı için çaresizim. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bana öylece bakıyor, neredeyse görmüyor, sözlerime hiçbir tepki vermiyor.

"Hepimiz babamın kaybının yasını tutuyoruz ve onu çok özlediğini biliyorum ama o seni bu şekilde görmek istemezdi."

Babamdan bahsedince bana sırtını dönerek yuvarlanıyor. Göğsüm sıkışıyor ve kendimi geri çekmeden bir hıçkırık bedenimi sarıyor. Bu en büyük ihanet gibi geliyor, sanki kendi babasına sırtını dönüyormuş gibi.

Kızım ve tepkimi kontrol etmem bir anımı alıyor. Kendimi odadan çıkabilecek kadar toparlayana kadar burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan veriyorum.

"Gelecek hafta sonu görüşürüz, anne. Seni seviyorum."

Hiçbir şey söylemedi, söylemesini de beklemiyordum zaten. Açtığım tüm ışıkları kapatıyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıkıyorum.

Luke verandada, bir bira daha hazırlıyor.

"Doktor onu görmeye geldi mi?" Onun yanına oturdum.

"Birkaç gün önce buradaydı. Onun için yapabileceği fazla bir şey olmadığını söyledi. Daha uzman bir yardım için onu bir yere göndermeyi düşünmemizi önerdi."

Başımı ona doğru çeviriyorum, ağzım bir karış açık. "Sen ciddi misin?"

Başını sallıyor ve birasından bir yudum alıyor. "O bir kayıp. Ona yardım edebilecek daha donanımlı insanlar olduğunu söyledi."

Koltuğumda kambur duruyorum. "İstesek bile bunu karşılayabileceğimizi sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diyor.

Boğazımdan bir çığlık kopup sessiz gece havasını delene kadar bir an sessiz kaldım. İşim bittiğinde derin bir iç çektim. "Bu iyi hissettirdi."

Luke bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Geceyarısı Malikanesi'nde işlerin nasıl gittiğini soracaktım ama sanırım cevabımı aldım."

Ona bakana kadar başımı sandalyenin arkasında döndürüyorum. "Sadece kötü bir haftaydı. En azından artık el işi yapmak zorunda değilim. Artık doğrudan Asher Voss'un asistanı olarak çalışıyorum."

Kardeşim sandalyesinde daha dik oturuyor. "Seni rahatsız eden bir şey mi yapıyor Belle? Eğer öyleyse, gitmen gerek. Mülkü ailede tutmak için başka bir yol buluruz."

Bir nefes üflüyorum. "Başka yolu yok. Ve ben iyiyim. Ya da olacağım. Sadece eve gelip dost yüzler görmeye ihtiyacım vardı, hepsi bu. Sizi özledim çocuklar."

"Ben de seni özledim, abla." Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ama boş veriyor. Sandalyeden kalkıyorum. "Şimdi ihtiyacım olan şey birkaç içki ve biraz eğlence." "Kara Büyü'ye mi gidiyorsun?" Bir kaşını kaldırdı.

"Evet." Arabama doğru yürüyorum.

"Arkadaşlarından hiçbirinin şehre döndüğünü duymadım," diye sesleniyor. "Umurumda değil. Benim tek görevim sarhoş olup bütün haftayı unutmak."

Ve belki de sevişmek için. Ama bunu kardeşime söylemem. Belki başka birinin altına girersem, Asher Voss'u ve hayatımın en iyi iki orgazmını yaşattıktan sonra beni bir çöp gibi bir kenara atmasını unutabilirim.

ChapTer

NIneTeen

ANABELLE

I Black Magic'e girdiğimde ağabeyimin haklı olduğunu gördüm, burada kimseyi tanıımıyordum. Lisede benden birkaç yıl önde olduğunu düşündüğüm iki çift bilardo oynuyor ve bazı ömür boyu oturanlar var. ama hepsi bu kadar.

Sawyer'dan bir içki sipariş ediyorum ve masalardan birine doğru ilerliyorum, kimseyle çene çalmak istemiyorum. Belki ilk içkimden sonra.

Şu anda burada eve gidebileceğim kimse yok, ama belki daha sonra başka biri gelir. Magnolia Bend'de benim yaşında sınırsız sayıda bekar yok. En azından Galen burada değil. Bu gece hayatımdan kaçmak için o kadar çaresizim ki onunla eve gitmeyi bile düşünebilirdim.

Kitabımı arabamda unutmuşum, bu yüzden içkimin yarısına geldiğimde onu almak için dışarı çıktım. Binanın yanından yürüyorum ve soluma bakıyorum ki yaklaşan bir aracın sesi bana ulaşıyor. İki karartılmış son model SUV geçiyor ve aklım Asher'a gittiğinde göğsümde o boş hissi duyuyorum çünkü Gece Yarısı Malikanesi'ne gittiklerini biliyorum.

Belki de bazı cevaplar almak için bu gece malikanede kalmalıydım.

Arkamdaki toprak otoparkta bir araba durduğunda neredeyse aracıma varmışım. Dönüyorum ve bir adamın arabadan inip bara doğru yürüdüğünü görüyorum ama farlar yüzünden neye benzediğini anlayamıyorum.

Göz kamaştırıcı ışıklardan uzaklaştıktan sonra arabamdan kitabımı alıp bara geri getiriyorum. Kitabı henüz masaya koymuş ve sandalyemi çekmişim ki tuvaletlerin olduğu arka koridordan çekici bir adam çıkıyor.

Gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor ve gördüklerinden hoşlandığını söyleyebilirim. Bakışlarında biraz tuhaf hissettiren bir parıltı var ama endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Muhtemelen Asher kadar olmasa da benden kesinlikle daha yaşlı. Belki otuzlu yaşlarının başında.

Tanrım, neden onu Asher'la karşılaştırıyorum? Bu gecenin amacı onu düşünmemekti.

Pahalı siyah bir elbise pantolonu ve kısa kollu siyah düğmeli bir gömlek giyiyor. Saçları kafasına yakın kesilmiş ve ışığın yansımından anladığım kadarıyla daha uzun olsaydı muhtemelen açık kahverengi ile koyu sarı arasında bir yerde olurdu.

Gülümsüyor ve sandalyemin arkalığını benden alıp çekerek yanıma geliyor. "İzin ver."

Belki de gecem güzelleşiyordur. Ona gülümsüyorum ve oturuyorum. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk." Masanın karşı tarafında durmak için yürüdü, sonra pahalı saatine kısa bir bakış attı. "Biraz size katılmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Otursana." Karşımdaki boş sandalyeyi işaret ediyorum.

Tek bir hareketle sandalyeyi çekip masanın üzerinden bana gülümsüyor. "Adın ne senin?"

"Anabelle." Bu gece takılmak isteyebilirim ama bu adama ihtiyacından fazla bilgi vermeyeceğim.

Üniversitedeki ikinci yılımda tek gecelik bir ilişki yaşadım ve adam beni sosyal medyada buldu çünkü ona tam adımı vermiştim. Birlikte geçirdiğimiz tek gecedan fazlasını istemediğimi anlamadan önce haftalarca bana mesaj atmayı bırakmadı.

"Preston. Memnun oldum." Elini masanın üzerine uzatıyor ve ben de sıkıyorum. Elimi çekmeye çalıştığımda elimi tutuyor. Gözlerimiz birbirine takılıyor ve dudaklarının köşesi yukarı kalktığında nihayet elimi bırakıyor. "Gidip bize taze içki getireyim. Sen ne istersin?"

Ona siparişimi veriyorum ve bara doğru yürümesini izliyorum. Onun hakkında emin değilim. Çekici olduğuna şüphe yok ve ilgileniyor gibi görünüyor ama bana baktığında hissettiğim bu huzursuzluktan nefret ediyorum.

Muhtemelen Asher beynim konuşuyor, çünkü Preston onu gördüğümde kıyafetlerimi çıkarıp her dediğini yapma isteği uyandırmıyor. Onunla eve gitmek isteyip istemediğime karar vermeden önce onunla bir içki içmenin ve onu hissetmenin hiçbir zararı yok.

Preston geri dönüyor ve içkimi önüme koyuyor, kendisi de sek viskiyi tercih ediyor gibi görünüyor. "Ee, Anabelle. Yaşamak için ne yapıyorsun?" Koltuğunda arkasına yaslanmış, rahat ve sofistike bir görüntü çiziyor.

Buna nasıl cevap vereyim? Ona Asher'la yaptığım anlaşmadan bahsetmek istemiyorum, onun yerine "Nashville'de küçük bir yayınevinde staj yapıyordum ama bazı ailevi meseleleri halletmek için eve dönmem gerekti" diyorum. İçkimi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Stajyerlik mi? Kaç yaşındasın?" "Yirmi iki."

"Güzel. Yasal olduğundan emin olmalıydım." Göz kırpıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. Gergin bir kıkırdama dışarı sızıyor ve bir yudum daha alıyorum.

"Hangi yayınevinde çalışıyordunuz?" diye soruyor.

Ona söylediğimde, onlar hakkında biraz bilgisi varmış gibi görünüyor. Ailemi çözdükten sonra kariyerimin ne yönde ilerlemesini umduğum hakkında sohbet ediyoruz.

ve yayıncılık hakkında biraz bilgisi var gibi görünüyor, ancak ona ne iş yaptığını sorduğumda belirsiz bir cevap veriyor.

İçkimi bitiriyorum ve çenemi yumruğuma dayayarak masanın karşısından ona bakıyorum. İlk başta ondan emin değildim ama sanırım iyi bir adam olabilir. En azından iyi bir dikkat dağıtıcı.

"Peki, erkek arkadaşın var mı Anabelle?" Kendi içkisini bitiriyor ve bardağı masanın ortasına doğru kaydırıyor.

"Pfft. Hiç de değil." Hâlâ yumruğuma bastırdığım başımı sallıyorum ve başımın yüzdüğünü hissettiğimde bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Kocaman gülümsüyor. "Küçümsenmiş bir kadın gibi konuşuyorsun."

Elimden geldiğince omuz silkiyorum. "Belki de. Belki de sadece yanlış adama aşık olan aptal bir kıyım."

Preston sandalyesini geriye iter ve masadan kalkar.

Bekle, nereye gidiyor? Bu gece benim dikkat dağıtıcım olması gerekiyordu.

Ama gitmek yerine masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Tam da ihtiyacın olan şey olabilecek bir partiye gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Elimi yumruğumdan kaldırıyorum ve ona gülümsüyorum. "Kesinlikle."

Bu tam da ihtiyacım olan şey. Düşünmek istemediğim şeyleri aklımdan çıkarmak için biraz eğlence.

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve kendimi toparlayıp tek başıma ayakta durabilmem için bir süre ona tutunmam gerekiyor. "Oops, üzgünüm."

"Endişelenme." Kolunu belime doluyor ve kapıya doğru ilerliyoruz.

Yürürken kol ve bacaklarım ağırlaşıyor ama bunun sabah yaptığım ekstra koşudan kaynaklandığını düşünüyorum. Daha fazla su içmeliydim.

Beni içinden çıktığını gördüğüm araca doğru götürüyor ve bunun ayda bir Midnight Manor'a giden karartılmış SUV'lardan biri olduğunu fark ediyorum. Nereye gittiğimizi sormayı düşünüyorum ama gerçekten umurumda değil.

Preston malikanedeki bir partiye gidiyorsa ve Asher da orada olacaksa, beni Preston'la görmesine izin ver. Umurumda değil. Orada Madeline Ridgeway'le ya da layık gördüğü başka bir kadınla da olabilir.

"Kahretsin, kitabımı masanın üzerinde unutmuşum."

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama Preston benim için cipin arka kapısını açıyor. "Ben gidip onu alacağım. Sen atla ve beni bekle."

Bana arkada yardım ederken ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Şoför bana bir şey söylemiyor, ben de sessizce bekliyorum. Ama göz kapaklarım ağırlaşıyor ve aniden o kadar uykulu oluyorum ki artık onları açık tutamıyorum, bu yüzden Preston dönene kadar başımı arkaya yaslayıp onları kapatmayı tercih ediyorum.

Bir irkilmeye uyanıyorum ve nerede olduğumu anlamam biraz zaman alıyor ama yanıma dönüp Preston'ı gördüğümde her şey aklıma geliyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor sırtarak.

"Çok özür dilerim." Dik oturmaya çalışıyorum ama uzuvlarım hâlâ düzgün hareket edemiyormuş gibi hissediyor. Belki de hasta falan oluyorumdur?

"Bunun için endişelenme." Koltuğun diğer ucuna uzanıp elimi tuttu. En azından hâlâ ilgileniyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve Geceyarısı Malikanesi'nin arazisinde olduğumuzu fark ediyorum. "Parti burada mı?"

"Biliyor musun?" diye soruyor.

"Kasabadaki herkes Geceyarısı Malikanesi'ni biliyor." Bu bir tür ihmal yalanı ama düpedüz yalan değil.

Ayrıca, daha önce düşündüklerimin arkasındayım. Bırak Asher beni bu yakışıklı ve müsait adamla görsün. Onun için bir hiç olduğumu açıkça belirtti.

Ama Preston bir partiye gideceğini söylemişti. Hepsi bu olabilir mi? Voss kardeşler ayda bir parti veriyor ve dedikodular yanlış mı?

Bu beni şaşırtmazdı. Kasabadaki insanlar küçük bir şeyi alıp ondan büyük bir şey çıkarma konusunda yetenekliler. Bu konuda da aynı şeyi yapabilecekleri hayal gücünün ötesinde değil.

Şoför cipi evin yan tarafına, güney ve batı kanatları arasına götürür ve durur.

"Hazır mısın?" Preston bana soruyor.

"Evet." İçimi bir bulantı kaplıyor ama eminim bunun nedeni Asher'ı görme fikrinin sinirime dokunması, özellikle de Madeline denen kadınla birlikteyse. Onları birlikte hayal etmek yeterince kötüydü, ama gerçekten görmek zorunda kalmak işkence gibi hissettirecekti.

Şoför gelip Preston'ın kapısını açıyor, sonra Preston aracın arkasından inmeme yardım ediyor. Ayaklarım yere değdiğinde yine ona tutunmak zorunda kalıyorum çünkü çok sersemlemiş hissediyorum ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Araçların hepsi bırakıp gidiyor olmalı, çünkü etrafta dolaşan hiçbir araç görmüyorum.

Preston bir kez daha kolunu belime doluyor ve eve, büyük, karmaşık oymalı ahşap kapıya doğru ilerlememe yardım ediyor.

Kapıya varmadan önce bana döndü. "Bu temalı bir parti, bu yüzden içeri girdiğimizde kostüm giydiğinden emin olmalısın."

"Oh." Ona göz kırpıyorum, bu bilgiyle ne yapmamı beklediğinden emin değilim. Beynim durgun.

"Hepimiz aynı şekilde giyineceğiz ve bende fazladan bir tane var, yani sorun yok. Dur sana giydireyim."

Diğer elinde bir şey olduğunu fark etmemiştim bile. Gerçekten anlamıyorum ama o kadar yorgunum ki istesem bile ona yardım edebileceğimi sanmıyorum. "Tamam."

Preston etrafıma bir şey çekiyor ve çıplak bacaklarıma sürtünürken kendimi kumaşla çevrelenmiş hissediyorum. Sonra yüzüme alnımdan burnuma ve yanaklarıma kadar kaplayan bir tür maske yerleştiriyor. Ve son olarak, bir başlık çıkarıyor.

Neye benzediğimden emin değilim ve görmeye çalışmak için uzuvlarımı hareket ettirme fikri şu anda çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor. Preston kostümünü giydiğinde, muhtemelen ben de onun gibi koyu kırmızı bir cübbe ve siyah bir maske giydiğimi biliyorum.

"Bunlardan benim için fazladan bir tane daha mı vardı?" Dudaklarımdan yavaş bir kıkırdama çıkıyor.

"Randevum iptal oldu."

"Sanırım kaçırıyor o zaman." Az önce biraz geveledim mi?

"İptal ettiği için şanslı olduğumu düşünmeye başlıyorum." Beni öpüyor ve ben de dilimi düzgün bir şekilde çalıştırıp onu öpmek için elimden geleni yapıyorum. Geri çekiliyor ve yüzü bir maskeyle kaplı olmasına rağmen gözleri bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Eğer biri adını sorarsa Penelope olduğunu söylemelisin, tamam mı? Bu özel bir parti ve yabancıları sevmiyorlar. Nasıl olsa kimse senin o olmadığını anlamayacak. Anladın mı?"

Maskenin altında alnımı kaşıdım. "Sanırım."

Kolunu belime doluyor ve beni büyük ahşap kapıya doğru götürüyor. "Bu çok önemli. Mecbur kalmadıkça kimseyle konuşma, konuşursan da sen Penelope'sin."

Tedirginlik omurgamdan yukarı tırmanıyor. Kapı gıcırdayarak açıldığında ve daha önce hiç görmediğim bir adam orada durup bize bakarken ne yapacağımı bilemiyorum.

Preston yüzünü göstermek için maskesini kaldırır. "Penelope bu gece için biraz fazla eğlendi, bu yüzden ona yardım edeceğim."

"Sorun değil, Bay Wallace."

İri yarı adam kenara çekiliyor ve Preston eşiği geçmeme yardım ediyor. Önünde dik merdivenler olan geniş bir sahanlıkta duruyoruz. Merdivenlerin dibi karanlık, bu yüzden aşağıda ne olduğunu göremiyorum ama müziğin tınlayan bas sesini duyuyorum.

Voss'ların bodrumda bir gece kulübü falan mı var? Preston

merdivenlere kadar bana yardım etti.

"Bunları indirebileceğimi sanmıyorum." Tamam, şimdi kesinlikle geveliyorum.

"Tuttum seni." Preston hiç uyardmadan beni kucağına aldı ve merdivenlerden aşağı taşıdı.

Başım öne arkaya sallanıyor çünkü bu pozisyonda tutamıyor gibiyim. Beni aşağıdan ayağa kaldırdığında yine midem bulanıyor. Kolunu belime dolamadan önce maskemi düzeltiyor ve kapüşonumu yüzümü daha fazla gizleyecek şekilde yukarı çekiyor.

Burası karanlık ve o bizi ilerletirken, bir kemerden geçerek taştan oyulmuş gibi görünen mağara gibi bir odaya giriyoruz. Müzik odanın içinden akıyor, üstümüzdeki taşın tüm yarık ve çatlaklarını dolduruyor gibi görünüyor. Nabız gibi atan, uğuldayan ritmiyle duyularımı taşıyor.

Tavandan aşağı, etrafımızı saran insanlara bakarken gözlerim kapanıyor. Hepsi aynı kırmızı pelerinleri giymiş ama maskeleri farklı. Bazıları siyah, bazıları kırmızı, bazıları beyaz - hepsinde farklı tasarımlar var.

Hepsi daire şeklinde duruyorlar ama neye baktıklarını göremiyorum. Ta ki Preston yanıma daha sıkı kavrayıp beni ileri doğru iterek iç çemberin içine sokana kadar.

Doğru gördüğümde emin olmak için birkaç kez göz kırpıyorum.

Odanın en ucunda bir kürsü var ve çember orada başlıyor. Kürsünün üzerinde bir adam - gömleksiz, bildiğim tek yol bu - bir tür yükseltinin üzerinde yatan siyah maske takmış çıplak bir kadının üzerinde duruyor. Yan tarafta başka bir adam duruyor ve elinde bir bıçakla öne doğru uzanıp bıçağı kızın yanındaki adama uzatıyor. İşte o zaman elindeki ayı dövmesini görüyorum.

Asher.

Asher bıçağı veren adam. Kalp

atışlarım hızlandı.

Elinde bıçak olan adam şimdi bıçağı kadının göğsüne götürüyor, ucu girintinin etrafında kan birikene kadar oraya bastırıyor. Sırtını kamburlaştırıyor ve müzikten duyabileceğim kadar yüksek sesle inliyor. Bundan hoşlanıyor mu?

Adam kadının göğsüne doğru eğilir ve dilini, kadını kestiği yere ulaşana kadar göğsün kıvrımları boyunca gezdirir, sonra da diliyle kanı emer.

Preston konuşmamamı söyledi ama kendimi tutamıyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Bu bir tarikat mı?"

Aman Tanrım, onu kurban mı edecekler?

O cevap vermeden başım dönüyor ve öne doğru eğildiğini hissediyorum. Sonra yana doğru gevşekçe düşüyorum. Preston beni dik tutmak için elinden geleni yapsa da uzuvlarımı hareket ettiremiyorum ve birdenbire çok yoruldum.

Preston dünya kararmadan önce kulağıma küfür ediyor.

ChapTer

TWenTY

ASHER

I Preston yanında Penelope'yle mücadeleye girerken çemberin diğer ucundan onu izliyorlar. Bu salak her zaman geç geliyor. Buraya bir daha hiç gelmemesini çok isterdim ama onun girmesi değerinden daha fazla soruna yol açacaktır.

Tören başlarken Penelope ile ilgili bir şey yüzünden birkaç kez ona baktım. Normalde pek dikkatimi çekmezdi. Birkaç kez seviştik ama en iyi ihtimalle ortalama biriydi.

Dikkatimi çeken şeyin tam olarak ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Ağırlığını Preston'a veriyor, sanki ayakta durması için ona güveniyormuş gibi. Bu bana garip geldi. Penelope bu tür şeylere genellikle dağınık gelmez, gerçi buraya geldiğinde de dağınık olabilir.

Dikkatimi tekrar Sid'in bıçağın ucunu Emery'nin göğsüne bastırmasına veriyorum. Bu işi çok seviyor, bu yüzden yıllık kan ritüelini genellikle o gerçekleştiriyor. Ve onunla birlikte katılması için onu seçtiğinde Emery'nin memnun olduğunu kesinlikle biliyorum.

Kadının göğsünde kan birikiyor ve Sid eğilip dilini kesiğin üzerinde gezdirerek ritüelin bir parçası olarak kadının tadına bakıyor.

Çemberin öte yanında bir tür kargaşa var ve Preston onu kollarına alana kadar Penelope'nin düşüşüne bakıyorum. Pelerini açılarak bacaklarını ortaya çıkarıyor ve Preston onu etrafında döndürerek kalabalığa onu oradan çıkarabilmesi için ayrılmalarını söylüyor.

Bu halde buraya gelirken aklından ne geçiyordu? Ayin tamamlandıktan sonra üçümüz konuşacağız.

Sonra, az önce gördüğüm şey kafamda

canlandı. Dizinin üstündeki doğum lekesi.

Anabelle'in dizinin üstündeki doğum lekesi.

Panik beni bir anlığına donduruyor, ta ki öfke beni ele geçirip kanımı ateşe verene ve içimdeki hayvanı serbest bırakana kadar. Kol'a döndüm. "Benim yerime sen devral. Bir şeyle uğraşmam gerekiyor."

"Gidemezsin-"

Ama onu görmezden geliyorum, çemberden çıkıyorum ve etrafımdaki mırıltılar gittikçe yükselirken herkesi itiyorum.

Nereye gitti bu herif?

Ana odadan çıkıyorum ve tüm özel odalara giden koridorda ilerliyorum. Herkes ana odada olduğu için Preston ve Anabelle'i bulmak o kadar da zor değil. Özel odalardan birindeydiler ve kapıyı kırbaçla açtığımda Anabelle yatakta sızmıştı. Pelerini açık ve Preston yatağın kenarında oturuyor, eli kalçasında.

Başka bir adamın onun tadına bakması, ne kadar tatlı olduğunu bilmesi fikri içimdeki vahşi canavarı ortaya çıkarıyor. Düşünmüyorum, sadece harekete geçiyorum, odanın içine giriyorum ve onu omuzlarından çekip kızıdan uzaklaştırıyorum.

Tökezliyor ama ayağa kalkıyor. "Ne oluyor, Voss?" Maskesini çıkarır ve yere atar.

Güzel, bu gece onu son kez kullanacak.

"Bana ne lan, göt herif." Onu itiyorum, o da sendeleyerek geri çekiliyor. "Önce buraya üye olmayan birini getirip hepimizi tehlikeye atıyorsun." Onu tekrar itiyorum. "Sonra ona ilaç verdin ve bilinci yerinde bile değil, öyle mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye bağıyor.

Onu tekrar itiyorum. Bu sefer sırtı duvara çarpıyor. Bu noktada, avımı yemeden önce onunla oynuyormuşum gibi hissediyorum ve bu duygunun tadını çıkarıyorum.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Neyin içinde olduğunu biliyorum. Ve baygın yatan kadının gönüllü bir katılımcı olmadığına dair servetim üzerine bahse girerim." Ona dişlerimi gösteriyorum ve neredeyse hırlıyorum.

"Bir bok bilmiyorsun. Kanıtla."

"Gerek yok." Savurdum ve çenesinin ortasına vurdum. Kafası yana savrulurken ağzından kan fişkırdı. Duvardan aşağı kayana kadar ona darbe üstüne darbe indirirken piç kendini savunmaya bile çalışmıyor.

Ona bakıyorum ve kanamasını izlemek iyi hissettiriyor. Yaptığı şey için bunu hak ediyor.

"Tanrım, ne oluyor Ash?" Nero yanımdan hızla geçip Preston'ın duvarın dibinde yattığı yere doğru koşuyor.

Sonra Sid ve Kol bize katılıyor ve Kol herkese gösterinin bittiğini söylüyor ve kapı çarparak kapanıyor. Nero, Preston'ın nabzını kontrol ediyor.

"Onu canlı bıraktım," diyorum.

"Ne oldu böyle?" Kol soruyor.

Sid kıkırdar. "Preston'ın eninde sonunda Ash'in sabrını taşıracaklarını söylemişim."

Bunun komik olduğunu düşüneceğini tahmin etmişim. Bu gece burada yaptıklarımın bir karşılığı olacak ama umurumda olup olmadığını sor.

"Yüzündeki maskeyi çıkar." Anabelle'in hâlâ yatakta baygın yattığı yeri gösteriyorum.

Ona dokunabileceğine güvendiğim tek kişiler kardeşlerim.

Kol kapüşonunu gidebildiği kadar geriye itiyor ve Anabelle'in yüzündeki maskeyi çıkarıyor. Başını bana doğru çeviriyor. "Buraya nasıl girdi?"

"Bu bok parçası." Preston'ın yattığı yeri gösterdim, dövülmüştü.

"Preston'ın böyle bir şey yapması beni şaşırtmadı. Her zaman kuralların üstünde olduğunu düşünmüştür. Güvenliği nasıl atlattığı daha iyi bir soru," diyor Sid.

"Görüntüleri çek ve öğren, Nero."

Başını sallıyor ve çömeldiği yerden kalkıyor. "En azından Preston hâlâ hayatta. Belki de şeyde olduğu gibi başka bir durumla karşılaşacağımızı düşünmüştüm..." En küçük kardeşim ismi söylemeden önce sözünü kesiyor. "Onu buraya nasıl soktuğunu bulacağım ve icabına bakacağım."

"Ona ilaç verdi." Ellerim iki yanımda bükülüyor ve sıkılıyor. Preston'ı boğmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Bunu bilemezsin," diyor Kol.

Ona ters ters baktım. "Neyin peşinde olduğunu hepimiz biliyoruz." Sonra Sid'e bakıyorum ve bakışlarını tutuyorum.

"Belki de rızası vardı," diyor.

"Hiç şansın yok." Kol'u iterek yatağa yaklaştım ve Anabelle'in yüzükoyun yatan bedenini nazikçe kaldırdım. "Buna asla razı olmaz."

"Ne oldu? Birdenbire onu tanır mı oldun?" Sid alay ediyor. "Sadece kendi zevkiniz için ona eziyet etmek üzere tuttuğunuz kadını mı?" Dudaklarından iğneleyici bir kahkaha dökülür.

"Eğer listemde sıradaki sen olmak istemiyorsan, hemen şimdi çeneni kapatacaksın." Sid'e ters ters bakıyorum ve bana bir şeyler daha söyleyeceğini sanıyorum ama dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ona bakması için doktoru buraya getirmem gerekiyor. Çöpü siz mi çıkaracaksınız?" Preston'a doğru başımı sallıyorum.

"Memnuniyetle," diyor Kol.

Hepsinin gözlerine bakıp başımı salladıktan sonra kapıya doğru dönüyorum. Nero kapıyı açmak için yanıma geliyor ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde ana odanın diğer tarafına, sadece kardeşlerimle benim kullandığımız girişe doğru ilerliyorum. Nero beni takip ediyor ve iskelet anahtarını çıkarıp benim için kapıyı açıyor. Sonra onunla birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve malikânenin batı kanadına doğru ilerliyorum.

Anabelle'in benimkinden çok uzakta olmayan kendi odası var, ama bu gece istese de istemese de benim odamda kalacak. Onun iyi olduğunu bilmem gerek.

Eğildim ve kaşının köşesini öptüm. "Seninle ilgileneceğim, merak etme."

Kelimeler ağzımdan çıktığında beni şaşırtıyor, ancak az önce olanların her şeyi değiştirdiğini inkar etmek mümkün değil.

ChapTer

TWenTY-One

ANABELLE

I şiddetli bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Gözlerim çırpınarak açılıyor ve nerede olduğumu fark edemiyorum.

Ne oluyor be?

Zihnimi hatırladığım son şeye geri götürüyorum... cüppeler ve... maskeler? Asher'ın bıçağı başka bir adama vermek için uzanan eli.

Garip bir rüya mı gördüm?

Bardaki o adamla tanıştığımı hatırlıyorum... adı neydi? Hatırlayamıyorum ama sanırım P ile başlıyordu. Dün gecenin çoğu bulanık.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Yapmam gereken ilk şey hangi cehennemde olduğumu bulmak. Doğrılmaya çalışıyorum ama beynim kafatasımın içinde takırdıyormuş gibi hissettirdiği için gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kalıyorum.

Elimi başıma götürdüğümde elimin arkasında bir çekiştirme ve keskin bir batma hissi oluyor. Gözlerimi açıyorum ve elimde bir serum görüyorum ama hastanede değilim. Başımı yavaşça kaldırıyorum ve

evreliyor ve Asher'in yatağın uzak tarafındaki sandalyede oturup bana baktığını gördüğümde donup kalıyorum.

Uyumuş gibi görünmüyor. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmemiş. Aksine, alnına ve başının yanlarına dökülüyor. Yüzü koyu renk saçlarla kaplı ve koyu renk gömleği pantolonuyla birlikte buruşuk.

Gözlerindeki bakıştan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Yüzeyin altında kaynayan bir tür duygu var ama ne olduğundan emin olamıyorum. Her zaman olduğu gibi, o bir muamma.

"Ne oldu?" Sesim kısık çıkıyor ve o zaman ağzımın ne kadar kuru olduğunu fark ediyorum.

"Yatağın başucunda su var." Konuşmasına rağmen kılını bile kıpırdatmıyor.

Yavaşça dönüyorum ve serum takılı olmayan elimle suya uzanıyorum, sonra bardağı dudaklarıma götürüyorum. O kadar ferahlatıcı ki hepsini yudum yudum içmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Suyu masaya geri koyduktan sonra Asher'a dönüp az önceki sorumu tekrarlıyorum. "Ne oldu? Neredeyim ben?"

"Yatak odamda."

Gözlerim açılıyor ve vücudumun hızlı bir zihinsel envanterini çıkartıyorum. "Biz..." Dün gece seks yapmış gibi hissetmiyorum ama kim bilir?

Kaşlarını atıyor. "Bilinçsiz kadınlar bana göre değil."

Bilinci yerinde değil miydi? "Malikanenin bodrumunda olduğumu ve bir tür tören yapıldığını hatırlıyorum... hepsi bu."

"Bayılmışsın."

"Ne? Nasıl? Neden?" Bende bir sorun mu var? İ

geçiriyor. "Dn geceden ne hatırlıyorsun?"

"Annemi görmeye gittim. Durumu iyi değildi, bu da benim boktan haftamı daha da kötüleştirdi, ben de Kara By'ye gitmeye karar verdim." Niyetimi ona söylemedim.

bana onu unutturacak birini bulmaya çalışıyordu. "Tuvaleti kullanmak için duran bir adam vardı ve konuşmaya başladık. Beni bir partiye davet etti... Sonrası biraz bulanık. Beni malikaneye götürdüğünü hatırlıyorum ve sonra kırmızı pelerinli ve maskeli bir grup insan görüyorum ve sen..."

"Ben ne?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Sen oradaydın... birisine bıçak uzattın..." "Sana içki ısmarladı mı?" diye hırlıyor.

Beynimin konu değişikliğine ayak uydurması bir dakikamı alıyor. "Evet."

Asher'ın elleri oturduğu sandalyenin kolçaklarını o kadar sert kavırıyor ki parmak eklemlerinin beyazı zeytin rengi teninden akıyor.

Verdiği tepki beni her zamankinden daha fazla endişelendirdi. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Preston Wallace tarafından alınmanıza izin verdiniz."

Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Preston Wallace kim?" "Bir avcı."

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve titriyorum. Asher'ın bakışları göğüs uçlarımın sertleştiği göğsüme kayıyor ve o zaman aşağıya bakıp dün gece giydiklerimi giymediğimi fark ediyorum.

"Kıyafetlerim nerede? Pijamalarımın içinde ne işim var?" Yatarken giydiğim şort ve atlet takımlarımdan birini giyiyorum. Battaniyeyi göğsümü örtecek kadar yukarı kaldırıyorum.

"Doktor geldiğinde hemşireye kıyafetlerini değiştirttim. Seni odama geri götürdüğümde diğer kıyafetlerinin üzerine kusmuştun."

Ona birkaç kez göz kırpmıyorum. "Ne doktoru? Bana ne olduğunu anlatacak mısınız?" Panik alevleniyor ve dün gece tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Sandalyeden kalkıyor ve konuşurken çok yavaş bir şekilde yatağa doğru yürüyor. "Preston içkine ilaç kattı ve seni Gece Yarısı Malikânesi'ne getirdi.

Senin katılmana izin verilmediğini bildiği özel bir etkinlik. Sen bayılınca, kim bilir ne yapmak için seni arka odaya götürdü. Müdahale ettim, sonra seni odama getirdim ve iyi olduğundan emin olmak için doktoru çağırdım."

Bu konuda ne hissedeceğimi bir kenara bırakın, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Beynim hala halsiz ve çok fazla bilgi alıyorum.

Yatağın kenarına uzanıyor. İşte o zaman ayı dövmesi olan sağ elinin parmak eklemlerinin kanlı olduğunu fark ediyorum.

"Ne demek müdahale ettim?"

"Onu öldüresiye dövdüm." Sesinde hiç pişmanlık yok.

Adamın biri bana ilaç verdi ve Asher ona saldıracak kadar sinirlendi. Beynimin bu gerçeği kavraması bir saniye sürdü.

Preston planladığı şeyi yapamadan beni o durumdan kurtardığı için minnettarlık, Asher'in ona saldıracak kadar sinirlenmesine şaşırma ve görünüşe göre Freudyen beynim birinin beni bu şekilde savunmasından hoşlandığı için arzu gibi duygularla dolup taşarak ona bakıyorum.

"Beni kurtardın mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Ben kahraman değilim, Anabelle."

"Ama sen beni kurtardın. Sen kurtardın. Sen onu durdurmasaydın kim bilir neler yapardı. Teşekkür ederim." Gözlerim yaşıyor çünkü Asher devreye girdiği için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum.

Ben aptal değilim. Davet edilen herkesin kendi başına güçlü biri olduğunu biliyorum, özellikle de o bodrumda olup bitenlerin bir parçasıysa.

Parmak eklemlerine tekrar bakıyorum. "Onu incittiğin için başın belaya girer mi?" Çenesi sert bir çizgiye oturuyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Battaniyeyi göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Öyle ama. Benim yüzümden başın derde girerse ya da saldırıdan tutuklanırsan-"

Asher ellerini şiltenin üzerine bastırıyor ve yatağa doğru eğiliyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım *Anabelle*, hatalı olan o, sen değilsin. İçkine ilaç kattı. Seni hiç gitmemen gereken bir yere götürdü. Muhtemelen seni, güzelliğini ve masumiyetini gördü ve seni kirletmekten başka bir şey istemedi."

Bana güzel dediğinde kalbim hızlanıyor. Belki geleneksel bir şekilde değil, ama kelimeleri söylüyorsa, öyle düşünüyor olmalı, değil mi?

"Ama ben onun ilgisini davet ettim. Hatta istedim." Bu itirafla yüzüm ısınıyor ama doğru.

Asher bir süre bana bakıyor, bakışları yoğun. "Eminim her zaman olduğu kadar çekiciydi." Tereddüt ediyor, sanki bir sonraki soruyu sormak istemiyormuş ama kendini tutamıyormuş gibi. "Neden onunla ayrılmak istedin, yoksa seni bardan aldığında zaten berbat bir halde miydin?"

"Biraz dağılmış olabilirim ama onunla ayrıldığımda ne yaptığımı biliyordum. BEN... BEN..."

"Sen ne?" diye tersleyince ben de tersliyorum.

Yaptığı şeyden sonra beni yargılayacak mı? Hiç sanmıyorum.

"O sosyetikle çıktığın ve aramızda olanlardan sonra bunu yüzüme vurduğun için sana kızgındım. Senin varlığını bile unutmak istedim ve belki başka biriyle takılmanın yardımcı olabileceğini düşündüm."

Yatağı itiyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, nefesini üflüyor ve yataktan uzaklaşıyor. "Benim yüzümden oldu."

Buna cevap veremem. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yine de bilmek istediğim bir şey var. "Bodrumda neler oluyor?"

Dönüp bana baktı. "Doktor dinlenmen ve daha fazla sıvı alman gerektiğini söyledi. Şu anda bunu tartışmıyoruz."

"Ben iyiyim. Başım ağrıyor ama onun dışında iyiyim. Aşağıda neler olduğunu bilmek istiyorum. Bir çeşit tarikat mı?"

Soruma cevap vermeden kapıya doğru yürüdü. "Baş ağrın için bir şeyler yapabilmesi için doktoru çağıracağım. Artık uyandığına göre sana bir kez daha bakmasını istiyorum."

Sonra Asher gitti, ben daha sözlerini algılayamadan kapı arkasından kapandı.

İç çekerek battaniyenin düşmesine ve arkamdaki yastıklara gömülmesine izin veriyorum. Asher Voss'tan herhangi bir konuda doğru dürüst bir cevap alabilecek miyim?

ÇAPTER
TWE_nTY-TWO

ANABELLE

A Doktor beni görmeye geldikten sonra Asher yatakta kalmamı emretti. Ona kendi odama dönebileceğimi söylediğimde bunu reddetti ama nedenini bilmiyordum çünkü bir daha geri dönmedi. Günün çoğunu uyuyarak geçirdim.

Her neyse.

Ben uyurken biri bana yemek tepsileri bırakmıştı ve Asher olmadığından emin olsam da öyle olmasını umuyordum. İsteyeceğim son şey, Asher Voss'un yatağında olduğumu birilerinin bilmesiydi.

Pazartesi sabahı uyandım ve kendimi hâlâ yalnız buldum. Yalnız ve cevaplar istiyordum. Yataktan kalkarken yavaşça kalkıyorum, başımın dönmeyeceğini test ediyorum. Ama ayaklarım yere değdiğinde ve yatağı ittiğimde kendimi her zamanki gibi hissediyorum.

Asher'ın bodrumu kurcalamamdan kaçınmak için mi yoksa benimle uğraşmak istemediği için mi ortadan kaybolduğundan emin değilim ama her iki durumda da bunun bir önemi yok. Cumartesi gecesi neyin içine girdiğimi bilmem gerek. Cevaplar istiyorum ve bu sefer geri adım atmayacağım.

Ama onu bu şekilde göremem - pijamalarımı iki gündür yıkanmamış ve yırtık pırtık bir halde. Bu yüzden odama geri dönüyorum, kaybolmadan yolumu bulduğum için kendimle gurur duyuyorum ve diğer personelle karşılaşmadığım için minnettarım.

Duş alıyorum, saçlarımı kurutup şekillendiriyorum ve Asher'ın gardırobumu iş için uygun bulmamasının ardından dolabımda kalan elbiselerden birini giymeden önce biraz makyaj yapıyorum. Dizimin hemen üstüne kadar gelen ve tüm kıvrımlarıma uyum sağlayan is rengi bir elbise seçiyorum. Önü V yakalı ama gerçekten bir şey gösterecek kadar aşağıya inmiyor, sadece altındaki dekolteyi ima ediyor. Sonra bir çift siyah rujan Louboutin giyiyorum.

Makyajım sade ama son dakikada ayakkabılarımın altına uygun bir ruj sürmeye karar verdim.

Aynada kendime baktığımda, istediğimi elde edene kadar kötü şöhretli Asher Voss'a karşı çıkmaya hazır hissediyorum. Onun beklediği gibi masum, sinmiş küçük bir kız olmayacağım. Son birkaç aydır içimde kozalanıp dönüşen ve özgür kalmak için fırsat kollayan kadın olacağım.

Kapı çalınıyor ve burnumdan derin bir nefes çekerek Asher'la yüzleşmeye hazırlanıyorum. "İçeri gel."

Kapı açılır ve Marcel kafasını içeri uzatır. "Günaydın, nasıl hissediyorsun?"

Hayal kırıklığı göğsümde kıvranıyor. Nasıl hissettiğimi sordu, bu da en azından bir şeyler olduğunu bildiği anlamına geliyor.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Beni bir kez daha gözden geçirirken rahatsızlığımı bir kenara itiyorum.

"Kahvaltınızı Bay Voss'un odasına getirdim ama siz yoktunuz. Sizi burada bulabileceğimi düşündüm."

Acıktım ama daha da önemlisi, Asher'la olan bu hesaplaşmayı bitirmek istiyorum. "Nerede o?"

Marcel odaya doğru ilerler ve tepsiyi şifonyerin üzerine koyar. "Bay Voss kahvaltı etmeniz konusunda ısrar etti."

Sinirlerimi biraz dizginlemek ve Marcel'in burada hatalı olmadığını hatırlamak zorundayım. O sadece işini yapıyor ve Bay Voss da onun patronu.

"Teşekkür ederim, bana kahvaltı getirdiğiniz için minnettarım ve biraz alacağım.

Asher'la konuştuktan *sonra*."

Marcel'in kaşları saç çizgisine yakın bir yerden kalkıyor. Muhtemelen Asher'ın ilk adını kullandığım içindir. Oops. "Şu anda görevde olan bir kadın olduğunuzu görebiliyorum ve rolünüze uygun giyindiğinizi söyleyebilirim. Ama şunu da söylemeliyim ki, bu hafta sonu oldukça çetin bir sınavdan geçtiniz. Bence Bay Voss ile konuşmak istediğiniz her neyse onu konuşmaya gitmeden önce bir şeyler yemeniz akıllıca olur."

İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. "Herkes biliyor mu?"

Bana doğru bir adım atıyor ve ellerimi tutuyor. "Sadece Bayan Potter ve ben. Bay Voss personelin geri kalanının yanlış bir şey olduğunu bilmesini istemeyeceğinizi düşündü, bu yüzden dün Bayan Potter'a yemeğinizi hazırlattı, ben de size getirdim ve sizi kontrol ettim."

Bunun Asher için oldukça düşünceli bir davranış olduğunu istemeyerek de olsa kabul edebilirim.

"Güzel. I-" Bundan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Uyuşturulmayı ve neredeyse cinsel saldırıya uğramayı ben *istememiş* olsam bile, kesinlikle bir utanç ve utanç seviyesi var.

Marcel ellerimi sıkıyor. "Bir şey söylemene gerek yok. Sadece iyi olmana sevindik."

Başımı salladım. "Peki, Asher nerede o zaman? Onunla konuşmamız gerek."

Marcel iç geçiriyor ve ellerimi bırakıp geri çekiliyor. "Kahvaltı ne olacak?"

"Söz veriyorum, konuşmamı bitirdikten sonra yemek yiyeceğim. Cevaplamam gereken şeyler var." Ona sert bir bakış attım ve o da başını salladı.

Marcel'in burada ayda bir Cumartesi günü neler olup bittiğini ne kadar bildiğinden emin değilim ama ne olursa olsun, cevaplarımı Marcel'den

istemiyorum. Asher'dan istiyorum.

"Ofisinde."

Başımı sallayıp etraftan dolanıyorum, istediğim cevapları alana kadar tanıdığım en güçlü adamla kafa kafaya vermeye hazırım.

Ofisinin kapısına geldiğimde KAPIYI ÇALMIYORUM, sadece büyük kapıyı açıp içeri giriyorum.

Yalnız olmadığını gördüğümde duruyorum.

Üç erkek kardeşi de burada. Dördü de salonun etrafındaki kanepeler ve sandalyelerde oturuyor ve gerginlik Temmuz ayında buradaki nem kadar yoğun. Oda normalden daha loş görünüyor, sanki gölgeler köşelerde sis gibi geziniyor.

"Bizi yalnız bırak," diyor Asher, gözlerini bana kilitleyerek. Boynunda kurt dövmesi olan kardeş bir şey söylemek ister gibi gözlerini bana diyor ama Asher tekrar konuşuyor, ama bu sefer hırıltılı bir sesle. "Git buradan."

Üçü de tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve etrafımda dolaşarak kapıya doğru yürüyorlar. Göz korkutucu bir grup ama kapı arkamdan kapanana kadar çenemi yukarıda tutuyorum.

Sonra Asher'a doğru ilerledim. "Konuşmamız gerek."

Oturduğu sandalyeden kalkıyor, elini kravatından aşağı kaydırıyor, sonra dönüp masasına doğru yürüyor. "Görüyorum ki kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

"Sana dün iyi olduğumu söylemiştim." Sahibinin peşinden giden bir köpek yavrusu gibi hissetmemek için elimden geleni yaparak onu takip ediyorum.

"Evet, bu yüzden aralıksız on altı saat uyumuş olmalısın." Masasının köşesini dönüyor ve oturuyor.

Masasının önünde duruyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş. "Cevapları alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Peki tam olarak hangi cevapları arıyorsunuz, Bayan Boudreaux?"

Tanrım, onun saçmalıklarından bıktım. Neden burada olduğumu çok iyi biliyor.

"Bodrumda neler oluyor?" Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum.

"Bu sorunun cevabını bilmek istediğine emin misin?" Bir kaşını kaldırıyor, karanlık gözleri beni inceliyor. "Cevap tehlikeli olabilir. Kardeşlerim bile seninle ne yapacaklarına karar veremiyor."

Sanki örümcek bacakları derimin üzerinde geziniyormuş gibi omurgamda bir ürperti hissediyorum ama soğukkanlılığımı koruyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Asher koltuğunda geriye yaslanıyor. Vücut dili rahat ve sakin, ama gözleri... gözleri üzerimde bir lazer hedefi gibi. "Biri çeneni kapalı tutman konusunda sana güvenilip güvenilemeyeceğini sorguluyor, biri seni ibret olsun diye cezalandırmak istiyor, diğeri de sessiz kalmanı sağlamak için seni öldürmek istiyor. Zaten bildiğinden daha fazlasını bilmen senin için daha kötü olabilir."

Yutkunuyorum, bunun akıllıca olup olmadığını sorguluyorum ama umurumda değil. Aramızda zaten söylenmemiş çok şey var ve bunun gölgeye itilen başka bir şey olmasına izin vermeyi reddediyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben sadece merakınızın size nelere mal olabileceği konusunda sizi eğitiyorum."

Ellerimi masasının üzerine koyuyorum ve dün sabah yatak odasında yaptığı gibi masanın üzerine eğiliyorum. "Ne gördüğümü bilmek istiyorum. Bu bir tarikat mı?"

O gözlerimi kırpmadan bana bakmaya devam ederken ben nefesimi tutuyorum.

İç çekerek, "Öyle olsun." diyor. Arkamdaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben de oturuyorum, çünkü bana gerçekten gerçeği söylemek üzere olduğunu düşünüyorum. "Bu bir tarikat değil, gerçi böyle düşünmen çok komik. Adı Ritüel Odası, bir seks kulübü."

İçimdeki hava boşalıyor. O zaman daha fazla yalan.

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Ne gördüğümü biliyorum. Cüppeli ve maskeli insanlar, kürsüde elinde bıçak olan bir adam, bir kadını kesiyordu." Burun delikleri alevlenince ekliyorum, "Doğru, hafızam yavaş yavaş geri

geliyor. Seks falan yoktu."

"Gerçeği istedin ve ben de sana verdim," diye ısırđı. "İçeri girdiğin şey kan ayiniydi. Yılda bir kez yapılır. Bunu şöyle düşün

bir tür gelenek."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. Doğruyu söylüyormuş gibi görünüyor. Sanki bana buranın bir seks kulübü olduğunu söylemesinin, eğer birine söylersem -ki asla söylemem- kendi sonuçları olmayacakmış gibi.

"Yani sen ve bir grup arkadaşın ayda bir kez birbirinizle yatmak için mi bir araya geliyorsunuz?" Asher'ın yıllar boyunca orada kimlerle ve neler yapmış olabileceğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

"Bundan daha fazlası var."

Alay ediyorum. "Ne gibi? Oradaki herkes Tanrı'dan daha zengin değil mi? Hepiniz normal yollardan sevişemez misiniz?"

Derin bir kıkırdama göğsünde yankılanıyor. "Güç. Etki. Sırlar. Kaldıraç - en azından kardeşlerim ve benim için."

Sanki bir çocukmuşum gibi eğlenmesi beni rahatsız ediyor. "Yani orada olmamam gerektiğini söylediğinde..."

"Orada bulunma izniniz yok demek istedim. Sen bir üye değilsin. İncelenmedin - gerçi kardeşlerime sen benim için çalışmaya gelmeden önce bu kısmı çoktan yaptığımı söylemiştim."

"İşte bu yüzden benim bir şey bilmem konusunda bu kadar endişeliler." Başını sallıyor.

"Bu uzun zamandır devam ediyor." Kendimi bildim bileli, arabalar her ayın son Cumartesi günü kasabadan geçiyor.

"Burayı babam kurdu ve o ölünce ben devraldım."

Kaşlarımı çattım. "Ama baban öldüğünde sadece on sekiz yaşındaydın." Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Gözünü bile kırpmıyor. Elim mideme gidiyor, midem kasılıyor. "Aman Tanrım."

On sekiz yıldır Vosses'ların küçük sırrına ortak oluyor. Beni hasta eden yargılama değil, on sekiz yıldır düzenli olarak farklı kadınlarla yatıyor olması fikri. Sabit bir partneri olmadığını nereden bildiğimi bilmiyorum ama bir şekilde biliyorum.

Kıskançlık içimi kemiriyor, hissetmeye hakkım olmayan bir kıskançlık. Asher Voss benim değil, bunu açıkça belirtti. Yine de ona çekilmekten, onunla daha fazlasını yaşamak istemekten kendimi alamıyorum.

"Biri nasıl üye olur?" Ben soruyorum.

"Bu konuşma burada bitmiştir. İstedığınızı aldınız. Artık bodrumda neler döndüğünü biliyorsun. Eğer birine anlatırsan, bunun ciddi sonuçları olacağını söylemeye gerek yok."

"Bir kişi nasıl üye olur?"

Masasından kalktı. "Beni zorlamayın, Bayan Boudreaux. Bu konuşma bitmiştir."

Masasının etrafından dolanıyor ve ofise doğru ilerliyor. Belki ofis kapısını açıp gitmem için ısrar ediyor, belki de kendisi gitmeyi planlıyor diye düşünüyorum.

Sandalyeden kalkıp yüzümü ona döndüm. "Üye olmak istiyorum."

Duruyor ve derin bir nefesle sırtı yükselip alçalıyor. Asher dönüp bana bakıyor, gözleri öfke dolu. "Bu olmayacak."

"Neden?"

Tamamen arkasını döndü ve bana doğru yürüdü. "Önce, çünkü sen oraya ait değilsin."

"Zengin olmadığım için mi?"

"Çünkü ne istediğini bilmiyorsun ve eğer bilseydin, aynı şekilde hissedeceğinden şüpheliyim. Bir grup yabancıyı becermek ister misin, Anabelle?"

İlk adımı söylediğinde gözlerim parlıyor. Bu çok nadiren olur ve adımın onun dudaklarından dökülmesine bayılırım. "Hayır, seni becermek istiyorum."

İşte orada. Dışarıda. Geri almak yok.

Ne zaman yanında olsam, hatta son zamanlarda yanında olmasam bile, bu adama karşı duyduğum ve bana işkence eden arzuyu doyurmak istiyorum. Onun tarafından sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Vücudumla onu öyle çıldırtmak istiyorum ki kontrolünü kaybetsin.

"Öyle deme." Daha yakına eğiliyor.

Etkilenmemiş bir hava takınıp omuz silkiyorum. "Neden? Gerçek bu. Benden etkilenmediğini söyleyemezsin."

"Beni becermek için kulüp üyesi olmana gerek yok, Anabelle." Bir parmağını çene çizgimden aşağıya, elbisemin V yakasının kenarına, dekoltemin üzerindeki orta noktaya doğru izliyor. "Sadece söyle yeter."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Oyun oynamayı bırak. İkimiz de biliyoruz ki aramızda ne zaman bir şey olsa beni kendinden uzaklaştırarak tepki veriyorsun. Ayrıca, merak ediyorum. Biraz macera istiyorum. Magnolia Bend'den neden ayrıldım sanıyorsun? On ay daha buradayım, o yüzden en iyi şekilde değerlendirebilirim." Ona meydan okurcasına gülümsedim.

"Macerayı başka bir şekilde bulmanız gerekecek."

"Peki. Belki kardeşlerinden biri beni aday gösterir diye bakarım." Onu geçmek için hamle yapıyorum ama üst kolumdan tutarak beni durduruyor.

"Öyle bir şey yapmayacaksın."

Kolumu tuttuğu yerden çekip yüzünü ona dönüyorum. "Ben de istiyorum Asher ve eğer sen bunu yapmazsan, yapacak başka birini bulacağım."

Elini bırakmadan önce bakışları bir an yüzümde geziniyor. "Tanrım, sen ciddisin. Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, yapmayacağım."

Çenesi sertleşiyor ve yakındaki kanepeyi işaret ediyor. "Otursana. Neye bulaştığını bilmen gerek."

CHapTer

TWenTY-THree

ASHER

A Nabelle sırtarak kanepeye oturur. Söyleyeceklerimi duyduktan sonra ne kadar sırtacağından emin değilim. Katılmanın, onu ve Preston'ı bulduğum odalardan birinde beni özel olarak becereceği anlamına geldiğini düşünebilir, ama yanılıyor.

"Bilmeniz gereken ilk şey, ki bunu zaten kendi başınıza çözmüşsünüzdür, aşağıda olup biten hiçbir şey hakkında kimseyle konuşamayacağınızdır. Asla."

Başını sallıyor ve devam etmem için hevesli görünüyor. Bu kızın merakı bir gün onun felaketi olacak.

"Ayrıca kabul töreninin neleri içerdiğini de bilmeniz gerekiyor. Sakın atlayıp atlayamayacağınızı sormayın çünkü bunun bir yolu yok. Bu herkesin korunması için."

Alt dudakını ısırıyor. En azından kendini koruma duygusu olduğunu biliyorum.

"Tüm üyelerin önünde performans sergilemelisiniz ve performans derken şunu kastediyorum: Sizi aday gösteren kişi, grubun önünde istediği fanteziyi sergilemenizi sağlayacak. Maskesiz ve videoda."

Kanepede kayıyor, bakışları bir an odanın içinde geziniyor. Artık o kadar emin değil, değil mi? Güzel.

"Videodan sonra ne olacak?"

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. Çok akıllı. "Video kardeşlerimin ve benim mülkiyetimde kalacak, ancak senin durumunda, ona erişimi olan tek kişi ben olacağım." Nero'nun başına gelebilecekleri oynatarak keyiflenmesine izin vermem mümkün değil.

"Peki onunla ne yapacaksın?"

Sesi biraz daha mı nefes aldı?

"Kulübün hiçbir kuralını çiğnemezseniz hiçbir şey. Eğer yaparsanız, o zaman bu intikam ya da koz olarak kullanılacaktır. Tüm üyelerin videolarını saklamamızın nedeni de bu."

"Tamam, başka bir şey var mı?"

Tanrım. Neden sesi hala bu kadar istekli geliyor?

"Evet. Seni aday gösteren ben olduğuma göre, sana emirlerimi yaptıran da ben olacağım. Ve bir şey yapmak zorundasın dediğimde, Anabelle, ciddiym. Senden kışına 10 inçlik bir dildo sokmanı isteyebilirim ve bunu yapmak zorunda kalacaksın. O gece oradaki her kadın ve erkeği becermeni söyleyebilirim ve bunu yapmak zorunda kalırsın."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ama sen yapmazdın. Peki sen ne yapardın?"

Blöfümü gördüğü için ona lanet olsun. "Ben bir Dom'um, Anabelle. Sahneyi dikte etmeyi severim ve sen bana itaatkâr olursun ve sana ne söylersem yaparsın. Tüm kontrolünü bana bırakacaksın ve seninle ilgileneceğime güveneceksin."

Bunu bir an düşünür ve başını sallar. "Bana zarar verecek misin?"

Büyük, masum gözleri hayır diyebilmeyi dilememe neden oluyor, ama bir sahneye çıktığımızda nasıl hissedeceğimi kim bilebilir? "Duruma göre değişir. Bu mümkün. Ama bunu zalimlik olsun diye ya da öfkeyle yapmazdım. Sonunda ikimize de zevk vermek için yapardım."

"İstersem durdurabilir miyim?"

"Bir sahneyi herhangi bir noktada bitirme seçeneğiniz her zaman vardır. Güvenli bir kelimemiz olurdu."

Kahretsin, onunla bu konuyu konuşmaktan sikim pantolonumun içinde büyüyor. Onun zevkini kontrol etmenin nasıl hissettireceğini düşünüyorum.

"Başka ne var?" diye soruyor.

Bu en önemli kısım. "Şunu bilmelisin ki sadece sevişiyor olmamız benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece kulüp gecelerinde takılacağız ve bu günlük hayatımıza taşınmayacak. Sana aşık olmayacağım. Sana aşık olmayacağım. Aramızda romantik bir şey olmayacak."

Sözlerim sert ama onun iyiliği için. Onun hak ettiği, muhtemelen bir erkekte ihtiyaç duyduğu şey ben olamam. Bu kader yıllar önce belirlenmişti.

Yüzünde bir an için acı ifadesi beliriyor ve sonra bunu örtüyor. "Sadece seks. Anladım. Ama beni istiyorsun... cinsel olarak, değil mi? Seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamaya çalışmıyorum..."

Gözlerindeki güvensizlik içimi parçalıyor ama bunu ona söyleyemiyorum. Gerçeği bilseydi -nasıl saplantım haline geldiğini, Preston'ın ona tek bir pis parmağını dokundurma fikrinin nasıl dünyayı yakıp yıkma isteği uyandırdığını- bu ona benim üzerimde çok fazla güç verirdi.

"Eğer kastettiğin buysa, sen acınacak biri değilsin."

Tekrar sertçe yutkunur ve başını sallar.

"Tüm bunları düşünün. Eğer senin için sorun yoksa, o zaman bir yolunu buluruz. Ama değilsen -ki değilsen sorun değil- o zaman hiç evlenmemiş gibi davranabilirsin.

oraya ayak bastım. Şimdi, yapacak işlerim var. Bugün izin yap, yarın görüşürüz. Cevabını Cuma günü ver."

Ofisimden dışarı çıkıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bana ne cevap vereceğini umduğumdan emin değilim - ki bu da benim ne kadar piç olduğumu kanıtlıyor.

ERTESİ SABAH KAHVALTIDA kardeşlerim beni yemek odasında köşeye sıkıştırdılar. Yapacaklarını biliyordum.

"Dün biz ayrıldıktan sonra Anabelle'e ne oldu?" Nero soruyor.

"Onun bir sorun olduğunu kabul etmeye hazır mısın?" Kol ağzına bir çatal dolusu yumurta tıktırmadan önce neredeyse hırlıyor.

Kahve yudumumu bitirip fincanı masaya geri koyuyorum. "Kulübe katılmak istiyor."

Hepsi bir süre bana baktı.

İlk konuşan Sid oluyor ve kıkırdayarak söze başlıyor. "Hadi canım. Tüm bu masumiyetin sapkın bir tarafı sakladığını kim bilebilirdi?"

Ona sert bir bakış attım. "O daha genç. Ve meraklı." "Ne dedin sen?" Nero kahvesini doldururken soruyor.

"Ona bilmesi gerekenlerin çoğunu söyledim ve düşünüp Cuma günü bana dönmesini söyledim." Ağzıma bir yabanmersini attım.

"Onun katılmasına izin vermeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun değil mi? Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Ona güven olmaz," diyor Kol.

Zaten çok şey kaybetti.

"Eğer onu becermek istiyorsan, yap gitsin Ash. Kulübü bahane etmene gerek yok," diyor Sid.

Elim masanın üzerinde yumruk oluyor, ayı dövmesinin çenesi daha da açılıyor. "Bu onu becermekle ilgili değil."

Öyle değil mi? Anabelle olmasaydı, itibarı ve tonla parası olmayan herhangi birinin katılmasına izin verir miydim? Doğrusu, muhtemelen hayır. Muhtemelen Kol'dan onları sorun olmaktan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmasını isterdim.

Kol sadist bir kahkaha atarak, "O zaman hepimiz onunla sıramızı savacağız," diyor.

"Hiçbiriniz ona dokunmayacaksınız, beni anlıyor musunuz?" Kardeşlerimin her birinin gözlerinin içine bakıyorum ve onlar başlarıyla onaylayana kadar devam ediyorum. "Neye karar verirse versin, onunla ben ilgileneceğim. Eğer bize katılırsa, bunun ne olduğunu ve ne olmadığını bilir."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldanıyor Sid nefesinin altından, ama ben cevap verme zahmetine girmiyorum.

Kol ayağa kalkıp peçetesini tabağının yanına atana kadar sonraki birkaç dakika boyunca sessizce yemek yiyoruz.

"Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım," diyor.

Alnım kırışıyor. Şehirden ayrılmasını gerektirecek bir şey düşünemiyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Rapsody hakkında takip etmem gereken bir ipucu var." Arkasına bile bakmadan odadan çıkar.

"Şimdiye kadar bundan vazgeçmiş olması gerekirdi," diyor Sid.

İç çekiyorum. "Onu buraya geri getirene kadar pes edeceğini sanmıyorum."

Bunu yaptığında Tanrı bize yardım etsin.

Kahvaltımı bitirip ofisime yürüyorum, kendimi işe kaptırmaya ve Anabelle'in merhametime kalmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeyi bırakmaya hazırım. Ona neler yapabileceğimi. Bana ne yapmasını sağlayabilirim.

Ofisimin kapısını açtığımda duraksadım. Zaten oradaydı, şöminenin yanındaki sandalyede oturmuş beni bekliyordu. Dün olduğu gibi, savaşmak için giyinmiş. Oturduğu için kalçasının ortasına kadar yükselen başka bir vücudu saran elbise giymiş ve saçları dalgalı bir şekilde bir omzunun önüne düşüyor. Makyajı normalden daha ağır ve dün olduğu gibi dudakları kırmızıya boyanmış. Dudaklarının etrafına sarılmış olarak görmeyi umursamayacağım bir renk.

Gözyaşları makyajını mahvederken ve tükürük çenesinden aşağı kayarken aletimin tabanı.

Zihnimdeki görüntüyü dağıtmak için başımı sallamak zorunda kalıyorum. Odaya girip kapıyı kapatıyorum. "Günaydın, Bayan Boudreaux."

Selamıma karşılık verme zahmetine girmiyor. "Ben de istiyorum. Cuma gününe kadar düşünmeme gerek yok. Ne istediğimi biliyorum."

İçimi çektim ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Anabelle..."

Sandalyeden kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bana çocukmuşum gibi davranma, Asher. Beni korumana ihtiyacım yok. Otuz altı yaşında olmayabilirim." Gözlerini deviriyor. "Ama ben çocuk değilim. Ben bir yetişkinim ve kendi kararlarımı verebilirim."

Onu tepeden tırnağa inceliyorum ve evet, arada epey yaş farkı olabilir ama o gerçekten de tam bir kadın. Ve net bir şekilde görebiliyorum ki, o hiç etkilenmeyecek bir kadın. "Pekâlâ."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "İyi misin? Daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm."

Ben de öyle. Bu da gösteriyor ki bu kadın söz konusu olduğunda sağduyuma güvenemem. Hiç yok.

"Geri adım atmayacağın çok açık. Belki ilk deneyiminden sonra vazgeçersin."

Çenesini daha yukarı kaldırıyor. "Pek mümkün değil."

Cesaretine hayran olduğum için kıkırdıyorum. "Göreceğiz bakalım." Sonra masama doğru yürüyorum.

O takip ediyor. "Şimdi ne olacak?"

"Olan şu ki, bir sağlık kontrolünden geçeceksiniz - taraflar arasında herkes bunu yapmak zorunda. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Yanakları pembeleşir ve başını sallar.

Tanrım, ona bu soruları sormamı bile kaldıramıyorsa, herkesin önünde gösteri yapmayı nasıl kaldırarak?

"Güzel. Gelecek ayın teması deri ve dantel. Size ne giymeniz gerektiğini söyleyeceğim."

Masaya yaklaşıyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Temalar var mı?"

Orada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında ona hâlâ anlatmadığım çok şey var. "Evet."

"Bana ne yapmayı planladığını önceden söyleyecek misin?" Alt dudağını ısırıyor, bunun endişeli olduğunu gösteren bir işaret olduğunu fark ettim.

"Hayır. Yine de güvenli bir kelimeyi önceden tartışacağız." Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Bu yola girmek istediğinden emin misin? Bununla başa çıkabileceğinden?" Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ben halledebilirim Bay Voss. Ya siz?"

Üç milyon dolarlık soru bu, değil mi? Çünkü bu kadın beni daha da derinden etkilerse, ikimizin de iyiliği için onu göndermekten başka çarem kalmayacak.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

ANABELLE

I Kulüp gecesi idi ve ben odalardan birinde oturmuş Asher'ın gelip beni almasını bekliyordum. Evin içinden özel girişe doğru ilerlerken üzerimde bir bornoz vardı. Son gece baygındım.

Merdivenlerin dibine ulaştığımızda sanki bir mağarada yürüyormuşum gibi hissettim; topraktan kazılmış bir tünel gibi, yolu aydınlatmak için duvarda tek bir aplik vardı.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarım duyuyor. Midem bir akrobat gibi dönüp durmayı reddediyor. Yine de bir şeyi istediğimden hiç bu kadar emin olmamıştım.

Macera istiyorum. Kitaplarımda okuduğum bazı şeyleri deneyimlemek istiyorum. Asher'la labirentte geçirdiğimiz o geceden beri, bunu tekrarlamak, daha fazlasını yapmak için sürekli bir özlem duyuyorum ve bu benim için bir fırsat. Sadece izleyen ve yargılayan diğer insanlar konusunda gerginim.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp odayı adımlıyorum.

Asher bu akşam giyeceğim şeyi erkenden odama getirdi. O kadar da açık değil. Deri bir büstiyer giyiyorum.

Deli gibi göğüs dekoltesi, deri tanga ve dizlerimin üzerine kadar çıkan siyah deri çizmelerden başka bir şey göstermeyecektim. Saçımı açık bırakmamı ve kırmızı rujum dışında makyaj yapmamamı söyledi.

Bu kıyafetin içinde kendimi seksi ve güçlü hissediyorum. Sanki bunu yapabilirmişim gibi. Dur, hayır. Bunu yapabilirmişim gibi değil, bunu yapıyorum.

Asher bana bunu düşünmemi söyledikten hemen sonra bunu yapmak istediğimi anladım. Bu deneyimi yaşamazsam sonsuza dek pişman olacaktım. Başka ne zaman şansım olabilirdi ki? Ve Asher gibi bir adamla birlikte olmak... Bir daha asla böyle bir şansım olmayacak.

Sadece aptalca bir şey yapıp ona aşık olmadığımıdan emin olmalıyım.

Kapı arkamdan sürünerek açılıyor ve Asher'ı bulmak için dönüyorum. Üzerinde tişörtü yok ve üzerine tam oturan deri pantolonuyla içeri giriyor. Dar değil ama bana doğru ilerlerken deri, kalçalarındaki gücü ve pantolonundaki şişkinliği ortaya çıkarıyor.

Yüzünde ayıya benzeyen, altından iki dişi çıkan altın bir maske var. Derin mavi gözlerinin beni içine aldığını görüyorum.

"Hazır mısın?" Sesi alçak ve bu gece burada olmaya karar verdiğimden beri geçen birkaç hafta boyunca duyduğumdan daha sert. Belki de bu Dominant Asher'dır.

"Öyleyim." Başımı sallıyorum ve ellerimi kıpırdattığım yerden yanlarıma bırakıyorum.

"Güvenli kelimemizi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Bunu daha önce malikânenen geçerken konuşmuştuk. Asher bana ne olmasını istediğimi sorduğunda, nedense aklıma gelen ilk şey atının adı oldu.

"Poe."

Başını sallıyor. "Dışarıda bana sadece efendim diye hitap edeceksin. Sana bir şey sorduğumda, bana vereceğin her cevap efendim ile bitecek. Anlaşıldı mı?"

Maskesinin arkasını göremiyorum ama sanki maskesi olmasaydı, sık sık yaptığı gibi kara kaşlarından birini kaldırdığını görecektim gibi bir his var içimde. "Anlaşıldı."

Bir süre bana bakıyor. Odadaki tek ses, ana odadan buraya pompalanan müzik. Vücudumu bir sarmaşık gibi saran seksi, gümbür gümbür bir ritim.

"Geri çekilmek için son şansınız" diyor.

"Geri çekilmiyorum Asher. Hadi gidelim." Etrafından dolanıp kapıya doğru yürüyorum - bu botlarla kolay bir iş değil.

Kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. "Beni takip edin."

Arkasından koridora adım atıyorum ve onu ana odaya kadar takip ediyorum. Herkesin bakışları benimkilerle buluşur buluşmaz sinirlerim geriliyor. Çok açıktayım. Meme uçlarım ya da amım sergilenmiyor olabilir ama herkesin maske takması ve maske takmayan tek kişinin ben olması beni utandırıyor.

Onları son gördüğümdeki gibi cüppeli değiller. Şimdi temaya uygun olarak deri ve dantel giymişler. Bazı kadınlar zaten üstsüz ve etraflarında göğüsleriyle oynayan başkaları var. Umursuyor gibi görünmüyorlar. -Ya da farkına bile varmazlar. Tüm dikkatleri benim üzerimde.

Derin bir nefes alarak, üzerinde Aziz Andrew Haçı'nın durduğu kürsüye ulaşana kadar bir ayağımı diğerinin önüne atmaya konsantre oluyorum. Ne olduğunu bilecek kadar kitap okudum - dört ucunda eller ve ayaklar için kelepçeler olan dev bir X. Yanında, üzerinde bir sürü alet olan bir masa duruyor; göz bağları, kırbaçlar, kırbaçlar, kürekler, top gag. Aklınıza ne gelirse burada.

Ben zor yutkunurken Asher kürsüye çıkmama yardım ediyor.

Başlamadan önce bir konuşma ya da tören yapılacağını sanıyordum ama kürsüye çıkar çıkmaz Asher elimden tutup beni büyük X'e götürdü. Sanırım kolay temizlenebilmesi için yastıklı ve siyah vinil türü kumaşla kaplı. Üzerinde yanıp sönen kırmızı bir nokta var.

Odanın bir köşesi dikkatimi çekiyor ve bunun muhtemelen bir kamera olduğunu fark ediyorum. Karşı köşeye baktığımda bir tane daha görüyorum.

Asher sağ kolumu kaldırıyor ve etrafındaki bağı düzeltmeye koyuluyor. Kalbim çılginca atıyor, müziğin sabit, inişli çıkışlı temposuyla çelişiyor. Bağlamayı sol elime takıyor, sonra arkama çömeliyor, sol bacağımı yana doğru sürüklüyor ve sağ bacağında aynı işlemi tekrarlamadan önce bağlamayı onun etrafına sarıyor.

Arkama bakmaya cesaret edemiyorum çünkü artık tanga giymeme rağmen kıcımın tüm odaya teşhir edildiğinin farkındayım. Ve Asher'ın beni tam da bu yüzden, herkese bakmak zorunda kalmamam için bu tarafa baktırıp baktırmadığını merak ediyorum.

Çömeldiği yerden kalkarken, ellerinin kalçalarımın arkasından yukarı doğru kaymasına izin veriyor, ta ki kıcımın memelerine ulaşana kadar, sıkıyor ve sonra ayırıyor. Birdenbire maskesinin soğuk metali karşımda belirliyor ve bağlarımın içinde sarsılıyorum.

Boyu arkamda yükselene kadar ayakta durmaya devam ediyor. "Son şansın."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve maskenin içinde gözlerini buluyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Çenesi geriliyor ve masaya doğru bir adım atmadan önce müzik eşliğinde küfrettiğini duyuyorum. Geri döndüğünde, bacağımın üzerinde kık yanağıma ulaşana kadar yavaşça bir şey izliyor, sonra hareketi diğer tarafta tekrarlıyor.

Bunu birkaç kez yapıyor ve ben de başımı öne eğerek bu hissin içinde rahatlıyorum. Hiçbir uyarı olmadan önce sağ yanağıma, sonra da sol yanağıma bir batma hissi geliyor. İnliyorum ama müzik yüzünden kimse duymuyor. Yine kıcıma vuruyor. Yavaş yavaş, yanma hissi sadece kık yanaklarımda değil, kalçalarımın arasında da zevkli bir sıcaklığa dönüşüyor.

Tahmin etmem gerekirse, kırbaç kullanıyor çünkü acı verici olsa da dayanılmaz değil. Kıcım yanana kadar deriyle beni kırbaçlamaya devam ediyor, sonra çabalarını bir şekilde kıcımdan daha hassas hissettiren uyluklarımdan arkasına taşıyor.

Bacaklarım açık ve ellerim bağlı olmasına rağmen bacaklarımın arasındaki karıncalanma yoğunlaşıyor ve kalçalarımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, ne istediğimi bilmiyorum, sadece *daha fazlasını* istediğimi biliyorum.

Asher yakınımı eğilip kulağıma, "Hoşuna gitti mi?"

diye soruyor. Heyecanla başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

Boğazından alçak sesle inliyor. Çıplak göğsünden sırtıma yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"Evet, efendim."

Ellerinden biri kığımın yanağını sıyrıyor ve daha fazlasını isteyerek otomatik olarak kığımın dışarı itiyorum. Uzaklaşmadan önce kulağımın dibinde kıkırdadığını duyuyorum. Kırbaçlamaya devam ediyor ve dakikalar sonra durduğunda nefes nefese kalmış, terlemiş bir haldeyim. Hiç bu kadar muhtaç, rahatlamak için bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Asher önce ayaklarımı bağlı olduğu yerden çözüyor, sonra ellerimi. Ellerimi indirirken inliyorum ve kan tekrar ellerime hücum ediyor. Daha kendimi toparlayamadan, beni seyircilerle yüzleşmem için kırbaçladı. Asher'ın bana yaptıklarına o kadar dalmıştım ki, onların burada olduğunu bile unutmuştum.

Ama şimdi bütün maskeli yüzlerin bize doğru döndüğünü görüyorum. Bazı insanlar birbirlerini okşuyor, bazıları da bizi izlerken kendilerini okşuyor. Ürkmek yerine, bu bana güven veriyor.

"Herkes bir gösteri sunmaya hazır mısın, tatlım?" Asher bunu müzikten duyulabilecek kadar yüksek sesle söylüyor ve bunun benden çok onlar için olduğundan şüpheleniyorum.

"Evet, efendim."

Kolunu göğsümde birleştiriyor ve elini deri iç çamaşırımın ön kısmına daldırıyor. Büyük parmağı klitorisimin üzerine geldiğinde neredeyse patlayacaktım. Beni çalıştırdıkça nefesim daralıyor ve hareketsiz kalamayarak kollarında kıvranıyorum. Orgazmımın doruğuna ulaştığımda elini çekiyor.

Kulağıma eğildi. "Burada benden başka kimse senin boşalmanı görme

ayrıcalığına sahip olmayacak."

Beni tekrar döndürüyor ve bir eliyle omzuma baskı uyguluyor, böylece önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Sert boyu pantolonunun derisini geriyor ve dilim kendi isteğiyle ağzımdan çıkıp alt dudağımda geziniyor.

"Dizlerinin üzerinde dur ve avuçlarını uyluklarının üzerine koy." Maskesinin ardından yoğun gözlerle beni izlerken dediğini yapıyorum. "Ellerini oldukları yerden oynatma. Aksi takdirde, o çarmıha geri dönersin ve ikinci seferde bu kadar hoşgörölü olmayacağım. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Bakışları hâlâ üzerimde, ellerini pantolonuna götürüyor, düğmesini açıyor ve sonra yavaşça fermuarını indiriyor, ta ki siki ortaya çıkana kadar.

İlk düşüncem, ne kadar aptalca olsa da, bunun gerçek bir erkek siki olduğuydu. Kalın, damarlı ve mükemmel bir mimariye sahip; sanki Michelangelo'nun kendisi yontmuş gibi. Asher'ın yüzüne bakıyorum ve dudaklarındaki kendinden memnun gülümsemeyi görüyorum.

Elleri başımın iki yanındaki saçlara dolanıyor ve beni sert uzunluğunun ucuna milimetreler kalana kadar öne doğru çekiyor. "Dilini üzerine koy."

Biraz daha ileri gidip ucunu yalıyorum. Aleti seğiriyor. Bu tepkiyi sevdiğim için tekrar yapıyorum, ancak bu sefer daha aşağı eğilip dilimi tabandan uca kadar gezdiriyorum.

"Ağızına koy. Sadece ucunu."

Dudaklarımı ucuna sarıp nazikçe emerken onu izliyorum.

Gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce bir an için maskesinin altından kapanıyor. "Tekrar."

Yine berbatım. Ve tekrar. Uyluklarımdaki boşluk uyarılmayla uğulduyor ve bunu yaparken kendimle ilgilenebilmeyi her şeyden çok diliyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi?"

Ağzımı ondan çektim. "Evet, efendim."

"Hepsini almaya hazır ol. Boğazını gevşet ve benimle kavga etme, anladın mı?"

"Evet, efendim."

İki eliyle başımı öne doğru çekiyor ve ben de kırmızı dudaklarımı ayırıyorum. Ağzımın içine doğru kayıyor ve onun çevresine sığmak için ağzımı germek zorunda kalıyorum. Onun tamamını ağzıma sığdırabilmemin imkânı yok.

Ama dediğini yapıyorum ve boğazımı gevşetiyorum, böylece kalçalarını pistonlayıp içeri ittiğinde boğazımın arkasına ulaşıyor. Öğürüyorum ama ellerimi tutmamı söylediği yerde tutmayı başarıyorum. Ağzımı sikerken başımı yerinde tutarak geri çekiliyor ve içeri giriyor.

Çenem ağrıyor ama görmezden geliyorum. Ona bu çıkışı sağlayan kişi olmanın verdiği tatmin ve zevk bunu umursamayacak kadar büyük. Gözleri maskesinin ardında zevkle kapanıyor ve bana merakla bakıyor.

"Gözlerini benden

ayırma." Öyle yapıyorum.

Asher ellerini yüzümün yanından çekene kadar tekrar tekrar içime pompalıyor. Bir elini çeneme, diğerini başımın üstüne koyarak kendini ağzıma alabildiğim kadar sokuyor, karnını üzerime kıvrıyor ve beni orada tutuyor.

Gözlerim sulanıyor ve nefes alamadığım için panikliyorum, ama tam ellerimi hareket ettirip ondan uzaklaşmaya çalışacağımı düşündüğüm anda çekiliyor. Kendimi bir sonraki saldırısına hazırlamak için sadece bir anım var. Yine kendini boğazımın arkasına doğru itiyor ve inleyerek kendini orada tutuyor. Bu kez başımı biraz itiyor ve gözlerimden akan yaşlar yüzümden aşağı süzülüyor.

Bu sefer sonuna kadar çektiğinde, tükürüğün çenemden göğüs dekolteme damladığını hissediyorum.

Ancak arkamdan biri inlediğinde, bir grup yabancının önünde bir odada olduğumuzu hatırlıyorum. Aynı şey Asher için de geçerli gibi görünüyor çünkü kafasını kaldırıyor ve orada gördüğü şey beni ayağa kaldırıp omzuna atmasına neden oluyor. Kürsüden indi ve

Odanın içinde adım adım ilerliyor. İnsanların ayaklarının bir teknenin arkasında bıraktığı iz gibi arkamızdan ayrıldığını görüyorum.

Beni nereye ya da neden götürdüğünden emin değilim ama sormayacak ve onunla kavga etmeyecek kadar biliyorum. Bir kapının çarptığını ve bir kilidin yerine oturduğunu duyuyorum, sonra eğiliyor ve beni ayağa kaldırıyor. Bir an sendeliyorum ve beni sabitlemek için ön kolumu tutuyor. Daha önce beklediğim odadayız.

"Ne yapıyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Güzel yüzündeki altın maske yüzünden ifadesini göremiyorum. "Git köşedeki masanın üst çekmecesini aç."

Sesinin tonundan hala alt ve baskın oynadığımız anlaşılıyor, bu yüzden istediğini yapıyorum. Yatağın yanından geçip çekmeceyi açıyorum. İçinde her türlü şey vardı - vibratörler, dildolar, kayganlaştırıcılar, prezervatifler... bir bıçak.

"Bıçağı al."

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

ASHER

A Nabelle hala çekmecenin önünde duruyor. Muhtemelen güvenli kelimeyi söylemeli mi yoksa bana güvenmeli mi diye düşünüyor. Karar vermesi sadece bir kalp atışı sürüyor ve bana güvenmeye karar verdiği anda vücudu rahatlar, gerginlik eriyip gider.

Bu neredeyse kırmızı dudaklarını bana doladığı zamanki kadar tahrik ediciydi. Patlamak üzereydim ve daha fazla dayanamadım, bu yüzden onu buraya sürükledim. Tohumumu döktüğümde onun içinde olmak istiyorum ve bu odadaki vahşilerin hiçbirinin onun amına bakmasına imkan yok. Hayır, hepsi benim seyir zevkim için.

Muhtemelen bunu kardeşlerimden duyacağım ama teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemedim. Kamerada Anabelle'in kabul şartlarını yerine getirmek için kendini küçük düşürdüğü yeterince görüntü var.

Bıçağı aldı ve bana doğru geri götürdü. "Yaklaş."

Dediğimi yapıyor ve sikim seğiriyor, hala açık pantolonumun içinde duruyor. Bu gece çok mükemmeldi, çok güveniyordu, çok itaatkârdı.

Dudaklarımın köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Kımıldama."

O daha cevap bile veremedi, parmağımı göğüs dekoltesinin arasına daldırıp kumaşı vücudundan çekip çıkarıyorum, sonra da büstiyeri bir arada tutan, grometlerin içine girip çıkan deri kayışları kesiyorum. Bıçak ve giysi müzik yüzünden sessiz bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Nefes nefese kalıyor ve ellerim göğüslerinin ağırlığını bulduğunda bir iniltiye dönüşüyor. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla mastürbasyon yaparken hayal ettiğim mükemmel göğüsleri. Doğallar ve vücudunun oranlarına göre mükemmel boyuttalar. Meme uçları koyu kiraz renginde ve dikkatimi çekmek için yalvarıyormuş gibi büzülmüş.

"Tüm bunları çözmek için çok sabırsızdım," diyorum.

Meme uçlarını çimdikliyorum, o da bu hissin etkisiyle sırtını dikleştiriyor ve ağzı açık kalıyor.

"Şezlonga git." Sol tarafımdaki siyah deri mobilyayı gösteriyorum. Seks için özel olarak tasarlanmış bir mobilya.

Bana hep dalgaları hatırlatmıştır, bir ucundaki üst kıvrım bir kadının karnına kadar gelir ve diğer ucundaki de bunun yarısı kadar yüksektir ve ortasında bir çukur vardır.

Dediğimi yapıyor ve talimatları bekleyerek oraya doğru yürüyor.

Gördün mü? Mükemmel.

Yavaşça yanına yürüyorum ve kalçalarımın üzerine çökerek deri tangayı bacaklarından aşağıya doğru çekiyorum. Onun uyarılmışlığının kokusu bana çarpıyor ve maskenin arkasından gözlerimi kısa süreliğine kapatıp kokuyu içime çekiyorum. Bu bana bahçede onu yuttuğum o geceyi hatırlatıyor - tekrar yapmayı planladığım bir şey ama bu gece değil. Bu gece, amına sahip olurken sikimi çevreleyen sıkı sıcaklığını hissetmem gerekiyor.

Tangayı yere atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Botları çıkarmayacağız."

Gülümsediğimde göğsü kabarıyor, ona dokunmam için bilinçsiz bir istekte bulunuyor. Ama göğüslerini okşamak yerine, baş ve işaret parmağımı çenesine koyup onu bana bakmaya zorluyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, sikimi yalamaktan yüzüne kırmızı ruj bulaşmış. Yüzünde gözyaşı izleri var."

Koyu renk gözleri odanın loş ışığında parlıyor. Göğsündeki gurur kabarmasını görebiliyorum.

"Beni çok mutlu ettin. Ödül olarak, şimdi sikim içindeyken boşalmana izin vereceğim. İster misin?"

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

"Arkanı dön ve şezlongun üst tarafına doğru eğil."

Dediğimi yapıyor ve ben de ne zaman içine gireceğimi merak ederek onu o pozisyonda bırakıyorum. Şimdilik, pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarırken ona bakmakla yetiniyorum. Çıplak ve arkasında olduğumda, elimi nazikçe kıcının yanağında gezdiriyorum. Kırbaçla vurulduğu için cildinde hâlâ kırmızı bir renk var. Aletimi avucumun içinde yumrukluyorum, işimin sonuçlarının tadını çıkarırken mastürbasyon yapıyorum.

Bir dahaki sefere eğer kaldırabileceğini düşünürsem kürek ya da baston deneyeceğiz. Ona bir yaylı çubuk takmak için sabırsızlanıyorum.

Tanrım, bu kadına yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, kulüp hafta sonları arasında onunla sevişmekten kaçınmak zor olacak. Ama bazı parametreleri yerine koymak gerekiyor, aksi takdirde her gün bütün gün onun içinde olurdum.

Parmağımı çoktan ıslanmış kıvrımlarında gezdiriyorum, ağzıma götürdüğümde göğsümün derinliklerinde mırıldanıyorum. Sikim şu anda o kadar sert ki kendimi daha fazla inkar edemiyorum. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, sonra yavaşça içine itiyorum, amının kalın horozumu çevrelediğini ve beni içeri çektiğini izliyorum.

Birkaç vuruştan sonra tamamen içine oturdum. Kıcının yanaklarını ayırdım ve çekilirken onu izledim. Bu pozisyonda hareket etmek için yapabileceği pek bir şey yok çünkü vücudunun üst kısmı mobilyanın kıvrımını takip ederek aşağı bakıyor. Ama ben tekrar tekrar içine girerken, elleri tutunacak bir şey ararken onu izliyorum.

Sikim onun zevkiyle kaplanıyor, parlıyor ve bu beni tahrik ediyor. Elimle kıcına sertçe vuruyorum, el izinin üzerinde canlanmasını izliyorum

Soluk tenine. Altındaki deriye doğru inliyor ve ben de diğer tarafa doğru tekrar yapıyorum.

Kalçalarını ellerimle kavrayarak içine girip çıkıyorum, sikim her zamankinden daha sert. Omurgamın alt kısmında karıncalanma başladığında, kendi zevkimden önce onun zevkini görmeye ihtiyaç duyarak sonuna kadar çekiyorum.

"Arkamı dön."

Kalkmasına yardım ediyorum ve ellerimle kalçalarını çevirip ucuna oturana kadar kaldırıyorum, sonra baş aşağı, sırtı sandalyenin kıvrımına gelene kadar nazıkçe itiyorum. Benim zevkim için yayılmış bir ziyafet gibiydi.

Ellerimi dizlerine koyarak bacaklarını aralıyorum ve içine giriyorum. Anabelle inliyor, sırtını eğiyor ve eliyle göğsünü kavlıyor. Onu tekrar içime alırken bacaklarını dışarıda tutuyorum, yüz yüze olmanın tadını çıkarıyorum.

Kendinden geçmişti, bacaklarını belime doladım ve başparmağımı şişmiş klitorisine götürdüm. Çığlık atıyor. Orgazmının ilk çırpınışlarını sikimin etrafında hissediyorum ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum, ona girip çıkmaya devam ederken başparmağımın pediyle klitorisini daire içine alıyorum.

Sırtını bu pozisyonda izin verildiği kadar eğiyor ve vücudu sikimi sağlamaya çalışıyor. İrademin gücüyle bunun olmasını engelliyorum. Çünkü sadece bir orgazm beni tatmin etmiyor. Bir tane daha istiyorum.

Orgazmdan inerken klitorisini hafifletiyorum, ama sonunda inmeden önce, başparmağımı zevk noktasına geri getiriyorum ve elimi memesini sıkana kadar gövdesine sokuyorum. "Bir tane daha alabilir misin?"

Başı derinin üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Hayır, efendim. Hayır, efendim, yapamam."

"Kendine biraz güven, tatlım." Sonra meme ucunu sertçe bükerek onu tekrar uçuruyorum.

Bu sefer neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bunu görmek çok güzel bir manzara. O kadar güzel ki artık kendimi tutamıyorum.

Onu son bir kez daha itiyorum ve içine dökülürken kendimi orada tutuyorum, tohumumun son damlası da bitene kadar çekmeye cesaret edemiyorum. İsteksizce

içinden çekip çıkarıyorum. Kendimi onun içinden sızarken izlerken, ayağa kalkıp nefesimi tutuyorum. Bu görüntü sonsuza kadar beynime kazınacak. Uzanıp döllerimi tekrar içine sokma dürtüsüyle savaşmak zorundayım.

Anabelle'in daha önce giydiği bornoza doğru yürüyorum ve kalkmasına yardım ediyorum. Bitkin düşmüştü. Hiçbir şey söylememesinden bunu anlayabiliyorum.

Onu bornoza sardıktan ve pantolonumu tekrar giydirdikten sonra kucağıma alıyorum. İtiraz etmiyor, sadece başını göğsüme yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Bu, şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım hassas bir parçamı ortaya çıkarıyor ve aniden tek yapmak istediğim bu kadınla ilgilenmek oluyor.

ANABELLE bodrumdan malikâneye, oradan da odama doğru yürürken uyuyakalıyor. Banyo yaptırmak için onu yatağıma yatırdığımda bile uyanmıyor. Onu odasına götürüp uyumasına izin vermeyi tartışıyorum ama bunu yapamıyorum.

Kıçına çok sert girdim ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Tüm bu deneyim daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hiç harika seks yapmadığım için değil, onun üzerinde hak iddia ettiğim için.

Genellikle kadınları becerdiğimde, bodrumda ya da başka bir yerde, onlarla hiçbir bağıml yoktur. Onu biriyle paylaşıyor olmam ya da benden hemen sonra gidip başka biriyle sikişmesi umurumda olmaz. Mekandaki herkesin izliyor olması da umurumda değil.

Ama Anabelle'de durum farklıydı. Bunları seyirciyle birlikte yapmaktan nefret ediyordum. Onu tamamen kendime saklamak istiyorum. Başka birinin onu boşalırken ya da çıplak görmesi fikri kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

O pislik Preston Wallace gibi. O gece hakkında tekrar konuşmalıyız. Her ne kadar Anabelle'i üzmemek istemesem de, emin olmak için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmalıyım.

Banyo bittikten sonra yatak odasına dönüyorum ve Anabelle'i bıraktığım yerde, yan yatmış halde buluyorum. Maskem masamın üzerinde duruyordu.

Kasama geri götürene kadar kalacağı şifonyer ve deri pantolonumu bir çift salon pantolonu için attım.

Omzunu sarsıyorum. "Anabelle, uyan. Banyo vakti geldi."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, sonra altın rengi benekli koyu kahverengi gözleri bana bakıyor.

"Hadi gel. Seni banyoya sokalım."

Hâlâ sersemlemiş durumda ama bacakları yatağın kenarından sarkacak şekilde onu oturtmama izin veriyor. Kalçalarımın üzerine çöküyorum ve botlarından birinin arkasındaki fermuarı aşağı kaydırıp çıkarıyorum, sonra hareketi diğeriyle tekrarlıyorum.

Anabelle ayağa kalkıyor ve ben de bornozu açılana kadar belindeki bağı gevşetiyorum. Omuzlarından kaydırıyorum, böylece yere doğru dalgalanıyor. Elleri göğüslerini örtmek için yukarı kalkıyor, ben de ellerini çekiyorum.

"Neden benden saklanıyorsun?" Yüzünde cevap arıyorum.

Omuz silkiyor, yanakları kızarıyor. "Bilmiyorum."

Başparmağım ve işaret parmağımınla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ben her şeyi gördüm." Kendime rağmen yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

"Bu hissediyor farklı burada..." O görünüyor etrafında benim Oda. "İçinde Bu ortam."

"Sen her ortamda güzelsin. Şimdi gel bakalım." Elini tuttum ve onu tuvalete götürdüm, ağzımdan çıkan ve olmaması gereken kelimelere tepkisinin ne olabileceğini görmeyi beklemeden.

"Bana bir banyo çizmişsin." Önünde durur, sanki daha önce hiç banyo görmemiş gibi aşağıya bakar.

"Bunu seni uyandırdığımda söyledim. Beni duymadın mı?" Başını sallar.

"Bir sahneyi bitirdiğimizde seninle ilgilenmek benim sorumluluğum." Hayatımda ilk kez, bunu yapmanın bana gerçekten zevk verebileceğini düşündüğümünden bahsetmeye zahmet etmiyorum.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Ah."

"İşte." Ona yardım etmek için elimi uzattım.

Onu alıyor ve banyoya girip ılık suya gömülüyor. Gözlerini kapatıyor ve arkasına yaslanıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"İçinde yardımcı olabilecek bazı yağlar var. Kıçın ve k a l ç a l a r ı n nasıl?"

Yerinde kıpırdandı ve sonra bana baktı. "Ağrıyor ama çok kötü değil."

"Güzel. Dışarı çıktığında üzerine özel kremimden süreceğim."

Bakışları, parmaklarını yüzeyin altında döndürdüğü suya doğru kayıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Çenesini tekrar yukarı kaldırıyorum. "İstiyorum ve yapacağım."

Bir süre bakışlarımı tutuyor, artık çıplak olan yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor.

Küvetin kenarına oturup bodrumdaki ilk deneyiminden sonra ne hissettiğini anlamak için onu inceliyorum. Normalden daha sessiz. Yorgun olduğundan mı yoksa olanlardan pişmanlık duyduğundan mı bilmiyorum.

"Benimle konuşmalısın, Anabelle. Dom/Sub ilişkisi tamamen iletişimle ilgilidir."

"Ben bu muyum? Senin hizmetçin miyim?" Yüz ifadesinden evet mi yoksa hayır mı diyeceğimi umduğunu anlayamıyorum.

Yıllar boyunca birkaç düzenli abonem oldu, ama hiç biri uzun sürmedi. Hiçbir zaman uzun süreli bir ilişki kurmak istediğim biri olmadı. Ama kendimi Anabelle'e evet derken görebiliyorum. Seks kulübünün sınırları dışında onunla bu tür bir ilişki kurmaya. Bu yüzden hayır demek zorundayım.

"Bodrumdayken, evet. Aksi takdirde, tıpkı tüm bu pazarlığı yaparken söylediğim gibi, benim için çalışacaksın."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor ama bunu hemen gizliyor. "Doğru, bunu biliyorum."

"Orada olanlar hakkında ne hissettiğine hâlâ cevap vermedin."

Bir ciğer dolusu hava emiyor ve bu, göğüslerinin suyun içinde meme uçlarının hemen altında yükselmesine neden oluyor. "Hoşuma gitti."

Gözlerimi deviriyorum. "Nesini beğendin? Daha açık ol."

Bir süre düşünüyor, elini suyun içinde ileri geri gezdiriyor ve ardından gelen dalgaları inceliyor. Sonra bakışlarıyla buluşuyor. "Kontrolün sende olması hoşuma gitti. Ne bekleyeceğimi bilmediğim ve daha önce böyle bir şey yapmadığım halde kendimi güvende hissettim. Seni tahrik eden kişi olmam hoşuma gitti. Benimle konuştuğunda ve müstehcen şeyler söylediğinde... hoşuma gitti."

Sikim pantolonumun içinde seğirirken yutkunuyorum. Onu oradan çekip çıkarmamak ve aynanın önünde tekrar sikmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, böylece ön sıradan izleyebiliyorum. "Bu gelecek ay tekrar yapmak istediğin anlamına mı geliyor?"

Hemen başını sallıyor ve kendime rağmen bir kıkırdama kopuyor. Anabelle bana komik bir bakış attı.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Seni daha önce hiç böyle gülerken görmemiştim."

Onun içgörüsünden ve bunun gerçekliğinden rahatsız olarak ayağa kalkıyorum, sonra suyu boşaltmak için aşağı uzanıyorum. Doğrulduğumda ona elimi uzatıyorum. "Al."

Benim yardımımıla banyo paspasının üzerine çıktı. Askıdan bir havlu alıp onu kurulamaya başladım.

"Bunu yapabilirim," diyor.

"İstiyorum." Yine gerçek kaçıyor. Sanki bu kadın benim kendi doğruluk serumu versiyonum gibi. En hafif tabirle sinir bozucu.

Kuruduktan sonra havluyu etrafına sarma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine onu odama ve yatağıma götürüyorum. Komodinin yanındaki kenara oturuyorum ve onun için hazırladığım losyonu alıyorum.

"Gel kucağıma yüz üstü uzan."

Gözlerini kırıştırıyor ve bir an tereddüt ediyor, sonra dediğimi yapıyor. Vücudunun sıcaklığı bacaklarıma sızıyor ve sikim tekrar kıpırdanıyor, bu pozisyonda hissedebileceğinden eminim. Bunu görmezden gelmeye çalışarak kremden bir miktar alıp kıcının yanaklarına ve uyluklarının arkasına sürüyorum.

Uzun sürmüyor ama işim bittiğinde elimi çekmek istemiyorum. Elimi dizinin arkasından uyluklarının birleştiği yere doğru çekerken, parmaklarımı içine sokmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Hareketi defalarca tekrarlıyorum ve sikim onun altında daha da sertleşiyor. Anabelle'in nefesi kesiliyor ve küçük bir inilti ondan kaçıyor.

Elimi her kaldırdığımda parmaklarım kalçalarının arasında geziniyor, tartışıyorum. Ama yapamıyorum. Yapamam. Eğer yaparsam, bildiğim bir sonraki şey, onu iş gününün ortasında masamın altında bana kafa atarken bulacağım ve onu yazın bunaltıcı neminde havuza götürmek isteyeceğim.

Hayır. Bu sınırlara sahip olmamın bir sebebi var ve bunu unutmamalıyım.

Kıçına hafif bir şaplak attım. "İşin bitti. Bornozunu al ve odana dönebilirsin."

Ondan yayılan hayal kırıklığını hissetmek için yüzünü görmeme gerek yok.

Biraz beceriksizce kucağımdan iniyor ve etrafta bornozunu arıyor, bulduğunda giymek için acele ediyor.

"Pazartesi sabahı erkenden görüşürüz." Bu gece olanlardan sonra ayrılık sözleri için söylenebilecek en aşağılık şeydi ama aramızdaki çizgilerin net olduğundan emin olmalıydım.

"Tamam." Omuzları çöktü ve kapıya doğru yürüdü. Eli kapının kolundayken dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beğendin mi? Hiç söylemedin."

Yal

an.

Yal

an.

Yal

an.

"Bir dahaki sefere kadar günleri sayıyor olacağım."

Odadan çıkmadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Anabelle Boudreaux kadar tatlı ve masum biriyle birlikte olabilecek türden bir adam olmadığım için pişmanlıktan başka bir şey bırakmadan.

ChapTer

YİRMİ ALTI

ANABELLE

F Seks kulübünde geçirdiğimiz geceden sonraki ilk hafta Asher ofiste benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ama şimdi, takip eden haftanın ortasında, Asher'la aramızdaki gerginliğin bir kısmını çözmüş görünüyor.

onu çok sıkı sardı.

Hoşuma gittiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Tek pişmanlığım, bunu tekrar yapabilmemiz için iki buçuk hafta daha beklemek zorunda olmam.

Ona her baktığımda, bana emir vermesini ve bir şeyler yapmamı söylemesini diliyorum. Beni itaatkâr yapmasını. Ama o profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı. Soğuk değil, ama tam olarak sıcak da değil.

Bu sabah ofisine girdiğinde, her zaman yaptığı gibi masasına yönelmek yerine benimkine doğru yürüdü ve sağımda durup kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. Masmavi okyanus rengindeki gözleri, endişe olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle beni içine çekiyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

İç çekiyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var ama seni üzmemek istemediğim için bundan kaçındım. O gece hakkında

Preston'la tanıştım."

Tam olarak yeniden yaşamak istediğim bir şey değil, ancak bu konu hakkında çok detaylı konuşmadık. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda o kadar çok şey oldu ki o geceyi zihnimin derinliklerine itmeyi başardım. Bir noktada neredeyse olanlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ama şu anda kendimi donanımlı hissetmiyorum. Çok fazla başka şey var.

"Ne olmuş ona?" Ellerimi klavyeden çekip sandalyemde arkama yaslanıyorum, ellerim kolçaklarda.

"Hep tahmin etmiştim ama sana sormamıştım ve şimdi emin olmam gerekiyor. Preston'ın sana ilaç vermesine izin verdin mi?"

Sandalyemden fırladım, ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Tabii ki hayır!" Asher kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" Gözlerim yaşıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Omuzlarımı sıkıyor. "Tabii ki biliyorum. Sadece emin olmak istedim. Somnofiliden hoşlanan başkalarını da tanıyorum. Seni temin ederim, eğer öyleysen beni yargılamayacaksın ama Preston sana ilaç vermeden önce buna rıza gösterip göstermediğini bilmem gerekiyordu."

"Ne yok?" Alnım kırışıyor.

"Eğer öyleysen utanmana gerek yok." "Asher, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Elini saçlarının arasından geçirerek mükemmel bir şekilde geriye taranmış dalgalarının bir kısmını yerinden oynatıyor. "Birinin uyuyan ya da bilinci yerinde olmayan biriyle seks yapmaktan zevk almasıdır. Bazı insanlar için partnerlerinin buna katılmak istemesi önemlidir. Diğerleri ise... bu konuda o kadar endişeli değildir."

Ona attığım korku dolu bakış herhalde yeterli bir cevaptır. "O ben değilim."

"Ben öyle düşünmüyorum." Sesi ciddi geliyor.

"Neden? Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü onu mahvedeceğim. Ve bunun ailem ve işim için yansımaları olacak."

Kulağa uğursuz geliyor. "Asher, bir şey yapmana gerek yok. Onu çoktan patakladın."

Elleri omuzlarımdan düşüyor ve masadan kalkıyor. "Onu bahçeye gömmediğim için şanslı."

Sesindeki hırçınlık ciddi olduğunu gösteriyor.

"Neden şirketinizi ve ailenizi riske atarsınız ki? Yani, biz..." Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Biz ne değiliz? Erkek arkadaş ve kız arkadaş, sevgili, arkadaş? Bunların hepsi doğru, ama aynı zamanda tamamen doğru da hissettirmiyor.

Sorumu duymazdan geliyor. "Bu sabah Marcel'le konuştum ve personel binasındaki odanızın onarımı tamamlandı."

"Oh, tamam. Bugün işim bittiğinde eşyalarımı dışarı taşıdığımdan emin olacağım."

Ondan uzaklaşmak zorunda kaldığım için göğsümde hissettiğim acıdan nefret ediyorum, ki bu çok aptalca. Onunla onun odasında ya da onunla benim odamda vakit geçiriyor değilim. Gece Yarısı Malikânesi'nin en iyi zamanlarda bile ürkütücü olduğu kesin ama özellikle geceleri. Yine de batı kanadında uyumayı özleyeceğimi biliyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Marcel'e zaten olduğun yerde kalmanı söyledim."

"Bunu neden yapasın ki?" Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüştü.

Bakışlarını üzerime dikti. "Sanırım nedenini biliyorsun, Anabelle." Sonra eğiliyor ve masasına çekilmeden önce kaşımın üzerine yumuşak bir öpücük konduruyor.

Tekrar hareket etmem bir anımı alıyor, sandalyeme geri gömülüyorum. Kendime Asher Voss'a karşı bir şey hissetmeyeceğimi, bunun sadece seks ve burada geçirdiğim süre boyunca bana verebileceği zevkle ilgili olduğunu söyledim. Ama bir şey beni

Belki de bu sözün boşuna olduğunu düşünüyorum. Çünkü Asher'ın daha fazla katmanını keşfettikçe, çözmeye devam etmek istiyorum.

İş gününün sonunda, akşam yemeği için bir şeyler atıştırmak üzere personel lojmanına geri dönüyorum. Yemekten sonra, okuduğum kitabı bitireceğim merkezi bulana kadar labirente geri dönmeyi planlıyorum. Gerçekten iyi gidiyor. Kahraman, kadın kahramanın kalbini kırdı ama biliyorum ki onu tekrar bir araya getirecek. Aşk romanlarının en sevdiğim kısmı hep budur. Labirent özel bir alan ve bana Asher'ı ve çizgiyi ilk geçtiğimiz geceyi hatırlatıyor. Yeterince erken gidersem, hava kararmadan önce çıkış yolunu bulabileceğime dair her türlü beklentim var.

Yol boyunca ilerlerken dışarıdaki nem terin tenimi kayganlaştırmasına neden oluyor. Yılın bu zamanı hep böyledir, bugün olduğu gibi hava kapalı olduğunda bile.

Adımın söylendiğini duyunca dönüyorum ve Marcel'in bana doğru koştuğunu görüyorum. Asher Marcel'e malikâne kalacağımı söylediğinden beri bugün diğer çalışanları göreceğim için gergindim. Gidecek başka bir yer yokken orada kalmak bir şeydi ama eski odam onarıldığı için artık başka bir şey.

Benim hakkımda ne düşünecekler? Asher'la seks yaptığımı bilecekler mi? Seks kulübünü biliyorlar mı ve biliyorlarsa, bir şekilde onunla orada olduğumu bilecekler mi?

Marcel'in bana yetişmesini bekliyorum ve doğal görünmesini umarak ona gülümsüyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Her akşam yaptığım gibi gidip kendime yemek hazırlayacaktım. Neden? Bir konuda yardımına mı ihtiyacın var?"

Gülüyor. "Hiç de bile. Sadece eski odanı devralmak için personel odasına geri dönmediğinden emin olmak istedim."

Yerimde kayıyorum. "Bu konuda-"

"Bence bu harika." Sanki bir kutlama yapıyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Öyle mi?"

"Elbette." Kolunu benimkine doluyor ve patikada yürümeye devam ediyoruz. "Bay Voss belli ki seni önemsiyor, yoksa ısrar etmezdi. Hepimiz bunun harika bir şey olduğunu düşünüyoruz."

Bu ifadeyle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Biz mi?"

"Personelin geri kalanı. Elbette herkes bilmiyor ama eninde sonunda hepsi öğrenecek."

İnledim.

"Bu da ne demek oluyor?" Bizi durdurdu ve ben de dönüp ona

baktım. "Sadece herkesin ne düşünmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Onlar da benim gibi düşünüyorlar - Bay Voss'un hayatında nihayet açıldığı, hatta belki de kalbini açtığı biri var."

Tanrım, sözleri bana umut veriyor, ama hayır. Bu sadece kalp

kırıklığına yol açacak. Başımı sallıyorum ve tekrar yürüyorum. "Öyle bir şey değil."

Beni takip ediyor. "Güven bana, öyle."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Sözleri kafamı kontrol altında tutmamı daha da zorlaştıracak ve sonunda incinen ben olacağım. "Öyle değil. Asher beni umursamıyor. Düşündüğün gibi değil."

Marcel başını sallıyor ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Bay Voss'un batı kanadına hiç kadın almadığını biliyor muydunuz? Asla. Nasıl yetiştirildiğinden dolayı..."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekliyorum.

"Diyelim ki yıllar boyunca güçlendirdiği birçok duvarı var ve görünüşe göre onları nasıl aşacağını bulan sizsiniz. Hepimiz eninde sonunda yıkılacaklarını umuyoruz."

"Nasıl yetiştirildi?" Saçma açıklamasında odaklanabildiğim tek şey bu.

Marcel kaşlarını çatar. "Hiçbir şey söylememeliydim. Bunu söylemek bana düşmez." Yürümeye devam ediyor ve şimdi ben onu yolda kovalıyorum.

"Bunu yapamazsın! Böyle bir şey söyleyip gerisini bana anlatamazsın."

Bana şöyle bir baktı. "Eğer yürüdüğün yolda ilerlemeye devam edersen, kendi kendine öğreneceğine eminim. Zaten çok şey söyledim. Şimdi gidip bir şeyler yiyelim, gerçi artık orada kaldığına göre malikanede de yiyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Doğrusu, emin değildim. Ama bunu söylediğini duyduğuma sevindim. Kahvaltımı ve öğle yemeğimi ana evde almak çok daha kolay olacak.

"Pekâlâ. Çoğu gece akşam yemeği için buraya gelmemin bir sakıncası var mı? Bana eşlik etmende bir sakınca yok."

Malikanede, Asher'a yakın yaşamak güzel ama akşamları benimle hiç vakit geçirmediği için, personel binasında kaldığım zamankinden daha izole edici.

"Tabii ki hayır. Her zaman bekleriz."

En azından hâlâ bir yere ait sayılırım. Şu anda iki dünya arasında gidip geliyorum ve ikisine de aitmişim gibi hissetmiyorum. İlk gün buraya gelip Asher Voss'u görmek isteyen Anabelle vardı, bir de şu anda burada duran. Buradan ayrıldığımda, Anabelle'in ilk hallerinden hiçbirine benzemeyeceğini hissediyorum.

ChapTer

TWenTY-SeVen

ASHER

KOl sonunda kahvaltı için yemek salonunda bize katıldı ve yerine oturdu. Güzel. Artık bu işi bitirebilirim.

"Hepimiz burada olduğumuza göre konuşmamız gereken bir şey var ama önce sana ne olduğunu duymak istiyorum Kol. Rapsody'den haber var mı?"

Masanın üzerinden bana attığı ters bakış muhtemelen yeterli bir cevaptır. "Hayır. O değildi. Yanlış ipucu. Ama yaklaşıyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Öyle olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok - yıllardır bu işle uğraşıyor ama bir sonuç alamadı. Diğer kardeşlerim ve ben, çıkmaza girmeye devam ettiğinde onu bu işi sürdürmekten vazgeçirmeye çalıştık.

"Bir değişiklik olursa bize haber verin," diyorum.

"Kötü haberlerin var. Dökül gitsin," diyor Sid. Benim dış görünüşümü görmekte her zaman en iyisi o olmuştur. Muhtemelen kendi cephesini kurmakta çok usta olduğu için.

"Bu kötü bir haber değil. Ama farkında olmanız gereken bir şey."

"O kızla ilgili, değil mi?" Kol neredeyse tükürüyor.

"Onun adı Anabelle." Sesimde hiçbir kardeşimin fark etmediği bir keskinlik var.

"Bence Asher'ın onunla vakit geçirmesi iyi bir şey," diyor Nero. Elbette bu masada böyle düşünen tek kişi o.

Kardeşlerim ve ben onu babamızın yapabileceği en kötü şeylerden korumak için çok çalıştık ve Nero'nun dünyaya romantik bir bakışı olmasa da, kesinlikle geri kalanımız kadar bıkkın değil.

"Onunla vakit geçirmiyorum, onu becerdim. Arada fark var." Bir yudum almak için kahvemi elime aldım.

"Var mı?" Nero bir kaşını kaldırır.

İç çekiyorum. "Konunun dışına çıkıyoruz. Üçünüzün de Preston Wallace'ın peşinden gittiğimi bilmenizi istedim. Onu alaşağı edeceğim."

"Aman Tanrım." Sid başını sallar ve kahvaltılık tabağına bakar.

"Biliyordum amına koyayım. Bu kadın seni çok fena benzetmiş," diye tükürüyor Kol.

"Çizgiyi aştı ve bunu hepimiz biliyoruz." İşaret parmağımı masaya vuruyorum. "Kulübe üye olmayan birini getirdi ve bununla da kalmadı, ona ilaç verdi ve mülkümüzde ona tecavüz edecekti." Bakışlarımı Sid'e çeviriyorum, ağzını açmış karşı çıkmaya çalışıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Ve hayır. Emin olmak için Anabelle'le konuştum. Rızasını vermedi. Yani bu tecavüzdür."

Sid sadece başını sallar. Bu onun için hassas

bir konudur. "Ne planlıyorsun?" Nero sorar.

"Wallace International'ın tüm hisselerini bir grup paravan şirket altında satın alacağım. Kontrolü ele geçirdiğimde, onu ve babasını yönetim kurulundan atacağım. Bu bir mesaj olacak."

"Vermek istediğin mesajın bu olduğuna emin misin?" Sid sorar.

Başımı salladım. "Bence bu mükemmel bir mesaj. Bizimle uğraşmayın."

Kol iç çekiyor. "Yıllardır ailemizin müttefiki oldular. İkimiz de birbirimizin iskeletlerinin nerede gömülü olduğunu biliyoruz. Bu iş için iyi olmayacak."

"O küçük hıyar Preston doğana kadar müttefiktik. Asla babasının yerine liderlik edemezdi. Jessie Wallace bana teşekkür etmeli." Tostumun üzerine biraz sürmek için bala ve bıçağıma uzanıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kol soruyor.

"Ben izin istemiyorum. Bu benim ayrıcalığım ve paramla istediğimi yapabilirim. Sizi bilgilendirme nezaketini gösteriyorum." Tostumdan bir ısırık aldım.

Sid, "Bu bizi dolaylı olarak etkiliyor," diyor.

"Bu kız için onlarca, hatta yüzlerce milyon doları çöpe atmaya hazır mısınız?" Kol soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, verdiğim cevap karşısında şok olmuş bir halde konuşuyorum. "Evet."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Nero sessizliği bozana kadar masada mübarek birkaç dakika boyunca sessizlik hakim. "Madem hepimiz paylaşıyoruz, benim de bir duyurum var."

Hepimiz başımızı Nero'ya doğru

çeviriyoruz. "Maude'a evlenme teklif

edeceğim." "Ciddi olamazsın!" Kol

bağırıyor.

"Tanrım, evlat, neden gidip bunu yaptın?" Sid sorar.

"Nero, kadınla daha yeni tanıştın. Sen neden bahsediyorsun?"

Yumruğumu masaya vurdum, tüm tabakları tıkırdattım.

Omuz silkiyor. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

"O zaman ondan bıkana kadar beynini sik. Onunla evlenme," diyor Sid.

Nero kaşlarını çatır. "Ben s i z i n gibi değilim. Hayatımı biriyle paylaşmak istiyorum."

"Onları paylaşmak daha doğru," diyor Kol nefesinin altından ve Nero gözlerini deviriyor.

"Ben ciddiym. Bence aradığım kişi o olabilir."

Nero'nun evleneceğini hiç düşünmedim değil. Tüm kardeşlerim arasında en olası o olurdu. Ama bu kadınla sadece birkaç aydır birlikte, yıllardır değil. Amacının ne olduğunu kim bilebilir? Onunla tanışmadık bile.

"Onu yardım amaçlı maskeli baloya getir ki üçümüz onunla tanışabilelim. Ondan önce ona evlenme teklif etme, anlaşıldı mı?" Masadan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum, artık iştahım kalmamıştı.

"Ama bu altı hafta daha sürmeyecek," diye homurdanıyor Nero.

"Farkındayım." Dikkatimi Kol'a çeviriyorum. "Bu arada, ne yapacağını biliyorsun."

Tek kelime etmeden başını sallıyor. Kol öğleden sonra masamda daha kapsamlı bir geçmiş araştırması olacak.

Yemek odasından çıkıp ofisime doğru ilerlerken bugün iki şey için heyecanlıydım. Birincisi, Preston Wallace'ın hayatını mahvetme arayışımın başlangıcı. İkincisi ise öğle yemeğinde Anabelle için hazırladığım sürpriz.

Sabahımı yatırım müdürüme ne yapması gerektiğini söyleyerek ve bunu mümkün olduğunca hızlı ve gizli bir şekilde yapmasını söyleyerek geçirdim. Preston'ın taşaklarını mendeneye koyup sıkmaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Masamdan kalkıp onun masasına doğru yürüdüğümde Anabelle'in genellikle öğle yemeği için ara verdiği saatten birkaç dakika sonraydı.

Marcel'e Anabelle ile ilgili bilmem gereken her şeyden beni haberdar etmesini söyledim. Akşam yemeklerini ana ev yerine personel binasında yemeye devam ettiği için kendini yalnız hissediyor olabileceğini düşündüğünden bahsetti.

Yapabileceğim en kolay şey onunla biraz zaman geçirmek ama bu ona yanlış bir izlenim verir. Sadece bu da değil, onun söz konusu olduğu durumlarda günaha karşı koymayı zaten olduğundan daha da zorlaştıracaktır.

Şimdiden birlikte geçireceğimiz bir sonraki Cumartesi gecesine kadar günleri sayıyor, ne yapmak istediğimi planlıyorum.

Onun için planladığım bu küçük sürpriz bile aramızda daha fazlası olabileceğini düşünmesini sağlama potansiyeline sahip ama burada yapayalnız hissetmesi fikri hoşuma gitmiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu çocukluğumdan çok iyi biliyorum ve Anabelle'in de aynı şeyi hissetmesi fikri... Bunu kaldıramam.

"Öğle yemeği için mola vermeye hazır mısın?" Masasına ulaştığımda sordum.

Oturduğu yerden bana bakıyor. Onu bu açıdan gördüğümde her zaman olduğu gibi, beynim önümde diz çöküp sikimi ağzına aldığı anla bağlantı kuruyor. Ama bugün öyle bir şey olmayacak.

"Sanırım vakti geldi, değil mi? Ben yemeğe gitmeden önce bir şey ister misin?" Başını eğiyor ve bana biraz şaşkınlıkla bakıyor.

Muhtemelen o öğle yemeğine çıktığında masamdan ona mırıldandığım içindir.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok ama benimle gelmene ihtiyacım var. Sana bir sürprizim var."

Alnı kırışıyor. "Sürpriz mi?"

"Evet, eminim bu terime aşinasınızdır. Şimdi gel bakalım." Başımla kapıya doğru işaret ediyorum ve o bana katılana kadar eşikte bekleyerek adım atıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, gözlerini

kocaman açarak. "Görmek için benimle

gelmeniz gerekecek."

Onu ofisten çıkarıp Gece Yarısı Malikanesi'nin ortak alanlarından geçirerek batı kanadına açılan kemerli ve vitraylı koridora ulaşana kadar yönlendiriyorum. Onu yatak odama götürmek ve öğleden sonrayı onu boşaltarak geçirmek istesem de bunu yapmıyorum. Anabelle söz konusu

olduğunda aletimle düşünmeyi bırakmalıyım.

Vitrin ayının yanından geçmeye devam ediyoruz ve o tek kelime etmiyor ya da nereye gidebileceğimize dair daha fazla soru sormuyor. Belki o da benim kadar yatak odama gitmeyi diliyordur.

Kütüphane kapısına vardığımızda duraksıyorum, ellerim kapı kollarını kavlıyor. Neden kendimi sorguladığımı bilmiyorum. Bunu çok düşündüm. Ama yine de, Anabelle'in üzerimdeki etkisi bu gibi görünüyor - istediğimi bildiğimi sandığım her şeyi ikinci kez sorgulamama neden oluyor.

Kapıları iterek açtım ve bir zamanlar annemin kurtuluşu olan bu mekâna girdim. Hayatının gerçeklerinden kaçmak ve kendini farklı bir dünyaya kaptırmak için gittiği yer.

"Burada ne işimiz var?" Anabelle arkamdan soruyor.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Tereddütlü görünüyor, muhtemelen buraya en son geldiğinde onu kovaladığımı hatırlıyor.

"Bunu senin almanı istiyorum. İsteddiğini yapabilirsin - istediğini okuyabilirsin, kitapları istediğin gibi düzenleyebilirsin, burada istediğin kadar takılabilirsin."

Ağzı açık kalırken dolgun dudakları yavaşça aralanıyor ve gözlerini kocaman açarak etrafına bakıyor. "Ne demek istiyorsun? Beni burada istemediğini sanıyordum."

Bir adım öne çıkıyorum, parmaklarım yüzünü avuçlamak için kaşınıyor ama elimi geri çekmek için kendimi zorluyorum. "Bu oda annemin zamanının çoğunu geçirdiği yer. Okumayı çok severdi, bu yönüyle sana benziyordu. Annemle babamın evliliğinin mutlu bir evlilik olmadığını ve annemin teselliyi burada bulduğunu söylemiştim. Sizin de aynısını yapmanızı istiyorum. Uygun gördüğünüz gibi kullanın."

Ona aile mülküne geri taşınabileceğini ya da istediği gibi gelip gidebileceğini, telefonunu geri verebileceğimi söylemem gerektiğini biliyorum ama bunların hiçbirini ona vermeye dilim varmıyor.

Anabelle onu ne kadar sık düşündüğümü, onu dünyadan uzakta, güvende tutmak için ne kadar acil bir ihtiyaç hissettiğimi bilseydi, muhtemelen buradan çılgılık atarak kaçırdı.

Ama ona bunu verebilirim. Takdir edeceği ve seveceği bir şey.

Odanın içine doğru bir adım daha atıyor, etrafına bakıyor, her şeyi içine alıyor. "Emin misiniz? Yani, rahatsız etmek istemem."

Arkasından yaklaşıp omuzlarını kavıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. "İzinsiz girmiyorsun. Buna sahip olmanı istiyorum. Tadını çıkar."

Kollarımda dönüyor ve kollarını boynuma doluyor ve ben de ona izin vermek için eğiliyorum çünkü onun söz konusu olduğu yerde zayıfım. Bu kadın için çok zayıfım.

"Teşekkür ederim, Asher."

Kollarımı ona doladığımda, bedenlerimiz birbirine baskı yaparken göğsümde garip bir his hissediyorum. Orada bir uyarılma var, evet. Ne zaman onunla birlikte olsam hep bir arzu akımı mevcut. Ama bu farklı bir şey, çözemediğim yabancı bir şey.

Günaha daha fazla direnmeden doğrulup ellerini boynumdan çözüyorum, sonra geri çekiliyorum. "Keşfedebilmen için sana öğle yemeği getireceğim."

"Bu harika olur, teşekkür ederim." İri kahverengi gözlerindeki altın benekler mutlulukla parıldıyor ve bu bakışın sebebi olduğum için göğsümü kabartmak istiyorum.

Sadece başımı sallayıp odadan çıkıyorum, onun mutluluğunun benimkini körüklemesinden rahatsız oluyorum.

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

ANABELLE

I Geçtiğimiz iki geceyi kütüphanede geçirdim, sunduğu her şeyi keşfederek. Bir ömür boyu okuyabileceğimden çok daha fazla kitap var, ancak hepsini gözden geçirmek ve hangisini önce okumak istediğimi planlamak çok heyecan verici.

Güller hakkında eski bir bahçe kitabı bile buldum. Kenarlarında Asher'in annesine ait olduğunu tahmin ettiğim kadınsı bir el yazısıyla yazılmış notlar vardı. Onları görür görmez zihnimde bir plan oluştu: Asher'a bir teşekkür olarak labirentteki gül fidanını sağlığına kavuşturmaya çalışacağım.

Beni kütüphanede neden serbest bıraktığından hala tam olarak emin değilim, ama sonsuza dek minnettarım. İçeride bu kadar çok kitap olması neredeyse bunalıcı.

Okuduğum kitabı bırakmak, başucu lambasını söndürmek ve uyumak için kendimi zorlamam gerekiyor. Sonunda uykuya dalmadan önce yarım saat boyunca dönüp duruyorum.

Saatler sonra, beynim opera müziğinin sesini tanıyacak kadar ateşlenene kadar beni neyin uyandırdığından emin değilim. Asher'ın beni kütüphanede bulunduğu gün beni oraya çeken şarkının aynısıydı bu.

Bir an dinliyorum, korku kaslarımı taşa çeviriyor ve beni hareket edemez hale getiriyor. Ses benim odamdan değil, kapının dışında bir yerden geliyor. Yuvarlanarak başucu lambasını açıyorum. Odanın üzerine altın rengi bir parıltı yayıyor ama köşelerde gizlenen gölgeleri engellemeye yetecek kadar değil.

"Alo?" Karanlığa doğru söylüyorum.

Cevap gelmeyince rahatlıyorum ama bu iyi mi kötü mü bilmiyorum.

Müzik en baştan başlayarak devam eder.

Asher... başucundaki saate bakıyorum... sabahın üçünde müzik dinliyor olabilir mi? Mümkün görünmüyor ama imkansız da değil. Odası benimkiyle aynı katta.

Battaniyeleri iterek yatağın kenarına oturuyorum ve ayaklarımı yemyeşil halının üzerine koyuyorum.

Gece Yarısı Malikanesi gündüzleri sinir bozucu, ama geceleri daha da sinir bozucu. Hava karardıktan sonra evin içinde pek dolaşmam ve bu fikir şu anda bana pek cazip gelmiyor ama burada yatıp müziğin nereden geldiğini merak etmek de öyle.

Odanın içinde yürüyorum ve kapıyı aralıyorum. Müzik artık daha yüksek sesle çalıyor ve koridor sadece titrek aplıklarle loş bir şekilde aydınlatılıyor. Koridorda sürünerek ilerliyorum, gölgeleri arkamda hissediyorum, sanki beni kovalıyorlar ve ilerlemem için beni zorluyorlar. Karanlık etrafımı sararken önümdeki uzun, geniş koridor hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve o belirgin izlenme hissi bir kez daha üzerime çöküyor. Daha hızlı yürüyorum, panik yükseliyor ve omuzlarımın kulaklarıma doğru tırmanmasına neden oluyor.

Odana geri dön. Ne yapıyorsun?

Şu anda odamdan Asher'ın odasından daha uzaktayım, müziğin geldiği yer de burası gibi görünüyor. Sesler korosu yükseliyor ve bu seste son derece rahatsız edici bir şey var.

Erkek ve kadın birleşiyor. Sanki bir uyarıda bulunuyorlarmış gibi ses çıkarıyorlar ama anlamadığım bir dilde.

Asher'ın süitinin kapısına ulaştığımda müzik o kadar gürültülü ki etrafımı sarıyor, içimi dolduruyor ve benim bir parçam haline geliyor. Bu konuda doğaüstü bir şey var.

Bir kalp atışı boyunca kapılara bakıyorum. Onu rahatsız edersem Asher üzülür mü?

Gölgelerdeki bir kıpırtı harekete geçmeme neden oluyor. Bu koridorda daha fazla tek başıma durmak istemiyorum.

Elimi kapı koluna koyduğum anda müzik kesiliyor. Sessizlik o kadar ani ki, yönümü bulmam ve Asher'ın odasından gelen yeni sesi anlamlandırmam bir anımı alıyor. Bu ses bana babamın beni ava götürdüğü ve bir ayıyı vuramadığı zamanı hatırlatıyor. Babam onu acılarından kurtarana kadar ayı acı içinde ulumuştı.

Kapıları iterek açtığımda odayı karanlık buluyorum. El yordamıyla bir ışık ararken sonunda uzak köşedeki bir lambayı yakan bir düğme buluyorum. Fazla değil ama Asher'ın çarşaflarının içinde bağırarak çırpındığını görmeme yetiyor.

"Hayır! Hayır! Dur!" Bir süredir bağırıyor olmalı, çünkü sesi boğuk çıkıyor.

Güvenliğimi ve kabus ya da gece terörü olduğunu varsaydığım bir şeyin ortasında onu uyandırmanın iyi bir fikir olup olmadığını umursamadan yatağa doğru koşuyorum. "Asher! Asher!"

Beni duymuyor. Çarşafar ellerinde bükülmüş ve yüzü acıdan buruşmuş. "Hayır, dur. Lütfen, dur. Söz veriyorum bir daha yapmayacağım!"

Gözlerim yaşıyor. "Asher." Omzuna dokunuyorum. Hâlâ uyanmayınca onu sarsıyorum. "Asher, uyan. Kötü bir rüya görüyorsun." Tırnaklarımın derisine batmasına izin vererek onu daha sert sarsıyorum. "Asher!"

Gözlerini açıyor ve oturur pozisyona geçip elini boynuma doladığında beni korkutuyor.

Oh, Tanrım. İşte bu yüzden birini uyandırmamanı söylüyorlar.

Ellerim bileklerini kavırıyor. "Asher, ben Anabelle," demeyi başarıyorum, o çok sert sıkmadan önce.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, gözleri kâbusun etkisinden kurtuluyor. "Anabelle?"

Kaşları çatıldı. Sonra beni boğazımdan yakaladığını fark ediyor ve elini yatağa bırakıp çarşafı yumruklarken yüzü buruşuyor. Onu böyle kimsesiz ve ıssız görmek göğsümde bir şeylerin kopmasına neden oluyor. Alıştığım o güçlü, çelik gibi sert adamdan eser yok.

"İyi misin?" Yüzünü avuçluyorum. Ona şefkat göstermemi ya da rahatlatmamı istememesi umurumda değil.

Ama beni itmiyor. Bunun yerine beni yatağa çekip kollarıyla sarıyor ve sıkıyor. Başını boynuma doğru eğip havayı içine çekiyor.

"Sorun yok, sen iyisin." Ellerim çıplak sırtında aşağı yukarı geziniyor, teni sıcak ve terden nemli. "Sadece bir rüyaydı."

"Hayır, değildi," diye fısıldıyor boğazıma.

Kaskatı kesildim ve sonra ona sarılıp gevşedim. Belli ki rüyasında gördüğü şey hayal gücü değil, başına gelen korkunç bir şeyin tekrarıydı.

Asher'ın nefes alış verişini normale dönene kadar birkaç dakika böyle kalıyoruz. Uzaklaştığında ve ben bakışlarıyla buluştuğumda, ciğerlerindeki hava boşalıyor. Acısının boyutunu görüyorum. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama bugün bile aklımdan çıkmadığına göre çok kötü bir şey olmalı.

"Sen iyi misin?" Elini tutarak sordum.

Başını sallıyor ve boğazını temizliyor. "Evet. Beni

uyandırdığın için teşekkürler." Başımı salladım. "Elbette. İçeri

daldığım için özür dilerim."

Neden onun kanadında olduğumu bile sormuyor ve ben de şarkı hakkında bilgi vermiyorum. Zaten bana inanacağından da emin değilim.

"Sorun yok." Elini benden çekip saçlarının arasından geçiriyor.

"Pekâlâ, ben odama dönüp tekrar uyumaya çalışacağım."

Yataktan kalkmak için hamle yapıyorum ama bileğimi kavrayarak beni yerimde tutuyor. "Kalacak mısın?" Sesi neredeyse fısıltı gibi.

Bir yanım sorduğu için kendisinden nefret ettiğini düşünüyor ama göğsümde yapraklarını yeni açan bir gül gibi sıcak bir his açıyor. "Tabii ki. Evet." Başımı sallıyorum.

Omuzları rahatlayarak gevşer.

"Işığı kapatmama izin ver." Köşedeki küçük lambayı işaret ediyorum.

"Ben yaparım." Bacaklarını yana kaydırır ve üzerinde sadece rahat bir gri salon pantolonu olduğu halde yataktan kalkar.

Yatağa tırmanıyorum ve yatağın uzak tarafına geçiyorum, oturuyorum ve o geniş odada yürürken onu izliyorum. Sırtındaki kasların her adımda nasıl kasıldığına ve esnediğine odaklanmamaya çalışıyorum. Şimdi tahrik olmanın zamanı değil.

Işığı kapattığında yatağa uzanıyorum, çarşafı üzerime çekiyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yan dönüyorum. Az önce yaşadığı travmadan sonra yatağını paylaşacak birinin rahatlığını istediğini biliyorum ama isteğinden bir şey anlamayacağımı ya da durumundan faydalanmaya çalışmayacağımı bilmesini istiyorum.

Yatak arkamda eğiliyor. Yüzüm ona dönük olmamasına ve odanın neredeyse zifiri karanlık olmasına rağmen, bir şekilde onu *hissediyorum*. Sanki bedenim onun varlığının farkında ve vücudumdaki her atom onun için doğru geriliyor. Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalacak kadar gevşemeye çalışıyorum ama onun bu kadar yakınımda olduğunu ve yine de yeterince yakın olmadığını bilmek imkansız geliyor.

Ancak birkaç dakika sonra yatak kayıyor ve Asher'ın eli belime dolanarak beni göğsüne doğru çekiyor ve sonunda uykuya dalabiliyorum.

ChapTer İKİ-Nİne

ANABELLE

I Uyanıyorum, gün ışığı kapalı göz kapaklarımdan içeri süzülüyor ve gözlerimi kırıştırarak uyanıyorum. Nerede olduğumu ve tam olarak kimin göğsüne yayılmış olduğumu hatırlamam bir anımı alıyor.

Asher's.

Müziği, kâbusu ve uykuya dalarken kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarılışını hatırlıyorum.

Üzerinden yuvarlanmak için hamle yaptığımda, eli -şimdi fark ediyorum-kıçımda, bunu yapmamı engelliyor.

"Özür dilerim, uyurken her tarafınızı sarmış olmalıyım."

Göğsünden kulağıma doğru derin bir kıkırdama yükseliyor. "Sanki şikayet edecekmişim gibi söylüyorsun."

"Yapmayacak mısın?" Ona bakmak için yüzümü eğiyorum. Elini popomdan **ç e k i p** hareket etmem için yer veriyor, ben de sırt üstü dönüyorum.

"Şikayetim yok." Yan dönüyor ve başını elinin üzerine koyarak bana bakıyor.

Asher Voss sabahları görülmeye değer bir manzaradır. Saçları darmadağınık ve dalgalı teller yanlardan ve alnından aşağı sarkıyor. Dün gece bu yatakta yatan işkence görmüş adamdan eser yok.

"Nasıl vardır sen Bu Sabah mı?" Öyle mi? o
Hatta Hatırla sahip olmak Kabus mu?

Mavi gözlerindeki ışıltı söner. "İyiyim. Beni uyandırdığın için tekrar teşekkürler." Başımı salladım. "Tabii ki. Uyandırsam mı uyandırmamam mı emin değildim."

"Doğru olanı yaptın. Kanadın bu ucunda ne yapıyordun? Seni odanda uyandıracak kadar gürültü mü yaptım?" Gözleri endişeyle doldu.

"Hayır, kapının önüne gelene kadar seni duymadım. I..." Ona müzikten bahsedeyim mi? Bu ikinci kez oluyor ve her ikisi için de bir açıklamam yok.

"Sen ne?" Kaşlarını çatıyor ve saçlarımin bir kısmını yüzümden uzaklaştırıyor.

"Bu müziği duydum. Beni ilk kez kütüphanede bulduğunda beni oraya çeken müzikle aynıydı..."

"Ne tür müzik?" P e k a l a . En azından deli olduğumu düşünmüyor.

"Opera olabilir mi? Gerçekten söylemesi zor. Belki de dinliyorsunuzdur diye düşündüm."

Başını eline doğru sallıyor. "Hayır. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Asher bu konuda pek endişeli görünmüyor. Yıllar boyunca Geceyarısı Malikânesi'nde garip şeylerden payına düşeni görüp görmediğini merak ediyorum.

"Gerçekten iyi misin?"

Şu anda iyi görünüyor, ama dün geceyi düşündüğümde... Tanrım, çok üzgün görünüyor du. Nasıl bu kadar çabuk unutabiliyor?

"Genelde ertesi gün biraz keyifsiz olurum ama artık buna alıştım."

Bir sonraki sorumu sormadan önce bir an tereddüt ediyorum. Paylaşmak istemiyorsa sorun değil, ama ihtiyaç duyarsa açılabilceğini de bilmesini istiyorum.

"Rüyan ne hakkındaydı? Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil," diye ekliyorum hemen.

Acı gözlerine geri dönüyor ve pişmanlık beni kesiyor. Ama beni şaşırtarak konuşuyor. "Ben büyürken, babam küçük ya da büyük bir günah olduğunu düşündüğü her şey için beni döverdi. Bazen annem onu durdurmaya çalışırdı ve o da annemi incitirdi. Son zamanlarda annem hakkında çok düşünüyorum, bu yüzden sanırım beni korumak için devreye girmeye çalıştığı zamanlardan birini hayal ettiğime şaşırmamalıyım." Kaşlarını çatıyor.

"Asher, çok üzgünüm." Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum.

Başını çeviriyor ve elimin içini öpüyor. "Üzgün olman için bir neden yok. Asıl hıyar olan benim babamdı."

"Yine de bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum - annenizin bu şekilde incinmesini izlemek..."

Başımın üzerinden bakıyor ve sanki her şeyi yeniden yaşıyormuş gibi gözleri donuklaşıyor. "On yaşımdayken yaşadığım bir olaydan sonra, ona bir daha müdahale etmeyeceğine dair söz verdirdim. Ama ona babamın onu dövmesini izlemenin, yumruklarını yüzümde hissetmekten daha çok canımı yaktığını söyledim. O gün ağladığını ve durmadığını hatırlıyorum."

Göğsümdeki acı ve öfkeyi kontrol etmek neredeyse imkânsız. Eğer babası bugün hala hayatta olsaydı, yumruklarımı yüzüne indirmek isterdim. "Onu korumak zorundaymışsın gibi hissetmen çok korkunç. Hiçbir çocuk böyle hissetmemeli."

Hüzünlü bir şekilde kıkırdıyor. "Herkesi korumaya çalıştım - annemi, kardeşlerimi, kendimi. İyi olan her şey için."

"Kardeşlerin de seninle aynı kaderi paylaştı mı?"

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "O hikâyeleri kardeşlerim anlatacak, ben değil."

Anlamak için başımı salladım.

Ne tür bir adam karısını ve dört çocuğunu döver? Bir sosyopat, işte o. "Ne diyeceğimi bilemiyorum Asher. Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Artık bu konuda yapılacak bir şey yok."

"Kimse müdahale etmeye çalışmadı mı? Mutlaka başkaları da biliyor olmalıydı."

Asher parmaklarını başımın kenarındaki saçlara geçiriyor. "Sen parayla büyüdün Anabelle, ama benim ailemin sahip olduğu türden bir parayla büyümedin. Bir ailenin nesillerini mahvedecek türden bir nüfuz ve güç. Mülkte çalışan insanlar biliyordu ama asla bir şey söylemediler. Sadece o zamandan beri burada çalışanlar biliyordu -Marcel ve Bay ve Bayan Potter."

Bu mantıklı, farkındayım. Asher'a her zaman bir çalışandan ziyade bir ebeveyn figürüne benzeyen gözlerle bakıyorlar.

"Bir keresinde, muhtemelen on bir ya da on iki yaşlarındayken, babam beni o kadar kötü dövdü ki iki gözüm de şişip kapandı. Şişliğin tekrar görebileceğim kadar inmesi için geçen bir hafta boyunca annem sıkılmamam için bütün gün başucumda bana kitap okudu ve Bayan Potter bana her gün ev yapımı dondurma yaptı."

Annesinin neden çocuklarını alıp gitmediğini sorma zahmetine girmiyorum. O da bir kurbandı. Böyle bir durumdayken herhangi bir adamı terk etmek zordur, ama Asher'ın babasının servetine ve gücüne sahip bir adamı terk etmek? Aşılabilir gibi görünmüş olmalı.

Her çocuğun yapması gerektiği gibi etrafta koşuşturmak ve devasa araziyi keşfetmek yerine iyileşmek için yatakta kalmaya mahkum edilmiş, yüzü yara bere içinde genç bir Asher'ı hayal ettiğimde yüzümden bir damla yaş süzülüyor.

"Hey, neden ağlıyorsun?" Asher'ın sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. Başparmağının ucuyla tek gözyaşını siliyor.

"Bu şekilde büyüdüğümü hayal bile edemiyorum. Seni sevmesi gereken adamdan hep korkuyorsun. Ben babama çok yakındım. Ben sadece... Bu duyguyu hiç tadamadığın için kendimi kötü hissediyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Çok erken kaybetmiş olsan da en azından buna sahip olduğun için mutluyum."

Başımı sallıyorum, babamla ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü şu anda daha fazlasını kaldıramam.

"Peki ya annen? Onunla yakın mısınız?" diye soruyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Onunla da yakındım."

Asher kaşlarını çatıyor. "Öyle miydi?"

"Babam öldüğünden beri depresyonda. Neredeyse hiç konuşmuyor, yemek yemiyor ve nadiren yataktan çıkıyor. Fiziksel olarak hala burada ama sanki onu da kaybetmiş gibiyim."

"Özür dilerim, bilmiyordum."

"Kendimi suçlu hissediyorum çünkü bazen burada yaşadığım için memnun oluyorum, böylece onun her gün tükenişini görmek zorunda kalmıyorum. Bu beni kötü bir evlat mı yapıyor?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu seni insan yapar. Sevdiğin birinin acı çekmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyorum. Bundan kaçmak istediğin için seni suçlamıyorum. Cumartesi geceleri buradan ayrıldığında onu ziyaret ediyor musun?"

İç çekiyorum. "Genelde. Bazen zaman geçirmek ve bir şeyler içmek için Kara Büyü'ye gidiyorum çünkü onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

"Özür dilerim."

Ona sadece gülümsüyorum. Bu onun hatası değil ve yapabileceği bir şey yok, bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"Ayı dövmesini sorabilir miyim?"

Eline bakıyor, parmaklarını açıyor ve yumruğunu esnetiyor. "Annem her birimizi bir hayvana benzetirdi. Benim güçlü olduğumu söylerdi ama

Düşünceli. Onu ve kardeşlerimi korurdu. Bana uzun süre küçük ayım dedi."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım. "Bunu sevdim." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ağır bir istek duyuyor. "Kabusları sık sık görüyor musun?"

Gözleri tekrar büyüyor ve ben sözlerime pişman oluyorum. "Yeterli, ama son zamanlarda daha sık yaşıyorum."

Nedenini merak ediyorum ama sormuyorum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Anında tavrı değişir. Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Asher, ne oldu?"

"Önemli değil."

Oturmak için hareket ediyorum ve o da yan yattığı yerden sırt üstü dönüp oturuyor. "Bu önemli. Bana ne yapabileceğimi söyle. Herhangi bir şey." Ona bakıyorum, bana karşı açık olmaya devam etmesini istiyorum. Bana ne yapabileceğimi söylemesini.

"Geçmişim... Sanırım kontrole bu kadar değer vermemin nedeni bu..." "Asher, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bakışlarını düşürmüyorum.

"Şu anda kontrolün bende olmasına ihtiyacım var. Hayatımda hala biraz kontrol sahibi olduğumu, hala sorumlu kişinin ben olduğumu bilmeye ihtiyacım var. Hayalleri, anıları uzaklaştıran tek şey bu."

Dizlerimin üzerine oturacak şekilde hareket ediyorum ve ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "O zaman beni kontrol edin, efendim."

Bir hava akımı onu terk ediyor ve vücudu katılaşıyor, gözleri sertleşiyor. Ona tekrar sormak zorunda olmadığımı biliyorum. Bir şeyleri yönetmek isteyen adam burada, Cumartesi gecesi olmasa bile ve bodrumda olmasak bile.

"Kıyafetlerini çıkar."

"Evet, efendim."

Yatağın kenarına doğru kayıyorum ve yüzümü ona dönerek yere basıyorum. Sonra tişörtümü yavaşça başımın üzerinden kaldırıyorum ve uyku şortumu yerde durana kadar aşağı kaydırıyorum. Asher dudaklarını yalıyor ve vücudumu tepeden tırnağa yavaşça inceliyor. Kendimi örtmemek çok zor. Loş sabah ışığında kendimi çok açıkta hissediyorum. Ama onu kâbuslarının eşğinden döndürmek için yapabileceğim şeyin bu olduğunu bilerek kendimi tutuyorum.

"Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı, Anabelle? Çok gençsin, benim için çok gençsin. Sana yapmak istediğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer bilseydin, muhtemelen kaçardın."

Ağzımı açıp onunla tartışmak istiyorum ama burada oynadığım rol bu değil, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Yataktan kalkıyor ve meme uçlarım beklentiyle titriyor. Bunun için bir sonraki seks kulübü gecesine kadar beklemek zorunda kalacağımı sanıyordum.

"Git banyoda bekle. Aynanın karşısına geç ve ne kadar güzel olduğunu fark et."

"Evet, efendim."

Ona her efendim dediğimde göz kapaklarının tepki olarak düşmesi içimi acıtıyor.

Dediğini yapıyorum, aynanın önünde duruyorum. Ne yaptığından emin değilim ama sanırım dolabındaki çekmeceleri açıp kapadığını duyabiliyorum. Banyoya girdiğini duyduğumda içgüdüsel olarak dönüp ona bakmak istiyorum ama kendimi gözlerimi kaçırmamaya zorluyorum. Bana aynada kendime bakmamı söyledi ve ben de onu memnun etmek istiyorum, bu yüzden öyle yapacağım.

Asher arkamda duruyor ve aramızdaki boy farkı nedeniyle aynada onun yüzünü benimkinin üzerinde net bir şekilde görebiliyorum. O ana kadar onun için en başından beri çok açık olan şeyi, yaş farkımızı göremiyorum.

Her yönüyle olgun ve erkeksi bir adam. Makyajsız ve yeni uyanmış halimle ona kıyasla çocuk gibi görünüyorum.

Göğüslerimin ağırlığını ellerinin arasına alıp nazikçe sıkmasını izliyorum. Sonra her bir baş ve işaret parmağını kullanarak meme uçlarımı sıkıştırıyor, onları çekiştiriyor.

bedenimden dışarı çıkıyor ve ben inliyorum. İnlememek imkansız, bu his çok baştan çıkarıcı.

Bir elini bırakıp salon pantolonunun cebine uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Bir ucundan tutarken diğer ucu sallanıyor ve bunun bir zincirle birbirine bağlanmış bir çift meme ucu kelepçesi olduğunu fark ediyorum.

"Bunları sana giydirmemi ister misin, Anabelle?"

Başımı salladım ve dudaklarımı yaladım. "Evet, efendim." Sesim nefes nefese ve şehvet dolu, neredeyse çaresiz.

Tanrım, daha elini bile sürmedi ama şimdiden kızıışmış bir kedi gibiyim.

Aynayı rehber olarak kullanarak ve omzumun üzerinden bakarak ilk kısıkaçı sağ meme ucuma takıyor. Boğazımın derinliklerinde inliyorum. Bu zevk ve acının, rahatsızlık ve rahatlamanın garip bir karışımı. Sol meme ucuma kelepçeyi taktığında nefes alışverişim hızlanıyor.

Asher eğiliyor, dilini boynumda gezdiriyor ve göğüslerimin arasında sallanan zinciri çekiştirmeden önce kulak mememi hafifçe ısıyor. Çığlık atıyorum - acıdan değil, ama bu his çok baskın olduğu için.

"Sana sertçe bineceğim. Senin için sorun olur mu?" diyor kulağıma.

"Evet, efendim." *Yap artık şunu*, çığlık atmak istiyorum. Uyluklarımın arasındaki boşluk uğulduyor ve rahatlamak için çaresizim.

"Seni tohumlarımla doldurabilirim ya da kışının her yerine boşalabilirim. Tercihin nedir?" Zinciri tekrar, şimdi biraz daha sert bir şekilde çekiştiriyor ve içimde şimşek gibi bir his çakıyor.

"Hayır, efendim. Tercihim yok."

"Tezgâhın üzerine çık. Aynaya bakacak şekilde diz çök. Ben sana vururken ikimiz de izleyeceğiz."

Bir iniltiyi bastırmak zorundayım.

Tezgahın genişliği uzun, bu yüzden bana uyacak bir yer bulmakta sorun yaşamıyorum, ancak ön tarafa karşı ne kadar soğuk olduğu için bir ağlamayı ısırmak zorundayım.

inciklerim.

Asher kalçalarını geriye doğru çekiyor, ta ki kırım kenarda tüneyene ve ayaklarım tezgâhın kenarından sarkana kadar. "Gözlerinin hep üzerimizde olmasını istiyorum. Anladın mı? Başka tarafa bakarsan ya da gözlerini kapatırsan dururum."

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Beni hayal kırıklığına uğratma." Sonra tek bir hamlede içime daldı.

CHAPTER OTUZ

ASHER

TAnabelle'in amına girdikten sonraki ilk birkaç saniye cennetin nasıl hissettirdiği olmalı. Ona vahşı bir canavar gibi saldırırken aklımdan geçen tek düşünce bu.

Dün geceki kâbuslarımdan kalan gölgeler yok oldu. Geçmişin beni sarmaya çalışan dalları yok oldu. Onların yerinde hayat ve ışık dolu, asla olamayacağım ve asla hak etmeyeceğim her şey olan Anabelle var.

Ve alabildiğimi alabilecek kadar bencil bir piçim.

Söyleneni yapıyor, bakışlarını ikimizin üzerinde sabit tutuyor. Vücudunun içindeki her itişte göğüsleri zıplıyor, kelepçeler arasındaki zincir sallanıyor. Şimdiye kadar meme uçlarının biraz uyuşmuş olacağını biliyorum, bu yüzden zinciri tekrar çekiştiriyorum. Çığlık atıyor ve gözlerini kapatacakmış gibi görünüyor ama son anda kendini durduruyor.

Tezgahın kenarından sarkan kıcı mükemmel görünüyor. Sanki sadece benim için bir adak gibi.

"Bir dahaki sefere kıcını böyle sikeceğim. Bunu ister misin, tatlım?"

"Ah, evet, efendim."

Aramıza bakıyorum ve onun uyarılmışlığının sikimi kapladığını görünce daha da sertleşiyorum. Bu kadın içimi öyle bir karıştırdı ki. Aynı anda hem canlandırıcı hem de sinir bozucu ve ben de bunun acısını onun vücudundan çıkarıyorum, zerre kadar gevşemeden cezalandırıcı bir tempo tutturuyorum. Hiç şikâyet etmeden hepsini alıyor, aynadan izliyor.

Tekrar aşağıya bakmamak ve amının penisimin etrafında gerilmesini izlememek imkansız. İçindeyken onun üzerinde sahip olduğum sahiplik hissi endişe verici, ama duramıyorum. Duramıyorum. Anabelle artık benim için hava kadar gerekli.

Daha fazla dayanamayacağımı bildiğimden, iki elimi de vücudunun etrafında dolaştırıyorum ve meme ucu kelepçelerini açıyorum. Şimdi kan onlara geri akıyor, meme uçlarını başparmaklarım ve parmaklarım arasında büküyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor ve zevkle haykırıyor. Devam ediyorum, mümkün olduğunca çok zevk almasını istiyorum çünkü çok yakın. Biraz daha sert çevirdiğimde, rahminin sikimin etrafında ilk çırpınışını hissediyorum. Sonra sırtı daha da yükseliyor ve gözlerini daha fazla açık tutamıyor, boşalırken kapatıyor.

Amcığı sikimi sağmaya çalışıyor, etrafında titreşiyor ve ben bittim. Birkaç itişten sonra, tabanı yumruklayarak dışarı çekiyorum. Sırtının alt kısmı ve kıcı dölümle kaplanana kadar sikimi sarsıyorum. Ve sonra, bana kendimi tescilli hissettirdiği için, sanki bunu yaparken onu kendime aitmişim gibi tenine siliyorum.

Eğilerek saçlarını bir tarafa doğru çekiyorum ve omurgasının üst kısmını öpüyorum, teninin tadını çıkarıyorum. "İyi misin?" Sıcak tenine karşı mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Bu... yoğundu."

Başımı kaldırıyorum ve aynada ona sırtıyorum. "Meme ucu kelepçelerine evet o zaman."

Anabelle utanmış gibi görünüyor, ki bu yaptığımız onca şeyden sonra çok saçma.

Tezgâhtan kalkmasına yardım ediyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. "Hadi, duş alalım."

Sonra alnının köşesini öpüyorum ve elini tutarak onu on beş kişinin rahatlıkla sığabileceği duşakabine götürüyorum. Su ısındığında, onu spreyin altına çekiyorum. Ilık su tenine değdiğinde inliyor ve sikim seğiriyor, başka bir tur için hazır. Ama amcığı o darbeden sonra ağrıyor olmalı, bu yüzden sakinleşmesi gerekecek.

Şampuana uzanarak ona "Arkanı dön." dedim.

Oyunumuz bitmiş olsa da dediğimi yapıyor, söz konusu ben olduğumda her zaman itaatkâr. Elime biraz şampuan alıp saçına köpürtüyorum, kafa derisini ovuyorum ve saçının tamamına yaydığımın emin oluyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Şimdi senin gibi kokacağım." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

Başını sallar. "Kokunu seviyorum."

Anabelle bazen en tatlı, en masum şeyleri söyler. Kendi iyiliği için fazla dürüst. Bu bir gün başını belaya sokacak ya da onu riske atacak.

"Şimdi durula."

Su ayaklarımızın etrafından akıp gidene kadar spreyin altına geri dönüyor. Egzersizi saç kremiyle tekrarlıyorum, parmaklarımla tarıyorum.

"Yaptığın her şeyi benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Sesi normalden daha kısık, sanki onu duyamayacağımı umuyor ama bana söylemeden de edemiyor çünkü bu onun için çok şey ifade ediyor.

Saçlarını taramaya devam etmeden önce bir süre duraksıyorum. "Bu konuda hiç kimseyle konuşmadım. Kardeşlerim ve ben bile büyürken olanlardan nadiren bahsederiz."

Anabelle'e neden söylediğimin bir açıklaması yok, sadece doğru olanın bu olduğunu hissettim. Sanırım ona güveniyorum.

"Bunun sađlıklı olduđunu dűşűnűyor musunuz? Belki de bunu daha fazla tartıřmalısınız. Gűlgede kalmasına izin vermek yerine gűn ıřıđına çıkarmalısınız. Belki bu iyileřmenize yardımcı olur."

Yařadıklarımızdan sonra iyileřme olduđunu sanmıyorum ama bunu Anabelle'e sűylemiyorum. Dűnyanın ne kadar karanlık olabileceđini bilmesini hiç istemiyorum. Műkemmел bir hayatı olmamıř olabilir ama bana kıyasla lekesiz.

Bu konuda tek sűylediđim "Belki," oluyor. "Bugűn okulu asmaya ne dersin?"

Dűnűp bana baktı. "Gerçekten mi?"

Kıkırdıyorum. "Gerçekten. Patronu tanıyorum ve muhtemelen halledebilirim."

Kocaman gűlűmsűyor. Tam da aradıđım tepkiydi. "Ne yapardık?" "Hiç ata bindin mi?"

"Uzman değilim ama beni nazik bir ata bindirirseniz başımın çaresine bakabilirim."

Uzun saçlarının uçlarını avucumun içinde bűkűyorum, sonra űpmek için eđiliyorum. "řu iři bitirelim ve seni eyerleyelim o zaman."

BAYAN. POTTER KENDİNİ AřTI. Ondan bir ađacın gűlgesinde hazırlamasını istediđim pikniđi yerken atların otlamasına izin vermek için durduđumuz battaniyenin űzerine yayılmıř yiyecekleri inceliyorum. Ne için istediđimi sűylediđimde Bayan Potter'ın gűzlerindeki parıltıyı gűrdűm ama gűrmezden geldim.

Bana uezel birini bulmam gerektiđini sűylemesine tahamműl edebileceđim tek kiři o ve Anabelle'in o kiři olacađını dűşűnűyor ama bu uezle bir řey deđil. Onunla bazı çizgileri çoktan ařmıř olabilirim - seks kulűbű geceleri dıřında onu becermek, onu yatađıma davet etmek - ama bizim için sonsuza dek mutlu bir peri masalı olmayacak.

"Kűűklűđűnden beri mi ata biniyorsun?" Anabelle ađzına bir uezűm atmadan uezle soruyor.

"Evet, her zaman oldukça yalnızdım. Gençken malikaneden uzaklara at sürmeyi ve araziye keşfetmeyi severdim. Ta ki gençken yatılı okula gönderilinceye kadar."

"Lisenin tamamını orada mı geçirdin?"

Bayan Potter'ın bizim için hazırladığı fasulye salatasını çiğnemeye devam ederek başımı sallıyorum. "Avrupa'da. Gitmek zorunda kalmaktan, kardeşlerimi ve annemi babama karşı kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama aynı zamanda bir parçam ondan uzakta olduğu için mutluydu. Bu konuda kendimi suçlu hissettim."

Elimi tuttu. "Yapmamalısın. Sen bir çocuktun ve bence bu normal bir tepki."

At kuyruğunun ucunu çekiştiriyorum. "Sadece yirmi iki yaşında olduğuna emin misin? Yaşından çok daha akıllısın."

Bana bir üzüm tanesi fırlatıyor, ben de eğilip arkamızdaki çimenlere çarpmasını sağlıyorum. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

Alnım kırışıyor. "Ne kırışıyor?"

"Yaşlarımız arasındaki fark." "Bu

seni rahatsız etmiyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Bu sadece bir sayı. Kimin umurunda?"

"Görünüşe göre ben." Çatalı ağzıma götürüyorum ve salatadan bir ısırık daha alıyorum.

"Bu konuda seni bu kadar rahatsız eden ne?" Başını eğiyor.

"Soru sormayı hiç bırakmaz mısın?" Ellerim bir ot parçasını

çekiştiriyor. "Hayır." P'yi patlatıyor.

"Seks konusunda zaten kontrol sorunlarım var. Benden çok daha genç birini bu kadar tahrik edici bulmam kendimi biraz yaşlı bir adam gibi hissetmemeneden oluyor. İşte, şimdi mutlu musun?" Bir kaşımı kaldırıp çimen parçasını ısıklamaya çalışıyorum.

"Belki de kirli yaşı erkeklerden hoşlanıyorumdur." Sesini alçaltıyor ve bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, bana öyle olabileceğini düşündürüyor.

"Başlama." Gözlerimi kısıyorum.

"Ne, sadece söylüyorum." Sanki çok masummuş gibi kirpiklerini kırıştırtıyor.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve eğer kucağımda çıplak kıcını tüm doğa ananın göreceği şekilde tokatlamamı istemiyorsan, duracaksın."

Sırıttıyor ve bir üzüm ısırıyor. "Belki de tam olarak umduğum şey budur." Eğlenerek ona başımı sallıyorum. "Acımasızsın."

"Daha önce bana vururken de acımasızdın."

"Yüce İsa. Başka bir şeyden bahsedelim." Elimdeki otu fırlatıp salatayı bir kenara bırakıyorum, artık aç değilim çünkü şu anda ona saldırmamak ve sikim aracılığıyla adımı haykırmasını sağlamamak için her şeyimi ortaya koyuyorum.

"Pekâlâ. Seninle konuşmak istediğim bir konu var ama sana baskı yaptığımı ya da bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum."

Devam etmesi için başımı salladım. "Devam et."

"Bu bizim için ne anlama geliyor? Sadece bodrumda seks yapacağımızı söylemiştin ama artık öyle olmadığı ortada. Bu açık sezon anlamına mı geliyor?"

En azından bana bunun bir ilişki açısından bizim için ne anlama geldiğini sormadı. Birbirimizin seks arkadaşı ve bazen de sırdaşı olmak bir şeydir, ama bir ilişki... hayır. Bu çok riskli.

"Bunun ne anlama gelmesini istiyorsun?" Sevişirken sahneyi kontrol eden ben olabilirim ama onun söz hakkı yok değil.

"Ne istediğimi biliyorsun. Seninle istediğimiz zaman ve istediğimiz yerde yatabilmek istiyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü sikiş kelimesini söylemek istemiyor, gerçi kızdığında daha beterini söylüyor. "Sadece uyumak mı?"

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam, beni *becermen*i istiyorum. Bana ne yapmamı istediğini söylemeni istiyorum ve bunu yaparak seni memnun etmek istiyorum. Senin küçük evcil hayvanın olmak istiyorum."

Bu açıklamadan sonra ona saldırmamak ve onu hemen burada almamak için kendimi zor tutuyorum ve yüzündeki sırıtışa bakılırsa ne yaptığının farkında.

"İyi o zaman. Fiziksel ilişkimiz artık sadece bodrum katı için değil. Tatmin oldun mu?"

Yemeğini bir kenara bırakıp bana doğru sürünüyor. "Henüz değil, ama bu konuda yardımcı olabilirsin."

Bu kadın benim ölümüm olacak. Kendimi tutmazsam bağımlı olacağım.

Elimi omzuna koyarak onu nazikçe geri itiyorum. "Yemeğini ye. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

Suratını asıyor ama dediğimi yapıyor.

Birkaç dakika sessizce yemek yerken, kurallardaki değişikliği düşünüyorum ve hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Zaten sevişiyoruz, planladığımızdan daha fazlasını yapsak ne olur ki? Sanki her geceyi birbirimizin yatağında geçirecekmişiz gibi.

Birlikte yatmak çok samimi geliyor. Bu olmasını istediğimden daha fazlasını ima ediyor. Elbette, dün gece benim yatağında uyudu, ama bu hafifletici koşullardan kaynaklanıyordu. Düzenli bir şey haline gelemmez.

Çizgiler zaten yeterince bulanık. Silgi kullanmama gerek yok.

CHapTer

ÜÇ-BİR

ANABELLE

I Bir kâbusun Asher'la beni birbirimize yakınlaştıracakı hiç aklıma gelmezdi ama o geceden beri ona karşı koymak imkânsız.

Onun odasında, benim odamda, kütüphanede, aklımıza esen her yerde takılıyoruz ama asla geceyi birlikte geçirmiyoruz. Onu bir kâbusun pençesinde bulup uyandırdığım geceden beri. Çocukken yaşadığı cehennemi itiraf ettiğinden beri.

Kendime ayrı yatmamızın sorun olmadığını, neye bulaştığımı bildiğimi söylüyorum ama kalbim mesajı almış gibi görünmüyor.

Bu adamda dünyaya karşı takındığı tavırdan çok daha fazlası var. İş yaparken onu telefonda dinliyorum ve çelikten bir kalenin içine hapsolmuş sert bir milyarder gibi konuşuyor. Ama altında çok fazla acı var, değer verdiklerini koruma dürtüsü, düşünceli ve düşünceli bir adam. Daha dün gece beni kütüphanede gezdirdi ve gerçekten hoşuma gidebileceğini düşündüğü bazı kitapların yerini gösterdi. Beni kitap raflarından birine yaslayıp becerdiğinde, bu sadece ek bir bonus oldu.

Bugün özel uçağıyla Voss Enterprises'ın merkez ofisine gitmesi gerekiyordu. Sanırım hazır bulunması gereken bir şey oluyordu. Önemli bir şey değil. Öyle hissettirmesi dışında.

Onu özlüyorum ve burada onsuz kendimi mutsuz ve yalnız hissediyorum. Bu da hiç iyi değil. Çünkü bu adama bağlanamıyorum. Geceyarısı Malikanesi'nde bana mutluluk veren tek şey o oldu ve ondan ayrı kaldığımda dakikalar saatler gibi geliyor.

Aklımı başıma toplamalıyım çünkü ya sözleşmem bittiğinde buradan ayrılacağım ya da beni becermekten bıkip personel dairesine geri gönderdiğinde. Eğer ona karşı bir şeyler hissetmeme izin verirsem bu iki sonuç da dayanılmaz olacak.

Belki de biraz mesafe iyi bir şeydir. Cumartesi gecesi ailemi ziyaret etmek için malikâneden ayrılmamayı düşünmüştüm çünkü Asher akşam yemeğı saatinde dönecekti ama şimdi ayrılmamın daha iyi olacağını düşünüyorum.

Cuma akşamı, Asher'in annesinin kitabında bulduğum ev yapımı gübrenin, kenarına el yazısıyla yazdığı notta belirttiğı gibi bir gündür beklediğı mutfağı gidiyorum. Bayan Potter, elma sirkesi ve bakır bir kuruş da dahil olmak üzere gübreyi hazırlamak için gereken tüm malzemeleri istediğimde deli olduğumu düşünmüştü.

Ama her şeyi deneyeceğim. Bu gülü Asher için hayata döndürmeyi gerçekten istiyorum.

Bahçe ekibinden bir sulama kabı ödünç aldıktan sonra labirente giriyorum. Merkeze giden yolu ezbere bilmiyorum ama eninde sonunda yolumu bulabiliyorum. Aynı şey çıkış yolu için de geçerli.

Gerçi bu gece hiç olmadığı kadar uzun sürdü, çünkü bu ağır sulama bidonunu taşıyorum. Merkeze ulaştığımda nefes almak için tenekeyi yere bırakıyorum. Yapış yapış yaz sıcağı açıkta kalan tenime yapışıyor ve bileğimdeki elastik bandı çıkarıp saçlarımı at kuyruğı yapıyorum.

Sonra sihirli bir iksir gibi davranacağını umduğum bir şeyle bitkiyi sulamak için çalıya doğru yürüyorum. Bunu yaparken bitkiyle konuşuyorum çünkü kitapta yazan bir başka şey de bu.

Onunla ilk konuştuğumda kendimi aptal gibi hissettim. Ama yemin ederim ki gül fidanında yeni tomurcuklar oluşuyor ve mevcut güller eskisi kadar yorgun değil.

"Kendimi kalp kırıklığına hazırladığımdan endişeleniyorum. Asher yanlış bir şey yaptığı için değil, her şeyi doğru yaptığı için. Herkes için o bir muamma, ama onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, neler yaşadığını ve bunları atlattığı için ne kadar güçlü olduğunu öğrendikçe, onu kollarıma almak ve onu sevmeme izin vermesi için ikna etmeye çalışmak istiyorum."

İç çekiyorum. Çalı cevap vermiyor elbette, ama bu sözleri yüksek sesle söylemenin garip bir şekilde iyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Burada kalıp onun dönmesini beklemektense yarın gece ailemi görmeye gitmeye karar verdim. Bir yıl sonra artık burada bile olmayacakken tüm hayatımı onun etrafında şekillendirmek sağlıklı değil."

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Her neyse, umarım bu küçük karışım yeniden güçlenmene yardımcı olur. Bence bu onu gerçekten mutlu eder."

Sulama kabından son damlalar da akıyor ve ben bitkiden bir adım geri çekilip onu inceliyorum. Normalde banklardan birinde kitap okuyabilmek için kitabımı yanımda getirirdim ama havamda olmadığımı bildiğim için bu gece zahmet etmedim.

Labirentten çıkış yolunu bulurken, Asher'ın bana babası hakkında itiraf ettiği her şeyi düşünüyorum. Ne kadar korkunç bir adamdı. Benim babamın da hataları vardı ama Asher'ın babasının ailesine yaptığı gibi bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyorum. İyi ki kurtulduk.

Bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum ama o kadar da değil.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki labirentten çıktığımda Jack Potter adımı söyleyene kadar onu göremiyorum.

Dönüp ona bakıyorum. "Selam Jack. Personel odasına geri mi dönüyorsun?"

"Evet, günü yeni bitirdim. Sen ne yapıyorsun?" Elimdeki boş sulama kabına başıyla işaret ediyor.

"Oh." Nedenini bilmesem de yanaklarım utançtan kızarıyor. Bayan Potter neyin peşinde olduğumu zaten biliyor ve muhtemelen kocasına da söylemiştir.

"Labirentteki gül fidanını hayata döndürmeye çalışıyorum."

Bilerek başını sallıyor. "Nasıl gidiyor?"

Kaşlarımı çattım. "Fena değil. Harika değil."

Jack kıkırdar. "Peki, devam et. Bu Bay Voss için çok şey ifade eder." Gözlerinde, Asher'la aramızda olduğundan daha fazlası olduğuna inanabileceğini düşündüren bir pırıltı var.

"Teşekkürler, yapacağım." Tepeden bir tür kuşun gıkılaması duyulur. "Jack, sana bir şey sorabilir miyim?"

Ellerini ceplerine sokuyor. "Tabii, ne oldu?" "Uzun zamandır

burada çalışıyorsun, değil mi?"

Kaşları havaya kalkıyor ve başını

sallıyor. "Asher'ın ailesi nasıl öldü?"

Jack'e sormak için korkakça bir soru. Aynı şeyi Asher'a da sorabilirim ama bana söyleyeceğinden emin olamam. Pek çok söylenti öldürüldüklerini iddia ediyor ama somut detaylar yok denecek kadar az. Yanlış giden büyücülükten intihara kadar her şeyi duydum.

Jack bana sempatik bir bakış attı. Darbeyi yumuşatmaya çalıştığı hissine kapılıyorum. "Bunu Bay Voss'a sorman gerekecek, Anabelle."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Size anlatmak istemediğimden değil. Bu sadece Bay Voss'un hikayesi, benim değil."

"Buna saygı duyuyorum. Sorarak sizi rahatsız bir duruma soktuğum için özür dilerim." Yanından geçip gidiyorum.

"Sulama kabını geri vermeme ister misin? Hemen oraya gidiyorum," diyor.

"Bu harika olur, teşekkürler." Kutuyu uzattım.

Aldı ama elini omzuma koydu. "Sadece ona sor."

Onaylarcasına başımı sallıyorum ama oradan uzaklaştığımda bunu yapacağımdan emin değilim. Asher'ın cevabı ona olan aşkımda daha da artırabilir.

CUMARTESİ GECESİ eve uğradığımda tam bir fiyasko. Annem son haftalarda olduğu gibi yine aynı durumda. Doktoru, daha kapsamlı bir tedavi için onu bir tesise götürmek istemediğimiz sürece yapabileceğimiz fazla bir şey olmadığını söylüyor.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum ve bilsem bile bunun için paramız yok. Luke'a göre, işi zar zor da olsa ayakta tutuyor. Babamız kasayı boşalttı ve Luke şu anda kasayı yeniden inşa etmeye çalışıyor, gerçi edeceğinden hiç şüphem yok.

Ben geldikten kısa bir süre sonra bir randevuya gidiyordu, bu yüzden onu ziyaret edemedim. Büyükanнем yorgun olduğunu söyleyerek akşam için erken emekli oldu.

Gece Yarısı Malikânesi'ne geri dönüp Asher'ın dönüp dönmediğine bakabilirdim ama tam da bunu yapmaktan kaçınıyorum. Kendime ona ihtiyacım olmadığını, ona aşık olmadığını kanıtlamak istiyorum, bu yüzden bunun yerine Kara Büyü'ye gidiyorum.

Bar taburelerinden birine oturduğumda Sawyer'ı barın arkasında bulamadığıma şaşıyorum. Onun yerine, dar tişörtlü, papatya desenli ve uzun sarı saçlı, dolgun vücutlu bir kadın var.

"Hey, sana ne getirebilirim?" diye soruyor gülümseyerek.

"Sadece bir bira içeceğim. Özel ne varsa." Malikâneye geri dönmek zorundayım, o yüzden kafayı bulmayı planlamıyorum. Sadece Asher'ı görmek için yanıp tutuştuğumdan Geceyarısı Malikânesi'ne geri dönmek için acele etmediğimi kendime kanıtlayacak kadar uzun süre burada kalmayı planlıyorum.

"Hemen geliyor." Bira dolabını açıp bir şişe çıkarıyor, ardından kot şortunun belinden şişe açacağını alıyor.

"İçeri girdiğimde Sawyer'ı görmediğime şaşırdım."

"Gündüzlere taşınıyor. Sanırım sahibi artık o kadar çok çalışmak istemiyor, bu yüzden bazı geceler çalışacak birini arıyordu. İşte buradayım." Bira kapağını arkasındaki çöpe atıyor ve şişeyi bana doğru kaydırıyor.

"Teşekkürler." Bir yudum almadan önce burnumu ona doğru uzatıyorum. Onu daha önce gördüğümü sanmıyorum ve bizimki kadar küçük bir kasabada eminim görürdüm. Çok güzel bir kadın ve onu unutacağımı sanmıyorum. "Buralardan mısın?"

Ama sorduğumda biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor. Yerinde kıpırdanıyor ve ağzının kenarları geriliyor.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Özür dilerim, burnumu sokmaya çalışmıyordum."

Beni başından savdı. "Üzgünüm, hayır, sorun değil. Buradan yaklaşık on beş dakika uzaklıkta yaşıyorum ama pek dışarı çıkmıyorum. Ben Cinder." Elini barın diğer ucuna uzatıyor, ben de tutuyorum.

"Anabelle, tanıştığımıza memnun oldum." "Boudreaux?"

Alnım kırışıyor. "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Yine rahatsız görünüyor. "Hayır, kardeşiniz birkaç kez buraya geldi, hepsi bu ve Anabelle adında bir kız kardeşi olduğundan bahsetti."

Başımı sallıyorum ve tekrar gülümsüyorum. Luke'un buraya geldiğinde bu güzel kadınla sohbet edeceğinden hiç şüphem yok.

Müşterilere yardım etmekle meşgul olmadığı zamanlarda Cinder'la ara sıra sohbet ediyoruz. O meşgulken ben de yanımda getirdiğim kitabı okuyorum.

Bu gece burası normalden daha kalabalık ve insanların çoğunu tanıyorum, ancak hiçbirisiyle gerçekten arkadaş değilim. Hepsi benden daha yaşlı. Tüm lise arkadaşlarım mezuniyet biter bitmez şehir dışına çıktılar.

Müşteriler Cinder'ı oldukça meşgul tutuyor ve çok çalışmaya alışkın olduğu açıkça görülüyor. Yerel sarhoşlardan bazıları onu rahatsız ettiğinde hiç telaşlanmıyor.

Ondan hoşlandığıma karar verdim ve onun buradaki varlığı Cumartesi geceleri buraya gelmeyi dört gözle beklememe neden oluyor. Belki ikimiz bir tür dostluk bile kurabiliriz.

İkimiz müzik eşliğinde sohbet ederken arkamdan gelen ses beni hareketsiz bırakıyor.

"Anabelle, uzun zaman oldu. Bugünlerde izini bulmak zor bir kadınsın."

Galen'i görmek için döndüm. Şerif üniformasını giymiş, bu gece vardiyada olmalı. Onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum. Bu adam neden bir ipucu almayacak?

"Merhaba, Galen." Ona küçük bir gülümseme veriyorum, sonra tekrar Cinder'a dönüp konuşmamıza devam ediyorum.

Ben daha bir şey söyleyemedim yanına yanaştı, yan tarafını bara yasladı ve alanımı işgal etti. "Nerelerdeydin? Ne zaman evine uğrasam, kardeşin dışarıda olduğunu söylüyor ama nerede olduğunu söylemiyor."

"Belki de bunu seni ilgilendirmedigine dair bir ipucu olarak kabul etmelisin." Ona sakarca bir gülümseme verdikten sonra biramı dudaklarıma götürüyorum.

"Bana bir saniye izin verin." Cinder barın uzak köşesine doğru yürür ve çantasından telefonunu çıkarır.

Gerçekten mi? Bir arkadaşına mesaj atmak için mi beni terk ediyor?

Galen tahmin ettiğim gibi kıkırdıyor, hâlâ bir hakaretin ne olduğunu anlayamayacak kadar kalın kafalı. "Hadi ama Anabelle. Ne zaman aramızdaki bu şeyle savaşmayı bırakıp birlikte olmamız gerektiğini kabul edeceksin?"

Galen'la birlikte olma fikri tüylerimi diken diken ediyor. Asher'a yaptığım gibi kendimi ona karşı asla savunmasız bırakamam.

Ona bu kadar yakın olmaktan nefret ederek koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Bunu senin için bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturmamaya izin ver. Asla tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Asla."

Naz yapmak için seninle birlikte olmak istemiyormuş gibi davranmıyorum. Seninle olmak istemiyorum. Asla da olmayacağım. Hayatına devam etmeli ve seninle birlikte olmak isteyen birini bulmalısın çünkü bu asla ben olmayacağım."

Gözleri kısılıyor ve belki de ilk kez beni gerçekten *duyduğunu* düşünüyorum. "Başka biri mi var? Bu kadar mı? Evine her gittiğimde orada mıydın?"

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıp sabır için dua ediyorum. Belki de ona nerede olduğumu söylemeliyim. Belki bu onu geri çeker. "Gece Yarısı Malikanesi'nde çalışıyorum. Orada çalışıyorum. Başka biri olup olmadığına gelince, konumuz bu değil. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Mesele *bu*."

Gözleri büyüyor ve yüzünde bir endişe beliriyor. "Orada olamazsın. Bırakın orada çalışmayı, o araziye adım atarken bile aklından ne geçiyordu? Seni zorladılar mı?" Sanki beni tabureden çekip alacak ve benimle birlikte buradan kaçacakmış gibi bileğimi kavıyor.

Cinder tekrar yanımıza geldi. "Sanırım ilgilenmediğini açıkça belirtti, Şerif."

Galen bakışlarını ona yöneltiyor ama bileğimi bırakmıyor. "Dudağını istersem, fermuarımı çekerim."

Cinder şaşırmış görünerek birkaç kez göz kırpmıyor.

"Evet, doğru. Seni T&T'lerden hatırlıyorum," diye alay ediyor.

T&Ts, memeler ve püsküller anlamına geliyor ve ilçe sınırının hemen ötesindeki striptiz kulübünün takma adı.

Cinder'ın yanakları kızarır ve utanç yüz hatlarını kaplar.

"Neden böyle bir pisliksin?" Elim tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama nafile.

"O yere geri dönemezsin, Anabelle. Bu bana karşı neden bu kadar garip davrandığını açıklıyor. Orada kafana ne sokuyorlar?"

"O eli tutmak istiyorsan, hemen Bayan Boudreaux'dan çekeceksin."

Başım yana savruluyor ve Asher'ın sanki Galen'in üzerine atlayıp saldırmamak için her şeyini ortaya koyuyormuş gibi baktığını görüyorum. Yaralamak için bahane arayan vahşi bir canavar gibi.

"Asher." Adı soluk soluğa söyleniyor ama bana hiç bakmıyor. Gözlerini Galen'den ayırmıyor.

"İki saniyen var. Sana bunları verdiğim için minnettar ol."

O anda bardaki uğultunun kesildiğini ve herkesin bu alışverişi izlediğini fark ediyorum.

Galen bileğimi bırakıyor, ben de elimi geri çekiyorum. Göğsü kabarmış, elleri hizmet kemerinin üzerinde Asher'a doğru yürüyor. "Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmanın akıllıca olduğundan emin değilim, Voss."

Asher, "Eşyalarını topla Anabelle," derken gözlerini Galen'den ayırmıyor. Eve gidiyoruz."

Evim. Benim için sadece geçici bir sığınak olan yerden evim diye bahsettiğinde göğsümün ısınmasından nefret ediyorum.

Barın üstünden kitabımı alıp Cinder'a bakıyorum. "Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de," diyor alçak sesle, sanki çok yüksek sesle konuşursak Galen ve Asher arasındaki barut fıçısını patlatabilirmişiz gibi.

Tabureden kayıyorum ve Asher'ın yanına gidiyorum.

"Ona bir daha dokunduğunu görürsem, o eli kaybedersin. Anladın mı?" Asher bir kaşını kaldırdı.

"Bir bar dolusu insanın önünde şerifi tehdit etmek akıllıca değil." Galen sırtıyor.

"Elinden geleni ardına koyma, LeBlanc." Sonra Asher enseme hafifçe sıktı. "Bütün eşyalarını aldın mı?"

Başımı sallıyorum. Bakışları bir süre yüzümde gezindikten sonra eğilip dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

"Onu beceriyor musun?" Galen gürler. "Sen ciddi misin? Ne kadar aptal olabilirsin? Seni bir sürtük olarak düşünmemiştim."

Asher öpücüğü bırakıp tek bir akıcı hareketle yumruğunu geri çekip Galen'ın çenesine yumruk atarken hiçbir uyarı yok.

Galen tökezleyerek geri çekilir ve kendini yerde bulur.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Bir dahaki sefere olmayacak." Sonra Asher serbest elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Beni kapıdan çıkarıyor ve arkamızda ağzı açık kalmış bir oda dolusu insan bırakıyor.

CHAPTER
OTUZ İKİ

ASHER

W Cinder bana mesaj atıp bir adamın barda Anabelle'i rahatsız ettiğini söylediğinde, oraya yeterince hızlı gidemedim. Oraya giderken çoktan heyecanlanmıştım. Ama içeri girip adamın Anabelle'in bileğini kavradığını gördüğümde kendimi kaybettim.

Bara doğru koşup onu talaş haline getirmek istedim. Bunu yaparsam, hayatımda daha önce bir kez olduğu gibi muhtemelen öfkemden bayılacağımı biliyordum. Ve Anabelle'in buna tanık olmasını istemiyordum. Aramızdaki mesafeyi geçmemi engelleyen tek şey buydu.

Ama ona sürük dediğinde? Hay sikeyim. Bunun peşini bırakmamın imkanı yoktu.

O pislik herif elinden geleni ardına koymasın, umurumda değil. Kendimi dokunulmaz kılacak kadar param ve nüfuzum var. Zaten bilmesi gereken bir şey.

Anabelle'i arabada güvenli bir şekilde yanıma aldıktan sonra ellerim direksiyonda, parmak eklemlerim bembeyaz otururken nefesimi kontrol etmeye ve yavaşlamaya çalışıyorum

Kalp atış hızım. Anabelle ile mantıklı bir şekilde konuşabilmem için sakinleşmem gerekiyor.

İçgüdüsel olarak bunu biliyor gibi görünüyor, çünkü tek kelime etmiyor.

Kendimi toparladıktan sonra başımı çevirip ona bakıyorum. "İyi misin?"

Başını salladı. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Cumartesi geceleri bazen oraya gittiğinizi söyledikten sonra, işletme sahibini aradım ve sizin için herhangi bir sorun olursa hemen bana haber verilmesini söyledim. Çalışanlarına söyledi. Emniyet kemerinizi takın."

Anabelle tartışmadan dediğimi yapıyor. Mükemmel. O her zaman mükemmeldir.

"Bunu yaptığım için üzgün müsün?" Olsa da umurumda değil. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Muhtemelen öyle olmalıyım, ama hayır, değilim."

Sözlerinin göğsümde yarattığı his, emniyet kemerimi taktıktan sonra onu ovuşturmama neden oluyor. Otoparktan çıktım, onu Geceyarısı Malikânesi'ne geri götürmek için sabırsızlanıyordum. Onu iki gündür görmemek tam bir işkenceydi.

"Arabam burada." Biz uzaklaşırken pencereden dışarı bakıyor.

"Arabanızı alması için birini göndereceğim. Anahtarları bana ver."

Çantasından çıkarıp bana uzattı. Cebime koyuyorum.

"Barda olduğunuza göre, annenizle ziyaretinizin iyi geçmediğini varsayıyorum?"

İç çektiğini duyuyorum ve ona tekrar bakıyorum. Acı yüz hatlarını boya gibi kaplamış. "Hayır, geçen seferkiyle aynı. Değişiklik yok."

Malikânenin kapısı için düğmeye bastıktan sonra elini sıkıyorum. "Özür dilerim."

Araç bu gece arazideki düşük seviyeli sisin içinden ilerliyor. Genelde yılın bu zamanlarında pek görülmez ama burada, Geceyarısı Malikânesi'nde tüm yıl boyunca sıkça rastlanır. Malikânenin efsanesine katkıda bulunan açıklanamaz şeylerden sadece bir tanesi.

Yolda yavaş ilerlemek zorundayım çünkü önümü beş altı metreden fazla göremiyorum. Yolculuk sırasında sessiz ve düşünceli ve ona soracağım soruların hiçbirini gündeme getirmiyorum. Güvenli bir şekilde içeri girene kadar bekleyebilirler.

Arabayı park ettikten sonra, bir elimi sırtına koyarak onu ön kapıya kadar götürüyorum, sonra da kütüphaneye götürüyorum. Yatak odalarımızdan birini seçebilirdim ama her ne kadar içine gömülmek istesem de konuşmamız gereken şeyler var.

Tepedeki ışıkları açmak yerine, oturma alanındaki masanın üzerindeki lambalardan birini yakıyorum ve onu kanepeye götürüyorum. Oda loş ve gölgeler yüzünde oynaşıyor, onu olduğundan daha da genç ve masum gösteriyor.

Buraya gelirken sormadığım için boğazımda düğümlenen soruyu dile getirmem gerekiyor.

"LeBlanc senin için kim?" Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum ama bana hızla göz kırptığında ne kadar başarılı olduğumdan emin değilim.

"Onu tanıyor musun?" Başını eğiyor.

"Tam olarak değil. Şerif olduğundan beri birkaç kez aileme sorun çıkarmaya çalıştı. Ona haddini bildirmek için valiye ve bir senatöre birkaç telefon etmek zorunda kaldım."

"Oh. Bunu bilmiyordum." Kaşlarını çatı. "Galen ve ben lisede çıkmıştık. Magnolia Bend'e döndüğümünden beri beni geri kazanmaya niyetli. Bizim mükemmel bir çift olduğumuzu ve evlenip birlikte bebek büyütmemiz gerektiğini düşünüyor."

Öfke, yüzüme inen bir tokat gibi hızlı ve yakıcı, beni kamçılıyor. "Ondan daha iyisini yapabilirsin."

Bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor. "Biliyorum."

Bu söylediğim aptalca bir şeydi. O da benden daha iyisini yapabilir. Kendini adamaya, ciddi bir ilişki yaşamaya ve evlenmeye isteksiz bir adam. Anabelle tüm bunları onunla isteyen birini hak ediyor.

Ama önemli değil. Ondan vazgeçmeyeceğim. En azından şimdilik.

"Neden bu kadar ısrarcı?" Gözlerimi kısıyorum. Ona böyle davranması için bir sebep vermiş olabilir mi?

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Onun bir parçası olmak istemediğimi açıkça belirttim. Teflon adam gibi ve ona savurduğum hakaretler sekip gidiyor. Yine de bence siz meramınızı anlattınız. Beni savunduğunuz için teşekkür ederim."

Çenesini kavıyorum. "Seni her zaman savunacağım, bunu unutma."

Başını sallıyor ve ben de elimi bırakıyorum. "Müdahale ettiğin için beni rahat bırakacağından şüpheleniyorum ama umarım bir polis memuruna vurduğun için başın derde girmez."

"Benim için endişelenme, Anabelle. Ben iyi olacağım." Bu ifadeyle ilgili bir şey onun vücut dilinde bir şeyleri değiştirdi. "Ne?"

Ağzını açıyor, bir an için tereddütlü görünüyor ve kapatıyor, sonra tekrar açıyor. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor o zaman." Alt dudağını ısırtıyor, ben de başparmağım ve işaret parmağımla dudağını koparıyorum. "Konuş, Anabelle."

"Annenle baban nasıl öldü? Eminim yıllardır dedikoduların döndüğünün farkındasınızdır, ama aslında ne olduğunu bilmiyorum."

Omuzlarım düşüyor ve bir elimi saçlarımın arasından geçirip enseme kavıyorum. Bu gece ele almayı umduğum konu bu değildi. Sikimin onun amıyla yeniden tanışmasını planlamıştım.

Tereddüt etmem üzerine, "Eğer çok acı vericiyse, bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Ben sadece... Konuştuğumuz onca şeyden sonra merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Annem babamın düşmanlarından biri tarafından öldürüldü ve babam da başka biri tarafından öldürüldü."

Elleri ağızına gider. "Çok üzgünüm, Asher."

Biriyle bu konu hakkında konuşmayalı çok uzun zaman oldu. Annem söz konusu olduğunda, bu konuyu sadece kardeşlerimle konuştum ve babama gelince, kardeşlerim ve ben kendi nedenlerimizden dolayı bu konuşmadan uzak duruyoruz.

"Babam için üzgün değilim, bunu tahmin edebilirsiniz ama annem için..." Göğsümdeki acıyı, Kol'un onu bulduğunu söylediğinde yüzünde beliren acıyı ovuşturuyorum. Annemin kanlı bedeninin görüntüsünü yok etmek için gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kalıyorum.

Kahretsin, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hem de hiç.

Ama belki Anabelle'le babamın dayakları hakkında konuştuğum zamanki gibi olur... belki bundan biraz huzur bulurum.

"Annem, babamla olan evliliğinde belli nedenlerden dolayı çok mutsuzdu. Bir iş ortağı vardı, malikaneye sık sık gelen biri. Arkadaş değillerdi, daha çok hasım gibiydiler ama birlikte vakit geçirirlerdi çünkü birbirlerini alt etmekten ve birbirleriyle alay etmekten hoşlanırlardı." Devam ederken sesim monotonlaşıyor. "Anladığım kadarıyla, bir noktada annemle aralarında bir ilişki başlamış. Annem babamı terk etmeyi planlıyormuş ama iş o noktaya geldiğinde, adama bunu yapamayacağını söylemiş. Nedenini bilmiyorum. Belki bizi de yanında götürseydi, hepimiz başka bir yerde mutlu olabilirdik. Ama kendi sebeplerinden dolayı babamı terk etmedi. Adam bu konuda onunla yüzleştğinde, bahçe makasıyla onu kalbinden bıçakladı. Kıskanç bir öfke miydi, yoksa Ramsey Voss'un karısını çalamayacağı için mi bu kadar öfkeliydi, bilmiyorum. Kol onu bahçelerden birinde bulmuş. Daha on yaşındaydı."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzünden yaşlar süzülen Anabelle'e bakıyorum. Benim tatlı, çok şey hisseden tatlı Anabelle'im. İki elimi birden kullanarak gözyaşlarını siliyorum.

"Bu çok üzücü. Zavallı anneniz. Siz zavallı çocuklar."

Başparmağımdan daha fazla gözyaşı damlıyor ve onu dudaklarıma götürüp tuzlu su gözyaşlarının tadına bakıyorum.

"Ona ne oldu? Anneni öldüren adama mı?"

"Tutuklandı ve mahkemeye çıkarıldı. Ama başaramadı. Mahkemeyi beklerken hapishanede bıçaklanarak öldürüldü. Katil bıçağı göğsünde, tam kalbinin olduğu yerde bırakmış. Tıpkı anneme yaptığı gibi." Kısık bir kıkırdama duyulur. "Hayatımda babama minnet duyduğum tek şey bu olabilir."

Anabelle kayarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyor, elini ensemdeki saçların arasına sokuyor. İlk başta, birinin beni fiziksel olarak rahatlatmaya çalışmasına izin vermek yabancı geliyor. Ama birkaç kalp atışından sonra kendimi onun rahatlığına bırakıyorum ve teklifini kabul ederek ellerimle onu sarıyorum.

Uzaklaşıyor ve bir avucunu yanağıma koyuyor. "Bu çok trajik Asher. Çok üzüldüm. Babana ne oldu?"

Parmağımı ağzının üzerine koyuyorum. "Daha fazla konuşmak yok. Bilmen gereken tek şey, bu toprakların birçok insanın kanıyla sulanmış olduğu ve onun da onlardan biri olduğu. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Anabelle bir süre beni inceledikten sonra başını sallıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Dillerimiz buluştuğunda, korkunç anıların zihnimin girintilerine doğru süzüldüğünü ve güneş çıktığında gölün üzerindeki sis gibi kaybolduğunu hissediyorum.

Çok geçmeden çekiliyor ve koltuktan kalkıyor. İtiraz edeceğim ama tek kelime etmeden atletini başının üzerinden kaldırıyor, ayakkabılarını çıkarıyor, şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve sonunda sütyenini çıkarıyor. Ona uzandığımda elimi savuşturuyor ve şortumu çıkarmak için eğiliyor. Benim yardımımıla şortumu açıyor ve boxer külotumu kıkımın altına indiriyor.

Bana sarılıyor ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum, dilimi etrafında döndürdükten sonra dişlerimle kemiriyorum, o da ben tamamen içine oturana kadar üzerime çöküyor. Anabelle inliyor ve kalçalarını çevirirken ellerini saçlarımdan arasından geçiriyor.

O bana binerken kendimi onun vücudunda kaybediyorum. Ve bu gece için, sahneyi kontrol etmek ya da ona emirlerimi yaptırmak konusunda endişelenmiyorum. Sadece bana vücudunun rahatlığını sunmasına izin veriyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, odamda bir saat boyunca dönüp durduktan sonra, gizlice onun yatağına girdim, onu kendime çektim ve sonunda derin bir uykuya daldım.

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

ANABELLE

M sinirlerim midemde konfeti bombası patlamış gibi hissettiriyor. Seks kulübünün gecesi ve bu gecenin teması antik Roma, bu yüzden altın rengi beyaz bir elbise giydim.

Kayışlar. Daha çok önden ve arkadan sarkan iki parça kumaş ve onları bağlamak için altın bir kemer. Altında beyaz dantel külot giyiyorum ve başımda altın varaklı bir taç var.

Arkamı dönmeden önce aynada kendimi son bir kez kontrol ediyorum. "Temanın ne olacağına kim karar verecek?" Hâlâ dolabında üstünü değiştirmekte olan Asher'a soruyorum.

"Gecenin yönetmeni." Dışarı çıktı ve ben ağzımın açık kalmasını engellemek zorunda kaldım.

Asher bir Spartalı gibi giyinmiş ve bana *300* filmindeki Gerard Butler'ı hatırlatıyor. Onu hemen burada soymadığım için çok şanslı çünkü kırmızı pelerini ve göğsünü sergilerken o kadar iyi görünüyor ki.

Beni görünce durakladı. "Bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim." Beni yutmak istiyormuş gibi bakarken bir süre öylece duruyorum. Konuyu değiştirmem gerekiyor çünkü bunu yapmazsam bodruma inemeyeceğimiz çok açık. "Peki yönetmen kim?"

Boğazını temizliyor. "Partiden önce, kulüpten birine yönetmen olması için bir davetiye gönderilir. O kişi temayı seçer."

"Kime göndereceğinize nasıl karar veriyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Çoğunlukla rastgele, ancak elde edilecek bir gündem varsa ve bunu bir kaldıraç olarak kullanabilirsek, bu karar verici bir faktör olabilir."

Ona doğru bir adım attım. "Bu kadar büyük bir mesele mi?"

"Gerçekleştirmek istediğiniz belirli bir cinsel fanteziniz olduğunu düşünün. Bu, bunu yapmanıza yardımcı olacaktır."

"Mantıklı." Bana bir şans verilse tema olarak ne seçerdim merak ediyorum.

Asher kollarını belime doluyor. "Gergin misin?"

"Biraz... yapacak mıyız... geçen sefer herkesin önünde bir şeyler yapmıştık. Bu sefer de öyle mi olacak?"

Bakışları yoğunlaşıyor ve bir parmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Seni kimseyle paylaşmak gibi bir planım yok ve buna herhangi birinin seyir zevki olman da dahil. Şu andan itibaren olan her şey kapalı kapılar ardında, benim özel odamda olacak."

"Geçen sefer odanın senin odan olup olmadığından emin değildim."

"Kardeşlerim ve benim kendi özel odalarımız var. Partilere ev sahipliği yapmanın avantajlarından biri." Bana sırtıyor.

"Diğer odalar ne?" Onun ve kardeşinin odaları gördüğüm kapılardan sadece dördünü oluşturuyordu ve ana oda dışında yirmi kadar oda olması gerektiğini biliyordum.

"Herkes için bir şey var. Bazıları ofis, banyo veya soyunma odası gibi belirli konfigürasyonlar olarak tasarlandı, böylece insanlar

fanteziler. Diğerlerinde neye ilgi duyduğunuza bağlı olarak belirli ekipmanlar var-BDSM, shibari, röntgencilik."

Tüm bunların düşüncesi bacaklarımın arasındaki boşluğun uğuldamasına neden oluyor. "O odalara hiç girecek miyiz?"

Göz kapakları biraz düşüyor. "İstersen, gerçi seni paylaşmayacağımı zaten söyledim. Ama başkalarını izlemek seni tahrik ediyorsa, ikimizin arasında neleri keşfetmek isteyebileceğini görmek istiyorsan, sorun değil."

Başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

"Senin için bir şeyim var." Asher komodininin yanına gidip üst çekmeceyi açıyor ve dış kenarları elmaslarla çevrili, altın telkari detaylı altın bir maske çıkarıyor. Bana doğru uzattı. "Senin için."

"Bu çok güzel." Aynanın karşısına geçip yüzüme sürüyorum.

Asher arkamdan yaklaşıyor ve omzumun üst kısmını öpüyor. "Mükemmel uyum. Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar başımı sallıyorum. "Evet. Hadi gidip biraz eğlenelim."

GEÇEN KEZ kabul törenim nedeniyle farklı olduğu için bu gece ne bekleyeceğimden emin değildim. Ama kırk beş dakikadır buradayız ve şu ana kadar insanlar herhangi bir partide olduğu gibi içki içip sohbet ediyorlardı. Tabii hepsi maskeli antik Romalılar gibi giyinmişse.

Asher'a doğru eğilip fark ettiğim bir şeyi soruyorum. "Nasıl oluyor da benim maskem diğerlerininkinden farklı?"

Diğer herkes siyah, beyaz ya da kırmızı maske takarken Asher, kardeşleri ve ben özel altın maskeler takıyoruz. Kardeşlerini fark etmek kolay. Nero kuzgun maskesi, Kol aslan maskesi ve Sid kurt maskesi takıyor.

"Bunu taktın çünkü sen benimsin."

Bunu ifade ediş biçiminden nefret etmem gerekir ama etmiyorum. Biraz bile değil. Onun olmak istiyorum.

"Diğer herkes için renkler bu gece ne aradıklarını ifade ediyor."

Alnım kırışıyor ve mağarayı andıran loş odada etrafıma bakıyorum. Kol'un bir kadın tarafından emildiğini gördüğümde arkamı dönüp Asher'a bakıyorum. "Nasıl yani?"

Asher doğrudan kulağıma konuşmak için eğildi. "Beyaz izleyici, kırmızı garson, siyah ise yapıcıdır."

"Tamam, izleyici olan kendini açıklıyor gibi görünüyor, yapan da öyle. Garson nedir?"

"Bu, aslında bu akşam ne için havalarında olduklarından emin olmadıkları anlamına geliyor. Ama açıklar. Yani, eğer biri onlarla oynamak isterse, bunu önerebilirler ve onlar da katılmaya karar verebilirler, belki de vermezler. Siyah maskeli insanlar bu gece her şeye hazırlar - bu da her şey için onların onayını almak zorunda olmadığınız anlamına geliyor. Eğer siyah maskeli adamlardan birinin yanına gidip önünde diz çökmek ve ona sakso çekmeye başlamak isterseniz, buna ne bir itiraz ne de bir başvuru olacaktır."

"Seninle olduğum gibi o zaman," diyorum ve ona arsızca sırtıyorum.

Asher elini sırtımda dolaştırıyor ve kışımı avuçlarının arasına alıyor. Daha fazlasını isteyerek sırtımı kamburlaştırıyorum. Omzumun üzerinden özel odasına giden koridora doğru bakıyor ve gözleri tanıyarak parlıyor. Elini bırakıp doğruldu, siyah saçlı ve beyaz maskeli bir adam yanıma gelirken elini uzattı.

"Seni gördüğüme sevindim. Uzun zaman oldu," diyor Asher ona.

Adam gülümsüyor. Yüzünün tamamını göremiyorum ama çekici olduğu belli. El sıkışmaları bittikten sonra koyu kahverengi gözlerini bana diyor. "Peki burada kim varmış?"

Asher'ın eli belime yerleşiyor. "Bu Anabelle. Anabelle, bu Bay Smith."

Elini uzattı, ben de tuttum. "Memnun oldum, Bay Smith."

"Aynen öyle." Dikkatini tekrar Asher'a çevirir.

"İşler nasıl gidiyor? Emin olamadım. Seni bunlardan birinde görmeyeli uzun zaman oldu," diyor Asher.

"Nasıl olduğunu bilirsin..."

Asher başını salladı ve bana dönerek doğrudan kulağıma, "Neden özel odama gitmiyorsun, seninle bir dakika içinde orada buluşuruz? Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Tamam, iç çamaşırını çıkar ve yatağın üzerine bırak."

"Peki efendim," diyorum uzaklaşmadan önce.

Öncekiyle hemen hemen aynı görünen odaya giriyorum ve dediğini yapıyorum, külotumu çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum. Yatağın kenarına oturuyorum ve bekliyorum. Dakikalar ilerledikçe beklentim artıyor ve ıslanıyorum.

Sonunda kapı açıldı ve Asher içeri girdi. Bakışları yatağa yöneliyor ve beyaz dantel külotumu görüyor. Sırıttıyor ve bu o kadar seksi bir sırıttış ki kalçalarımın arasında olmasını istiyorum.

"Ayağa kalk." Sesi bıçak sırtı gibi keskindi.

Yataktan fırladım.

"Git yatağın ayak ucundaki köşede dur."

Öyle yapıyorum ve o da çekmeceli dolaba doğru ilerleyip aralarında zincir olan bir çift kelepçe alıyor. Meme uçlarım elbisemin ince kumaşı altında titriyor.

Fark etmiş olmalı, çünkü bakışları dalıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ellerini başının üstüne koy."

Ellerimi kaldırıyorum ve beni omurgam sayvanlı yatağın köşesindeki direklerle aynı hizada olacak şekilde konumlandırıyor. Pozisyonum nedeniyle göğsüm dışarıda kalıyor ve kelepçeleri sağ bileğime taktığında göğüslerimiz birbirine değiyor. Ufak bir dokunuş ama nefesimi kesiyor.

Ne yaptığını göremiyorum ama zincirin metale sürtündüğünü duyuyorum. Sonra diğer kelepçe sol bileğime dolanıyor. İçgüdüsel olarak ellerimi aşağı çekmeye çalışıyorum ama bunu başaramıyorum.

Gerçekten Asher'ın merhametine kalmış durumdayım. Bu beni neden bu kadar azdırıyor?

Eğiliyor ve nazikçe maskemi çıkarıyor. "Sadece biz varız. Hepinizi görebilmek istiyorum."

Asher muhtemelen bunun tatlı görünmesini istememişti ama öyle oldu.

Sonra maskesini başının üstüne gelecek şekilde kaldırıyor ve eğilip beni öpüyor. Uyuşturucu etkisi yapıyor ve bacaklarımı titretiyor. Geri çekildiğinde, boğazımın arkasından küçük bir protesto sesi çıkarıyorum ve boynuma karşı kıkırdıyor.

Dilini aşağıya doğru takip ederek sonunda göğüslerime ulaşıyor. Meme ucumu kumaşın üzerinde diliyle gezdiriyor, sonra da ağzına alıyor. Geri çektiğinde kumaş ıslaktı ve meme ucumu kumaşın arasından görebiliyordum. Hareketi diğer göğsümde de tekrarlıyor, ta ki her iki meme ucum da kabarana kadar.

Kalçalarımı birbirine sürtüyorum, orada oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için çaresizce. Kıkırdıyor ve eğiliyor, meme ucumu tekrar sıcak ağzına alıyor ve parmaklarını kumaş parçalarının arasından geçirip kıvrımlarıma giriyor. Parmaklarını klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor ve ben daha fazlası için açgözlülükle kalçalarımı kıvrıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, parmaklarını sabit tutuyor ve kalçalarımın hareketiyle hızı benim belirlememe izin veriyor. Nefesim hızlanıyor ve hızımı artırıyorum, yaklaşıyorum, ama sonra parmaklarını geri çekiyor.

Haykırıyorum.

"Bacaklarını aç." Sesi tartışmaya hiç yer bırakmıyor, bu yüzden şu anda bacaklarımı birbirine sıkıştırmak istememe rağmen dediğini yapıyorum.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve eğiliyor, burnunu kalçalarımın tepesinde ortalıyor ve derin derin içine çekiyor.

Tanrım, çok kirli ama bir şekilde seviyorum.

"Orgazm kontrolü diye bir şey duydu mu hiç?" Aşağıdan bana bakıyor.

Başımı sallıyorum, ancak isminden ne anlama geldiğini çıkarabiliyorum.

"Ben isteyene kadar boşalmana izin vermeyeceğim. Sinir bozucu görünebilir, ancak karşılığının buna değeceğini söylediğimde bana güven."

Bacaklarımı daha da açmasını, bir bacağı omzunun üzerinden geçirmesini ve beni yalamak için eğilmesini izliyorum. Klitorisimi emiyor ve diliyle açıklığımı sikiyor ama ellerini kullanmıyor. Bu beni çıldırtmaya yetiyor çünkü olağanüstü hissettirirken, beni oraya götürecek kadar vermediğinden emin oluyor. Tam yalvarmak üzereyken ayağa kalkıyor ve çekmecelerin olduğu sandığa doğru yürüyor.

Nefes nefese ikincisini açıp içinden bir şey çıkarmasını izliyorum, sonra onu bana doğru uzatıyor. Yaklaştığında ve loş ışıkta seçebildiğimde, ortasında paslanmaz çelik bir halka olan deri bir tasma olduğunu görüyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Bunu bilecek kadar BDSM okudum.

"Bu bir oyun tasmaı." Gözleri kararıyor, fırtınalı bir okyanusun rengine dönüşüyor.

"Bu gece senin emrinde olacağım anlamına geliyor."

Başını sallıyor. "Seni yakalamak istiyorum Anabelle, ama senin de bunu istediğini bilmem gerek."

Şiddetle başımı sallıyorum. "İstiyorum."

Gülümsemesi memnuniyetini haykırıyor. "Arkanı dön."

Kelepçelerden biraz direnç bekleyerek yerimde dönmeye çalışıyorum ama sorunsuzca dönebiliyorum. Yukarı bakıyorum ve kelepçeler arasındaki zincirin karyolanın tepesindeki demir bir halkaya bağlı olduğunu görüyorum. İstersem sonuna kadar dönebileceğim kadar gevşeklik var.

Arkamda bir hareketlenme oluyor, sonra kumaşlar karışıyor. Asher arkamdan yaklaştığında kostümünün alt kısmını çıkardığı belli oluyor çünkü sikinin sert baskısı sırtıma değişiyor. Saçlarımı bir omzumun üzerinden kaydırıyor, sonra elleri etrafıma dolanıyor ve yakamı sarıyor.

boynuma doladı, arkadan bağladı. Beklemediğim bir samimiyet var.

"İşte," dedi kulağıma. "Artık benimsin."

Kıçıma sertçe vuruyor, acıyla inliyorum ama sonra elini kıçıma sürerken göğsümde bir uğultu yükseliyor. Acı, dışarıya yayılan sıcak bir hissiyata dönüşüyor.

"Karyola direğinden uzaklaşın ve kıcınız dışarıda olacak şekilde sırtınızı eğin" diyor.

Pozisyonda duruyorum ve o da iki parça kumaşı yana kaydırıyor, böylece kalçalarımın sarkıyor. Tamamen ona maruz kaldım. Bakıp bakmadığı, nereye baktığı ya da ben orada uzun saniyeler boyunca dururken ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra iri elleri kıçımın yanaklarında ve onları açıyor. Utanmak istiyorum, ama sonra dili büzülmüş deliğimde ve başım aşağı iniyor. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı. Dilini döndürürken, parmağı girişime doğru itiyor, yavaş ve sabit bir hızda pompalıyor. Boşalma ihtiyacım gittikçe artıyor ve parmaklarını içimde kıvrıp beni tam doğru noktadan vurduğunda, kendime yardım edemeyerek kalçalarımı sallıyorum.

Kıçıma vurduğu şaplak içimi titretiyor ve ben... çok yakınım. Göbeğim sıklaşıyor, serbest kalmaya hazır, ve sonra, o gitti.

"Hayır!" Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye, yalvarmaya, herhangi bir şey yapmaya başlıyorum ama ellerini kalçalarıma koyarak beni durduruyor.

Sonra içimde kabarıyor, beni geriyor. Vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor ve başımın arkasındaki saçları çekerek boynumun geriye doğru eğilmesini sağlıyor. Ellerim yatağın direğini kavlıyor, böylece yerimde kalabiliyorum ve sırtımı daha da dikleştiriyorum. O kadar hazırım ki doruk noktamın yeniden oluşması uzun sürmüyor. Rahmimde ilk çırpınışları hissettiğimde, Asher içimden çıkıyor.

Hayal kırıklığı içime doluyor ve yemin ederim ağlayabilirim.

Tek kelime etmeden beni çeviriyor ve kalçalarımın arkasından tutup içime doğru itiyor. Yüzündeki maske geri geldi ve kendimi bir canavar tarafından becerilirken izliyor gibiyim.

Bana sertçe binerken sırtımı yatağın direğine dayadım. Pelerini hâlâ üzerinde, elbisem de öyle ve sevişiyor olmamız ve tamamen çıplak olmamamızla ilgili bir şey beni gerçekten tahrik ediyor.

Daha boşalmamıştım bile, ama yine de kendimi harcanmış hissediyordum, benimle birlikte olmasına izin verdiğim için mutluydum. İçime her girdiğinde leğen kemiği klitorisime sürtünecek şekilde açığı değiştirdiğinde nefes nefese kalıyorum.

"Tanrım, Asher. Lütfen durma. Lütfen gelmeme izin ver."

Tekrar ona sarılıyorum ve ayaklarımı yere koyarak gidiyor. Rekor bir sürede kelepçeleri çözüyor ve beni belimden tutup kaldırarak sırtüstü yatırıyor, böylece leğen kemiğim yatağın kenarına geliyor. Ayaklarımı göğsünün üzerinde düz duracak şekilde konumlandırıyor, sonra dizlerimi daha geniş açarak içime doğru itiyor.

Sırtım dikleşiyor çünkü hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ama aynı zamanda hiç bu kadar kötü boşalmak zorunda kalmamıştım.

"Keşke seni becerirken nasıl göründüğünü görebilseydin, tatlım. Amcığının beni nasıl yuttuğunu. Bu alete asla doyamıyorum."

Sözleri beni daha da yükseltiyor, doruk noktama daha da yaklaştırıyor. Ellerim göğüslerimin üzerinde kayıyor, sıkıyor. Asher klitorisime hafifçe masaj yapıyor. Beni boşaltmaya yetecek kadar değil ve bunun tasarım gereği olduğunu biliyorum. Sadece beni gözlerinde yaşlarla, rahatlamak için çaresizce kıvranan bir karmaşa haline getirmeye yetecek kadar.

"Sen bir tanrıçasın. *Benim* tanrıçam." Asher elini yukarı çekip klitorisime vuruyor.

Acı içime işlerken haykırıyorum, ardından bildiğim en derin zevk geliyor.

"Lütfen gelmeme izin verin, efendim. Lütfen." Yalvarıyorum ve umurumda değil. Şu anda burada kişisel bir gurur yok. "Lütfen, efendim."

"Nasıl istersen." Klitorisimi çimdikliyor -sertçe- ve ben kendiliğinden yanıyorum.

En azından öyle hissettiriyor. Bir şekilde tekrar bir araya gelen milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Çekirdeğim onun etrafında titreşiyor ve orgazmım devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyor.

Sonunda, vücudum sakinleştğinde ve kendime geldiğimde, Asher içimden çıkıyor. Göğsümdeki iki kumaş parçasını açıyor, sonra sikini kavırıyor ve derin bir gırtlak iniltisiyle göğüslerime boşalana kadar okşuyor.

İşi bittiğinde, yaptığı işe bakıyor. "Ovala," diyor ve ben ovduğumda boğazının altından inliyor.

Üzerime eğilip ağzını benimkine yaklaştırıyor. Kelepçeli ellerimi boynuna doluyorum ve öpücüğe karşılık veriyorum. Çekildikten sonra yataktan kalkmama yardım ediyor. İlk başta bacaklarım titriyor.

"İyi misin?" diye sorar.

Ona sırtıtıyorum. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

CHAPTER
OTUZ DÖRT

ASHER

IOna aşık oluyorum.

Bu hafta başında ona neden bu gece benimle çıkmasını teklif ettiğimin tek açıklaması bu.

Çünkü ben
çıkıyorum.

Seks kulübünde kadınları beceririm. Ve mecbur kaldığımda, bir etkinliğe giderken yüksek sosyeteden bir kadın bana eşlik ediyor ve bazen onu da beceriyorum.

Ama ben çıkmam. Kur yapmıyorum. Bir kadının gözüne girmek için iyi bir izlenim bırakmaya çalışmam. Ama bu gece tam olarak bunu yapıyorum.

Anabelle için ön kapının yanında bekliyorum, kalbim boğazımda ve nefes yolumu daraltıyor. Tüm eski korkularım su yüzüne çıkıyor -kimseyi önemsemeyi göze alamam çünkü sonunda annemin yaptığı gibi beni terk edecekler, beni önemseyen herkes benden alınacak, bana en çok değer vermesi gereken kişi en çok acı veren kişi olacak.

Ama yerde topuk seslerini duyup döndüğümde ve Anabelle'in bana doğru geldiğini gördüğümde, tüm bu korkular buharlaşıyor.

Elbiseyi bugün erken saatlerde odasına bıraktım ve üzerinde muhteşem duracağını biliyordum ama bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim. Lanet bir tanrıça gibi görünüyor ve ben onun sunağında eğilip tapınmak istiyorum.

Omzu açık, yere kadar uzanan altın rengi saten bir elbise giyiyor. Eteğin kumaşı bir taraftan diğerine kalçasına doğru kıvrılarak kıvrılmasına neden oluyor ve diğer tarafta uzun bir yırtmaç kalçasının dörtte üçüne kadar uzanıyor. Saçları dalgalı şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, boynunun sütununu ve amının yanı sıra yalamak için en sevdiği yerlerden birini vurguluyor.

Attığı her adım, düzgün bacaklarını ve kalçalarının tepesini gösteriyor. Büyüyen ereksiyonuma yer açmak için smokin pantolonumun içinde kendimi ayarlamam gerekiyor.

"Nefesimi kesiyorsun, Anabelle."

Övgülerim karşısında biraz utanmış görünüyor, yere bakıyor. "Teşekkür ederim. Sen de gerçekten iyi görünüyorsun."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Benden uzağa bakma. Bunu kabullen. Bu gece kolumda olduğun için şanslı bir adamım."

"Evet efendim," diyor yumuşak bir sesle ve sikim seğiriyor.

Ona sırtıyıyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Elini tutuyorum. "Hadi gidelim. Uçağa gitmemiz gerek."

"Uçak mı?"

Ona bu gece nereye gittiğimizi söylemedim, sürpriz olarak kalmasını tercih ettim. "Bununla Kara Büyü'ye gideceğimizi düşünmedin, değil mi?"

Gülüyor ve beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Şehre vardık ve bizi senfoniye götürmesi için ayarladığım araba bizi tiyatronun önünde indirdi.

Anabelle girişin iki yanında asılı olan pankartlara bakıyor. "Daha önce hiç senfoniye gitmemiştim."

"O halde ilkiniz olmaktan onur duyuyorum." Elini tutup parmak eklemlerini öperek girişten geçip binanın merdivenlerinden yukarı çıkmasına rehberlik ediyorum.

Bu gece burada bir kırmızı halı var çünkü şu ya da bu ünlünün sözcülüğünü yaptığı bazı yerel hayır kurumları için düzenlenen büyük bir bağış kampanyasına katılıyoruz. Normalde bu tür şeyleri atlarım ve çoğu zaman fotoğrafımın çekilmemesi için şoförümün beni arkada bırakmasını sağlarım, ancak bir hevesle ikimizin bir fotoğrafını çekmeye karar verdim.

Ayrılmadan önce birlikte bir fotoğrafımızı çekmek için tek şansım bu olabilir. Kesinlikle telefonumu çıkarıp selfie çekmeyeceğim. Bu Anabelle'e nasıl bir mesaj gönderir? Bunu bastırıp masama bir çerçeve içinde koymayı planladığımı mı?

"Hızlıca bir fotoğraf çekelim," diyorum ve elimi sırtına koyarak onu basamağa doğru yönlendiriyorum.

İsteğime şaşırmış ama memnun olmuş görünüyor.

Basın adımı söyleyip kiminle olduğumu ve onun benim için ne ifade ettiğini öğrenmek istediğinde onları görmezden geliyorum. Yarın ikimizin bir fotoğrafını internetten çalabileceğim için memnun bir şekilde, bizi içeri götürüyorum ve özel balkon koltuklarımıza erişebileceğimiz merdivenlerden yukarı çıkarıyorum.

Kalabalığın arasından geçerken kafalar dönüyor. Döneceklerini biliyordum. Anabelle sadece çarpıcı değil, aynı zamanda bilinmeyen biri. Para sahibi olabilir ama bir etkinlikte koluma girmesini bekleyeceğim bir sosyetik değil. İnsanlar onun kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini merak edecekler.

Onlara bırak. O benim ve benim olarak kalacak.

"Koltuklarımıza geçmeden önce bir şeyler içmek ister misiniz?" Ben sorarım.

Bir an için dudaklarını bükerek düşündü. "Belki burada ilk seferimi kutlamak için biraz şampanya?"

Tanrım, öyle olmaya çalışmadığı zamanlarda bile çok sevimli ve çekici oluyor. "Hemen geliyorum. Bana bir dakika ver."

Ben gidip iki kadeh şampanya getirirken Anabelle kenarda duruyor. Tek bar özel balkonu olanlara ayrıldığı için uzun sürmüyor.

Döndüğümde ona bir bardak uzattım ve kolumu ona doğru uzattım.

"Gidelim mi?" Kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve bizi koltuklarımıza götürüyorum.

"Vay canına, bu gerçekten bir şey. Beni getirdiğin için teşekkür ederim Asher." Yerine oturdu ve bana baktı.

Şampanya kadehimi uzattım. "Tüm ilklere."

Gülümsüyor ve kadehimi tokuşturuyor. "Tüm ilklere."

Eminim seks kulübü ve senfoni gibi şeyleri düşündüğümü sanıyordur, ama aslında onun bana her şeyi hissettiren ilk kadın olduğunu düşünüyorum.

Şampanyamızı yudumluyoruz ve birkaç dakika sonra gösteri başlıyor.

Onun müziği içine çekişini izlerken mest oluyorum; gözlerini kocaman açmış, yüzünde dingin bir gülümsemeyle sanki ses onu dolduruyormuş gibi.

"Dies Irae "nin ilk notaları başlayıp koro şarkı söylemeye başladığında kalbime bir bıçak saplanıyor. Anabelle şarkıyı kaydederken hareketsiz görünüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Ona doğru eğildim. "Neyin var?"

Başını çeviriyor, şimdi endişeli gibi görünen gözleri kocaman. "Bu şarkı..."

Devam etmesi için başımı salladım.

"Bu sana bahsettiğim şarkı, beni o gün kütüphaneye götüren ve kabus gördüğün gece odandan çaldığını duyduğum şarkı."

Şimdi gözlerim kocaman. "Bu annemin en sevdiğiydi. Bize hep bunu çalardı."

Anabelle'in ağzı açık kalır. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yok. Yıllar boyunca Geceyarısı Malikanesi'nde bazı garip şeyler gördüm ama bu...

Neredeyse annemden bir işaret gibi geliyor. Bu mümkün mü?

Bu şarkıyı dinlerken onu ve biz çocuklar için her zaman bu şarkıyı nasıl çaldığını düşünmeden edemiyorum. Latince ve Gazap Günü anlamına geliyor. Bize bu şarkıyı çok sevdiğini çünkü şiirin Kıyamet Günü ile ilgili olduğunu ve tövbe edenlerin nasıl affedilip cennetteki yerlerini bulacaklarını anlattığını söylemişti. Müzik eşliğinde ona umut veriyormuş. İnsanların tövbe edebileceğine dair her zaman bir umut vardı.

Babamın tövbe etmesini mi umuyordu yoksa kendisi için bir umut muydu bilmiyorum. Her zaman korku ve dehşet olsa da her zaman umut olduğunu söylerdi ve bu müzik parçası ona bunu hatırlatıyordu.

Sonunda Anabelle'e "Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum," diyorum.

Bana hüzünlü, umutlu bir gülümseme veriyor. Elini tutuyorum ve parmaklarını kendiminkilere geçiriyorum.

"O müziğı duymamış olsaydım, şu anda burada böyle olmayabilirdik," diyor kulağıma.

Belki de annem bana doğru yolda olduğuma dair bir işaret vermeye çalışıyordur. Bir parçam bu düşüncenin bana verdiği umuttan nefret ediyor. Ama belki de babamdan geriye kalan sadece budur ve bunu unutmam gerekiyordur. Belki de işleri farklı yapmanın zamanı gelmiştir.

CHAPTER

OTUZ BEŞ

ANABELLE

E Asher'ın barda Galen'ı yumrukladığı geceden beri aynı yatağı paylaşıyoruz. O gece gecenin bir yarısı benim yatağıma girdi ve o zamandan beri her gece onun odasında uyuyoruz.

O zaman.

Dün gece senfoniden döndükten sonra bir istisna olmadı. Genellikle uyandıktan ve oyalandıktan sonra, güne hazırlanmak için yatak odama çekilir ve daha sonra onunla ofiste buluşurdum. Ancak bu sabah, çok geç yattığımız için geç uyanmamıza rağmen, yataktan kalkıp hazırlanmaya başladığımda beni tekrar göğsüne çektiğinde beni şaşırttı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor boynumun kıvrımına doğru.

Gülüyorum. "Zaten gerideyiz. Sen yüzmeyi kaçırdın ve benim hazırlanmaya başlamam gerekiyor."

"Bu sabah benimle kahvaltıya geliyorsun." Başımın arkasına bir öpücük konduruyor ve yataktan zıplayarak banyoya doğru ilerliyor.

"Tamam, giyineyim, sonra hangi restorana gitmek istediğine karar verimiz," diye sesleniyorum arkasından.

"Restoran yok."

Yatakta doğruldum ve şifonyere doğru ilerleyip bir tişört çıkarmasını izledim.

"Kafam karıştı," diyorum.

"Yemek odasında kardeşlerimle birlikte yiyeceğiz. Seni daha yakından tanımalarını istiyorum."

Gözlerim açılıyor ama midemde baş döndürücü bir his var. "O zaman kesinlikle gidip kendime çeki düzen vermeliyim."

Tişörtü kafasına geçirir ve dolaba gider. "Hayır. Sadece bunu giymen gerekiyor." Bornozumla çıktı ve yatağa doğru yürüdü. "İşte."

"Asher, bu şekilde kahvaltı yapamam." Dün gece yatarken giydiğim atlet ve şortu gösteriyorum.

Omuz silkiyor. "Neden olmasın? Ben öyleyim."

Başımı eğiyorum. "Çünkü onlarla daha önce hiç tanışmadım, en azından biz... her neyse o olduğumuzdan beri. Kendimi aptal gibi hissedeceğim."

Yatağın üzerine eğiliyor ve kaşımın köşesine bir öpücük konduruyor. "Ne düşündükleri önemli değil. Bunu onlara nezaketen yapıyorum. Şimdi şunu giy ve gidelim."

Son cümlede sesi değişiyor ve baskın kişiliğine daha fazla bürünüyor. Çok ince ama her zaman anlayabiliyorum. Ve her zamanki gibi, dediklerini yapmak istememe neden oluyor.

Yatağın kenarına doğru kayıyorum ve ayaklarım yere degecek şekilde aşağı kayıyorum. Bornozu üzerime geçirip belimden bağlıyorum. "En azından saçımı falan tarayabilir miyim?"

"Hayır." Ağzıma iffetli bir öpücük konduruyor, sonra elimi tutup beni odadan çıkarıyor.

En azından bileğimde hala saç lastiğim var, bu yüzden saçımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. Pek bir şey değil ama sanırım yataktan daha iyi.

Yemek odasına girdiğimde üç erkek kardeş de yaptıkları işi bırakıp ikimize bakmaya başladığında çok gerildim. Özellikle de geçen hafta bu adamlardan birkaçını gözümün önünde kadınlarla zina yaparken gördüğüm için. Asher masanın en ucunda elimi tutuyor ve kardeşlerine ters ters bakıyor.

Asher'dan tanıdığım, otuz yaşındaki en gençleri olan Nero masadan kalkıp bize doğru geliyor. Asher ile aynı koyu mavi gözlere sahip ama saçlarını yanlardan daha kısa tutuyor.

"Merhaba, Anabelle. Henüz tam olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Nero." Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum, bana sıcak bir gülümseme verdiğinde biraz rahatlıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nero."

Asher yanımda biraz rahatlıyor, sonra beni masadaki koltuğuna doğru götürüyor.

"Bu iki hıyar ayağa kalkıp kendilerini tanıtmaya üşendikleri için müsaade edin ben tanıtayım." Asher ikisine de ters ters bakar. "Bu Kol."

Kafa derisine yakın kesilmiş koyu renk saçları ve kalın kirpiklerle çevrili karamel rengi gözleri olan adamı işaret ediyor. Kol bir şey söylemiyor ama üzerinde dev bir aslan dövmesi olan kolunu kaldırıyor, sonra da çatalını ağzına sokuyor.

El sallamana karşılık veriyorum. "Merhaba."

"Bu da Obsidian, ama biz ona Sid diyoruz." Asher boynunda kurt dövmesi olan ve pahalı bir takım elbise giymiş olan adamı işaret ediyor.

"Merhaba, Anabelle." Gülümsemesi yeterince çekici ama gözlerinde bir avcının parıltısı var. Saçları Asher'inki gibi koyu ve dalgalı, gözleri ise neredeyse siyah görünecek kadar koyu kahverengi.

"Anabelle bundan böyle sabahları kahvaltıda bize katılacak," diyor Asher.

Asher benim için sandalyemi çekerken Kol ona kaşlarını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, oturuyorum.

Sağımda oturan Nero, Asher'ın yerine oturabilmesi için eşyalarını bir sıra daha aşağı kaydırıyor.

Bunların hepsi "Dies Irae" şarkısı yüzünden mi?

Dün gece Asher'a malikanede o şarkıyı duyduğumu itiraf ettiğimden beri, sanki onda bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum. Şikayet etmiyorum, değişimi seviyorum ama bunun nereden geldiğini anladığımdan emin değilim ve bunun geçici bir şey olmadığından emin olmak istiyorum.

"Ne istersen alabilirsin," diyor Asher, içeri girdiğimi gören ev çalışanlarından birinin elinden tabağı alarak.

"Teşekkür ederim." Kendime biraz yumurta, meyve salatası ve kızarmış ekmek servis ediyorum.

Beşimiz birkaç dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz. Muhtemelen rahatsızlığımın arttığını fark eden Asher konuşuyor.

"Sid, Doğu Yakası'ndaki EPA olayında ne durumdayız?"

Sid kahvesini yutar ve fincanını yere bırakır. "Her şey çözüldü. Adamımız bundan emin oldu."

"Güzel." Asher başını sallıyor ve kendine kahve koyup bana da ikram ediyor, ben de kabul ediyorum.

"Ee, Anabelle. Dün geceki senfoni hakkında ne düşünüyorsun?" Nero soruyor.

Masanın üzerinden ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Daha önce hiç gitmemiştim ama bayıldım. Canlı dinlemenin bu kadar farklı olduğunu fark etmemiştim. Sanki insanın içini dolduruyor." Yanaklarım kızardı. "Üzgünüm, muhtemelen kulağa çok sevimsiz geliyor."

"Hiç de değil. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Senfoniye gittiğimizi nereden biliyorsun?" Asher soruyor.

Sid sırtarak, "Bayan Potter söyledi," diyor.

"Tanrım, o yaşlı kadın buradaki en büyük dedikoducu." Asher başını sallar.

"Sen kime yaşlı kadın diyorsun?" Bayan Potter yemek odasına giriyor, beni burada bulduğu için şaşkın görünüyor. Elinde çok iyi tanıdığım bir şey var: Asher'ın yeşil içeceği.

Asher, benden başka kimseye yönelttiğini görmediğim bir gülümsemeyle, "Affet beni," diyor.

Başını iki yana sallıyor ve bunu aramızdaki masaya koyuyor. "Yüzmeyi kaçırdığın için bunu hâlâ isteyip istemeyeceğini bilemedim."

"Teşekkür ederim," diyor ve bir yudum almak için dudaklarına götürüyor.

"Bir şey değil." Omzumu sıktı. "Seni görmek güzel, Anabelle."

Taraf değiştirdiğim için biraz rahatsız hissediyorum ve ona garip bir gülümseme veriyorum. "Sana da."

İçeri girdiği gibi hızla odadan çıkıyor. "Yapma bunu," diyor

Asher bana buyurgan bir sesle. Ben de dahil olmak üzere

masadaki herkes hareketsiz kalıyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Ne yapmayayım?"

"Bize hizmet etmek yerine masada oturup yemek yiyorsun diye rahatsız olma." Tostunun üzerine biraz bal sürüyor.

"Rahatsız olmamam için bana emir veremezsin Asher."

Masanın öbür ucundan bir homurtu duyuyorum ve Sid'in yumruğunu ağzına götürüp gülmemeye çalıştığını görmek için başımı çeviriyorum. Kol etkileşimimizi dikkatle izliyor.

"Garip hissetmen için hiçbir sebep yok."

Asher'ın bana patronluk taslaması ve yatak odasında otoriter olmasıyla ilgili bir sorunum yok ama benim duygularımı kontrol edemez. Çatal bıçak takımımı yere bıraktım. "Bu işler böyle yürümez. Bir şeyi öylece emredemezsin ve insanlar birdenbire bu konudaki hislerini değiştiremezler."

"Neden bu konuda garip hissedesin ki? Buradasın çünkü ben seni burada istiyorum."

Öfkelendim. "Kısa bir süre önce bana bok gibi davrandığını ve beni utandırmak ve küçük düşürmek için elinden gelen her şeyi yaptığını ve bu malikanedeki herkesin bunu bildiğini unuttun mu?"

Sid, "Seni yakalamış," diyor.

Asher başını ona doğru çevirip bir süre ters ters baktıktan sonra dikkatini bana veriyor.

"Bana hükmetmenin pek çok yolu var Asher, ama duygular bunlardan biri olmayacak. Ne hissedeceksem onu hissedeceğim ve bu konuda bir fikrin olabilir ama bana bunu değiştirmemi emredemezsin ve bunun mucizevi bir şekilde gerçekleşmesini bekleyemezsin."

Kaşlarını çatıyor ve elimi tutuyor. "Sadece kendini bu masaya ait hissetmeni istiyorum."

Başımı eğiyorum. "Eminim zamanla yapacağım. Sadece bugün o gün değil, tamam mı?"

Çenesi bir an için sertleşiyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. Özür dilerim." Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

"Her şey affedildi." Ona bir gülümseme veriyorum, sonra masanın karşısından gelen kahkaha sesine doğru dönüyorum.

Sid başını bize doğru sallayarak, "Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor.

"Ne?" Asher elimi bırakıyor ve kahvaltısına geri dönüyor.

"Bir kadını dinlediğin gün," diyor Sid. "Hatta herhangi birini."

"Voodoo amcığının teki olmalı," diyor Kol.

"Yapma." Asher sandalyesinden fırlar ve Kol'a dik dik bakar. Kol ellerini önüne kaldırır.

"Bazı haberlerim var," diyor Nero ve konuyu değiştirmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Asher yavaşça yerine otururken ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Hepiniz maskeli baloda Maude ile tanışacaksınız, sonra da ona evlenme teklif edeceğim."

Nero'ya kocaman gülümsüyorum ama masada bu habere sevinmiş görünen tek kişi benim.

"Acelen ne?" Kol soruyor. "Hamile mi kaldı?"

Nero ona ters ters bakar. "Hayır, hamile değil. Onu seviyorum, acelem bu."

Nero'ya gülümsüyorum ve o da bunu fark ettiğinde minnettar görünüyor. Sonra Asher'a bakıyor. "Geçmiş kontrolünün temiz çıktığını biliyorum, aksi takdirde onunla görüşmeyi bırakmamı çoktan söylemiş olurdun." En büyük ağabeyinin onayını almak istediği çok açık.

Asher kahvesini yudumluyor. "Onun geçmişini araştırdığımı nereden biliyorsun?"

Nero alay ediyor. "Çünkü seni tanıyorum."

Asher omuz silkiyor. "Sonuçların temiz çıkması, dolabında geçmiş araştırmasında ortaya çıkmayacak iskeletler olmadığı anlamına gelmiyor."

Gözlerini deviriyor. "O, annesi ve kız kardeşi baloda benim misafirim olacaklar, yani kararını orada verebilirsin. Ama çok büyük bir tehlike yoksa ona soracağım."

Hangi maskeli balodan bahsettiğini bilmiyorum. Asher bana bundan hiç bahsetmedi. Beni götürmeyi planlıyor olsaydı, şimdiye kadar bir şeylerden bahsetmiş olması gerekmez miydi?

Asher hiçbir şey söylemiyor, onun yerine bana bakmadan önce yeşil suyunu bitiriyor. "İşin bitti mi? Gün için hazırlanmam ve ofisime gitmem gerekiyor. Bugün benim için heyecanlı bir gün."

"Neyin var senin?" Sid soruyor.

Asher bana sırtarak, "Bugün Preston Wallace'ı kendi şirketinin yönetim kurulundan kovacağım gün" diyor.

CHAPTER
OTUZ ALTI

ASHER

I Anabelle'in arkasından ofis kapısını kapattı. "Madem kardeşlerimle yemek yemekten bu kadar nefret ediyorsun, bundan sonra kahvaltıyı benim odamda yapabiliriz."

Kahvaltıdan ayrıldığımızdan beri sessiz ve nedenini anlayamıyorum. Kardeşlerim onu rahatsız mı etti? Duygularını kontrol etmeye çalışmamla ilgili yaşadığımız küçük tartışma mı? Emin olamıyorum.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur. "Ne oldu? Hayır, iyiydi. Başta biraz rahatsız ediciydi ama sonra düzeldi."

"Neler oluyor o zaman?" Belinden tutup kendime doğru çekiyorum. Beyaz puantiyeli lacivert bir elbise giyiyor, elbisenin bel kısmı genişliyor ve dizlerinde bitiyor.

"Hiçbir şey, ne demek istiyorsun?" Dudakları bunu söylüyor, ama kucağımdan kurnazca çekilme şekli bana hayal görmediğimi söylüyor.

"Yemek odasından ayrıldığımızdan beri sessizsin."

Bana gözlerini deviriyor ve bu bende onu dizlerimin üzerine çekip kıcına kıpkırmızı olana kadar şaplak atma isteği uyandırıyor. "Beni çok az gördün. Evime gittim.

Yemek yedikten sonra hazırlanabilmek için odaya geçtim. Malikânenin içinden geçtik ve işte buradayız."

"Fark etmez, bu muhteşem kafanın içinde bir şeylerin döndüğünü söyleyebilirim." Parmağımla şakağına dokunuyorum. "Şimdi ne oldu?"

İç çekiyor ve benden uzaklaşıyor. "Bu aptalca. Ya da belki de değil, bilmiyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, belki de asıl mesele budur."

Kaşlarımı çattım. "Devam et."

Anabelle alt dudağını ısırır. "Nero maskeli balo hakkında bir şeyler söyledi. Büyük bir olay gibi görünüyordu."

Ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sanırım öyle. Voss Enterprises'ın işimizin hayırseverlik kısmı için para toplamak amacıyla düzenlediği yıllık bir etkinlik ama bu neden benden uzaklaşmak istemene neden olsun ki?"

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Madeline Ridgeway ile mi gidiyorsun? Onu kısa bir süre önce başka bir etkinliğe götürdüğünüzü biliyorum."

"Neden Madeline'i getireceğimi düşündün?" Yerinde kıpırdanışını incelerken başımı eğiyorum, kendinden daha az emin görünüyor.

"Bilmiyorum... bana balo hakkında hiçbir şey söylemedin ve sanırım seninle gelmemi isteseydin söylerdin. Bunun büyük bir olay olduğunu kendin söyledin... Belki de onu getirmek istiyorsundur. Sosyal çevrelerde önemli biri. Belki ikiniz... bilirsin işte." Kolları önünde çılgınca sallanıyor.

O zaman anlamadığını fark ettim. Yanına yaklaşıp çenesinden tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Madeline'i almayacağım. Seni alacağım. İlgilenmem gereken binlerce başka şey olduğu için bundan bahsetmedim ve başka bir kadını alabileceğimi düşünmen bile bana ofisime girdiğin ve aile mülkünü korumak için yapabileceğin bir şey olduğunda ısrar ettiğin andan beri sana takıntılı olduğumu anlamadığını söylüyor."

Sertçe yutkunuyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Geceleri yatağında uzanırken seni düşündüğüm çocuksu türden bir saplantı değil. Bütün gün düşüncelerime nüfuz eden türden bir saplantı. Başka bir kadınla yakınlaşmayı düşünmeme bile izin vermeyen türden bir saplantı." Elimi yüzünden çekip saçlarımın arasından geçirdim. "Aile mezarlığının yanındaki patikada bana rastladığın gün neden sarhoş olduğumu biliyor musun? Piç babamın ölüm yıldönümü olması dışında mı?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Çünkü bir seks kulübü gecesiydi ve kimseyi becermek gibi bir niyetim yoktu. Hiç kimseyle. Herhangi birinin bedeninde dikkatimi dağıtacak bir şey aradığım o gece tek düşünebildiğim sendin. Sen ve senin ne kadar baştan çıkarıcı olduğun. Sen ve ne kadar genç olduğun ve seni evine gönderip tüm anlaşmamızı iptal etmem gerektiği. Seni ve ne olursa olsun seni düşünmekten, senin hakkında daha fazla şey bilmek istemekten, o tatlı amını sikmek istemekten kendimi alamıyordum."

Ağzı açık kalıyor ve kalçalarını birbirine bastırışını kaçırmıyorum.

"Madeline'i o etkinliğe davet etmemin tek nedeni seni uzaklaştırmaya çalışmaktı. Aramızda hiçbir şey olmadı ve bundan sonra da olmayacak." Ellerimi yüzünün iki yanındaki saçlarına bastırıyorum. "Beni başkaları için mahvettin, Anabelle Boudreaux. Ya sen ya da hiç kimse."

Nefesini içine çekiyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. Umarım mutlu gözyaşlarıdır. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve doğruluk, eve dönme hissi iliklerime kadar işliyor.

Biz daha kendimizi fazla kaptıramadan masasındaki telefon çalıyor. Geri çekiliyor ve alnımı onunkine koyuyorum.

"Bunu almalıyım," diye fısıldıyor.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Anladığından emin olana kadar olmaz." Bana gülümsüyor. "Anlıyorum, Asher. Ben de aynı şeyi hissediyorum." Tanrım, bu kadın. Beni öldürecek.

Koltuğuma oturdum ve Preston Wallace'ı aradım. İlk defa birini kovduğum için mutlu oluyorum.

"Preston Wallace," diye cevap veriyor.

"Ben Asher," diye kendimi tanıtıyorum, ama o zaten benim olduğumu biliyor. "Ne istiyorsun?"

"Artık hizmetlerinize ihtiyaç olmadığını bildirmek istedim." Parmaklarımı mutlu bir dans yapar gibi masaya vuruyorum.

"Ne? Senin hiçbir yetkin yok." Ses tonu acıydı ve hiçbir zaman işlerini takip etmediğini biliyordum. Adam kendini şirketin tepesinde oturan altın gibi görüyordu, babası öldüğünde hüküm sürmeye hazırdı.

"Evet, var. Artık şirketin yarısından fazlasına sahibim. Bazı kesintiler yapıyoruz, bu yüzden özür dilerim, ama ilki size."

"Bunu yapamazsın!"

"Az önce yaptım," diyorum, o öfkелendikçe gülümsemem artıyor. "Babam asla izin vermez-."

"Bunun üzerinde hiçbir kontrolü yok. Artık tüm kontrol bende Preston. O yüzden uslu bir çocuk ol ve karton kutunu topla. Güvenlik kapının dışında seni bekliyor." Sert bir şey duvara çarptı. "Umarım o kişisel bir eşyadır. Yıkım için size fatura kesmek istemem." Ona tam olarak neden hak ettiğini bulduğunu söylemek isterken sesimi dengede tutmak çok zor.

"Sen bir pisliksin."

"Biliyorum."

"Bu böyle gitmez! Hiçbir şekilde!"

Beni görmemesine rağmen omuz silkiyorum. "Bunu kendin için olması gerekenden daha zor hale getirme."

"Sen de alacaksın, Voss, sadece bekle."

"Hiç sanmıyorum." Kapısı çalınıyor ve ahizeden yankılanıyor. "Şimdi cevap ver ve medeni ol ki seni kışının üstüne atmak zorunda kalmasınlar. İyi bir hayatın olsun, Preston."

"Siktir git, Voss."

Gülüyorum ve sırtarak telefonu kapatıyorum. Anabelle ofisin diğer tarafındaki koltuğunda dönüp bana endişeyle bakıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Şu anda sen de benim kadar sevinçli hissetmelisin. Preston Wallace sonunda hak ettiğini buldu."

"Buna sevindim," diyor. "Sadece senin için bir tür tepki olacağından ve tüm bunların benim yüzümden olacağından endişeleniyorum."

"Tepki falan yok, Anabelle. Yaptığım şey yasaldı ve öyle olmasaydı bile, dürüst olalım, her türlü sorunu ortadan kaldırabilirdim."

"Eğer eminseniz..."

"Eminim."

"Tamam, Preston Wallace'ı siktir et o zaman."

Kıkırdıyorum. Anabelle'in nadiren ortaya çıkan kirli ağzını seviyorum. Aletim pantolonumun içinde kıkırdıyor. "Beş dakika içinde bir video konferans görüşmem var. Kutlamaya ne dersin?"

Anabelle'le ilgili diğer harika şeylerden biri de ne zaman baskın moda geçtiğimi her zaman anlayabilmesi. Ona söylememe bile gerek yok, biliyor gibi görünüyor. Sırtını biraz kamburlaştırarak artık onun da bunu anlayabildiğini görüyorum.

"Aklınızda ne var efendim?" Ona

sırıyorum. "Bana doğru sürün."

Böyle olacağını bildiğim için hiç tereddüt etmedi. Sandalyesinden kayarak dört ayak üzerine düşüyor ve geniş odanın içinde sürünerek bana doğru geliyor. Onun her hareketini bir aslanın bir zebrayı takip ederken izlediği gibi izliyorum.

O masama yaklaştığında, sikim taş gibi sertleşiyor ve pantolonumun kumaşını zorluyor. Sandalyemi biraz geriye almak için ayaklarımı kullanıyorum.

"şimdi masanın altına gir."

"Evet, efendim." Masamla benim aramdaki boşluğa sürünerek girdi ve dizlerinin üzerine çökerek talimatları beklemeye başladı.

Uzanıyorum ve bir evcil hayvanı över gibi elimi birkaç kez başının üzerinde gezdiriyorum. "şimdi sikimi çıkar."

Dudaklarını yalıyor. "Evet, efendim."

Kemerimi özüyor, sonra fermuarı indirmeden önce elbise pantolonumun düğmesini açıyor. Biraz uğraşıyor ama boxer'ımı taşaklarımın altına kadar indirmeyi başarıyor. Bana oral seks yapmasını emretmemi beklediğinden eminim, ama bunun yerine bilgisayarımda katılmam gereken toplantının linkini içeren e-postayı açarken birkaç dakika orada oturmasına izin veriyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor ve uyarılmışlığının kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Aletim seğiriyor ve boğazının arkasından küçük bir ses çıkartıyor. Görüntülü sohbete girmek için bağlantıya tıklarken sırtıtıyorum.

Hepimiz kısaca merhabalaştık ve sonra ben başladım. "Joseph, neden bizi başlatmıyor ve son raporun ilgili kısımlarını gözden geirmiyorsun?"

"Elbette." Monologuna başlar.

Sessiz düğmesine bastım. Bakışlarımı bilgisayar ekranında tutarak dördüncü çeyrek tahminleriyle tamamen büyülenmiş gibi davranıyorum. "şimdi sikimi yala, evcil hayvan."

"Evet, efendim."

Minik eli sikimin tabanını sarıyor, ama tam olarak saramıyor ve dudakları başının üzerinde kayıyor. Islak ısı içeri sızarken inliyorum ve o da hissi artırmak için dilini kullanıyor.

Anabelle'in sikimi höpürdetip boğarken çıkardığı arka plan gürültüsü beni elik gibi sertleştirirken bir yandan da yüzümü donuk tutmaya çalışıyorum.

Joseph raporunu bitirdiğinde, elimi Anabelle'in başının üstüne koyuyorum. Bunun bir an durması ve sessiz olması gerektiği anlamına geldiğini anlıyor.

Sesimi açıyorum. "Teşekkürler, Joseph. Tahminler iyi görünüyor. Sam, sende ne var?" Sam devralmayı düşündüğümüz bir başka şirketin risk değerlendirmesiyle ilgili raporuna başlarken yine sesimi kısıyorum.

Artık işleri uzatacak havada değilim. Gözlerim hala ekrandayken, "Beni boşalt, Anabelle. Ve eğer bunu çabuk yaparsan, bu görüşmeyi bitirdiğimde seni ödüllendireceğim."

Ne yapacağını biliyor. Yumruğunu aletimin ucunda çevirirken taşaklarımı emiyor. Patlamanın eşiğine gelmem uzun sürmedi.

"Siktir, boşalacağım."

Anabelle ağzını sikimin başına götürüyor ve eli sikimi sarsıyor. Yüzümü pasif tutmak için Herkülvari bir çaba sarf ediyorum ama toplantıdaki diğer kişiler bir şeylerden şüpheleniyorsa bile bunu belli etmiyorlar.

İnliyorum ve kalçalarımı savurarak kendimi onun boğazına boşaltıyorum. Dudaklarını yalarken ve elinin tersiyle çenesini silerken bir bakış atıyorum.

Büyük bir ödül alacak.

Konferans görüşmesi biter bitmez görüntülü konuşmayı kapatıyorum, onu masama kaldırıyorum ve adımı haykırmaktan sesi kısılana kadar amını yiyorum.

CHAPTER

OTUZ YEDİ

ANABELLE

E Asher'la geçen her gün daha da güzelleşiyor. Her ne kadar kendimi ona aşık olmaktan alıkoymaya çalışsam da, bu noktada bu imkansız. Geçen hafta ofisinde yaptığı konuşmadan sonra, ben gidiciydim. Bazen gece geç saatlerde

Uyanık yatarken merak ediyorum, bu gerçekten sonsuza dek mutlu sonumuz olabilir mi? Birbirine bu kadar zıt iki insan aşkı bu kadar gerçek bulabilir mi? Sanırım bunu zaman gösterecek.

Günlerimizi yan yana çalışarak, gecelerimizi ise çarşafılara sarılıp uyuyarak geçiriyoruz. Tek dezavantajı, ona yalan söylemek ve koşuya çıktığımı söylemek zorunda kalmam oldu, oysa gerçekte yaptığım şey labirentte koşup gül fidanıyla ilgilenmeye çalışmaktı. Sanırım gerçekten ilerleme kaydediyorum. Yeni tomurcuklar var ve güller daha sağlıklı ve canlı görünüyor.

Son zamanlarda güllerle Asher'ın ölmüş annesiymiş gibi konuşuyorum, bitkiye Asher'a nasıl aşık olduğumu ve bana hissettirdiği her şeyi anlatıyorum. Aptalca ama işe yarıyor, bu yüzden yapmaya devam ediyorum.

Yarın gece maskeli balo var ve heyecanlı olduğum kadar gerginim de. Asher bana giymem için muhteşem sarı bir balo elbisesi aldı ve geceyi onun kollarında geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Asher banyodan çıktığında ben onun yatağında kitap okuyordum, o da duşunu yeni almıştı. Yorganın altına girmeden önce üzerine bir şey giyme zahmetine girmiyor. Vücudunu sevdiğim kadar kendine güvenini de seviyorum.

Geçtiğimiz hafta boyunca rutinimiz haline geldiği gibi komodinden kendi kitabını alıyor ve bir süre sessizce okuyoruz. Ama her zamanki gibi, dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtlıyor.

Kitabımı kapattım ve komodinin üzerine koydum. "Sana aklımı kurcalayan bir şey sorabilir miyim?"

Bana eğlenerek sırtıyor ve kaşlarını çatıyor. "Zırvalamak mı?" "Bu bir kelime." Göğsüne vuruyorum.

Bu fırsatı beni kendisine yaklaştırmak için kullanıyor. "Elbette. Sor bakalım."

Parmağımı sert göğsünde gezdiriyorum. "Neden ilk başta bana karşı bu kadar kabaydın? Buraya geldiğim ilk gün benden hoşlandığını söylemiştin ama çok kabaydın. Sadece o gün değil, ondan sonraki birçok gün boyunca."

Aklımdan çıkmayan tek şey bu, kendimi ona tamamen aşık olmaktan alıkoymamın tek nedeni.

Asher kaşlarını çatıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Çünkü seni gördüğüm anda özel olduğunu biliyordum ve sahip olamadığım her şeyi temsil ediyordun."

Göğsüm sıkışıyor. "Neden bana hiç sahip olamayacağını düşündün?"

"Çünkü sen çok gençsin. Çünkü hak etmiyorum. İyi bir adam diyebileceğin biri değilim. Hasarlıyım. Ama seninleyken... bana bunlardan daha fazlası olabileceğime dair umut veriyorsun. En azından seninleyken."

Yüzümü kavırıyor ve beni öpüyor. Temposu yavaş ve derin ve paylaştığımız diğer öpücükler gibi hissettirmiyor. Ona ne kadar değer verdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu hissedebilmesini umarak tüm duygularımı öpücüğe döküyorum.

Asher çenemin hizasında yumuşak ve tatlı öpücükler bırakıyor. Bu onun yatakta henüz görmediğim bir yönü ve ben bunun her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Elleri atletimin eteklerine doğru kayıyor ve onu yukarı, başımın üzerine doğru çekiyor,

yatağın yanında yere atıyor. Sonra dudakları meme ucumu buluyor ve emiyor, dilini tepe noktasının etrafında döndürüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve elim saçlarının arasına dalıyor, birbirine karışmış tellerin arasından geçiyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca telaşsız ve memnun bir şekilde göğüslerime tapıyor. Sırtım yatağa degecek şekilde beni çevirdiğinde, uyku şortumu bacaklarımdan aşağı çekerken dilini göğsümün alt tarafında gezdiriyor.

"Seni bulduğum için çok mutluyum," diyor dili kıvrımlarımın arasında gezinene kadar aşağı inerken.

Vücuduma geri dönüp içimde kaymaya başlamadan önce ağzıyla beni orgazmın eşiğine getiriyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve kalçalarının yavaş, istikrarlı yuvarlanması beni daha yükseğe iterken tutuyor.

Kollarım boynuna dolanıyor ve başının arkasındaki saçlarla oynuyorum. İkimiz de gözlerimizi diğerinden ayırmıyoruz ve sanki bedenlerimiz birleşmekten çok daha fazlasını hissediyoruz. Sanki ruhlarımız birbirine dolanmış, örülmüş ve asla ayrılmayacakmış gibi hissediyorum.

Orgazmım içimde bir gök gürültüsü gibi yuvarlanıp güçle çatırdayana kadar doruk noktam tuğla üstüne tuğla, katman üstüne katman inşa ediyor. Asher da benimle aynı anda boşalıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırarak kalçalarının ritmi yavaşlayana kadar iniltimi yutuyor.

Biraz geri çekiliyor ve şakağımdaki saçları okşayarak bana bakıyor. Gözlerinde o kadar çok şey var ki, dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurup yataktan yuvarlanmak için benden ayrıldığında şaşırıyorum. Az önce paylaştıklarımızdan sonra, bunun tadını biraz daha çıkarabileceğimizi düşünmüştüm.

Hala çıplak olan gömme dolabına yönelirken hiçbir şey söylemiyor. Az önce orgazm olmuş olsam bile kıcının kıvrımlarına ve esnemesine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Döndüğünde elinde beyaz bir kutu vardı. Bunun bir yüzük olmadığını biliyorum ve açıkçası öyle olsaydı şok olurum.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Sana bir şey aldım. Yarın akşam balodan önce sana verecektim ama bunu düşünmek için zamanın olsun istiyorum. Bu senin kararın olmalı."

Alnım kırışıyor. "Anlamıyorum."

Kutunun kapağını açıyor ve içinde siyah kadife içine yerleştirilmiş kalın bir elmas gerdanlık var. Elim ağzıma gitti.

"Seks kulübünde taktığın yakayı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım ondan kolyeye kayıyor.

"Bu bir günlük yaka. Kulüp dışında, başkalarının önünde takabileceğin bir şey. Bu bizim bağlantımızın ve Dom/Sub ilişkimizin bir sembolü. Bunu aramızda bir söz ya da sözleşme olarak düşünün, başka bir şey olmayacak, kendimizi adadık."

Kalbim göğsümde kabarıyor ve gülümsememe engel olamıyorum. "Bunu düşünmeme gerek yok Asher. Kabul ediyorum."

Bana gülümsediğinde gözlerindeki pırıltı kolyeden daha güzel. Bu zarif mücevherin ona ne kadara mal olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Teşekkür ederim." Beni öpüyor. Geri çekildiğinde kutudan tasmayı çıkarıp bir kenara koyuyor. Boynuma doğru başını sallıyor. "Alabilir miyim?"

Dönüyorum ve yakamı bağlayabilmesi için saçımı yukarı kaldırıyorum. Bağladıktan sonra saçlarımın dökülmesine izin veriyorum ve ona dönüyorum. "Neye benzediğini görmek istiyorum."

Masmavi gözleri okyanustan yansıyan güneş gibi parlıyor. "Mükemmel görünüyor."

Yataktan fırlayıp ayakta duran boy aynasına doğru koşuyorum ve tasmayı üzerimde gördüğümde nefesim kesiliyor. Hâlâ çıplağım ve bir şekilde bu yakışıyor. Elim boynuma doğru gidiyor. Tasma boynumun neredeyse tamamını kaplayacak kadar kalın ve elmaslar odanın loş ışığında parlıyor. "Bu çok güzel."

Asher aynada arkamdan geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bunu günlük hayatında takmayacağının farkındayım. Bunun için sana başka bir tek taş pırlanta alacağım. Ama bunun yarın gece ve gelecekteki diğer geceler için mükemmel olacağını düşündüm."

Bir gelecekte bahsetmek midemi şampanya köpükleriyle doluymuş gibi hissettiriyor.

"Bayıldım. Teşekkür ederim." Dönüp kollarımı boynuna doluyorum ve onu bir öpücük için aşağı çekiyorum.

Çıplak bedenlerimizin baskısının fark edilmesi ve işlerin kızışması uzun sürmüyor. Bu geceki ilk birleşmemizden farklı olarak, Asher benden iki orgazm daha çıkardığında bana kimin sorumlu olduğunu hatırlatıyor.

CHAPTER

OTUZ SEKİZ

ASHER

I Maskeli balo gecesi mekâna vardığımızda şoföre el sallıyorum ve Anabelle'e limuzinin arkasından kendim yardım ediyorum. Bu akşam hava kapalı ve çiseliyor, ama neyse ki limuzinin bırakılacağı yer bizi kuru tutmak için büyük bir portikonun altında.

Anabelle sarı elbisesinin içinde inanılmaz görünüyor. Omzu açık, geniş kabarık kolları kolunun üst kısmının yarısına kadar iniyor. Ön kısmı göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya iniyor ve elbisenin alt kısmı önden büyük bir yırtmaçla vücuda oturuyor ama yine de şık ve zarif görünüyor. Ve en güzel kısmı da boynundaki elmas yaka. Benden kabul ettiği.

Ona takmasını teklif etmeden önce ne kadar gergin olduğumu görseniz bunun bir nişan yüzüğü olduğunu düşünürdünüz. Kabul ettiğinde, sanki her şey yerli yerine oturuyormuş gibi hafiflemiş hissettim. Ruhumda boş yaralar olduğunu bile bilmediğim yerleri o doldurdu ve iyileştirdi.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Ona sordum.

Onun için yaptığım altın maskenin ardından bana bakıyor. Yüzünde benimki kadar aşağıya inmiyor ama dış kenarı elmaslarla çevrili ve maskenin üzerinde girdaplar ve telkari var. Ben de ayıya benzeyen altın maskemi takıyorum. Belki bunun gibi bir etkinlik için biraz fazla vahşi ama en rahat ettiğim şey bu.

"Hâlâ gerginim. Ama hazırım."

İşaret parmağımla maskesinin alt kenarını çiziyorum. "İyi olacaksın. Sadece benimle kal."

Başını sallıyor, ben de kolunu geçirebilmesi için dirseğimi uzatıyorum. Binaya girdiğimizde, hayır kurumu için arka fonda kırmızı bir halı vardı. Burada basın yok. Sadece kendi fotoğrafçılarımız var, böylece hangi fotoğrafların yayınlanacağını kontrol edebiliyoruz.

"Hadi fotoğrafımızı çektirelim." Onu yönlendirdim ve fotoğrafçıya poz verdik.

Orada işimiz bittiğinde bizi balo salonuna götürüyorum. "Vay canına," diyor Anabelle sesindeki merakla.

Bu gece burada her şeyin bir araya getirilmiş olmasından etkilendiği belli olduğu için göğsüm biraz kabarıyor. Dekor, herhangi bir ünlü ya da multi-milyonerin düğünü ile aynı seviyede, sadece kardeşlerim ve ben bu amaç için kendi paramızı kullandık. Bu gece burada toplanan her şeyin doğrudan hayırseverlik çabalarımıza gitmesini istiyoruz.

Bir etkinliğe gittiğimde, katılımcılardan aldıkları paranın üçte birini şarap ve yemek için harcadıklarını görmekten nefret ediyorum.

"Kuruluşunuz ne tür hayır işleri yapıyor?" Anabelle bana dönerek soruyor.

"Zenginliği etrafa yaymaya çalışıyoruz, bu nedenle her yıl farklı bir odak noktamız var. Son birkaç yıldır evsizlere yardım eden kuruluşlarla, okuma yazma bilmeyenlere yardım eden kuruluşlarla ve okullarda kahvaltı programları yürüten birkaç kuruluşla çalıştık. Ancak her zaman kadın sığınma evlerini ve istismara uğrayan çocuklara yardım eden bazı kuruluşları da dahil ediyoruz."

Anabelle bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve elimi sıkıyor. "Bu gece dans etme fırsatımız olacak mı, yoksa tüm gece boyunca tur atmak zorunda kalacak mısın?"

Onu kendime doğru çeviriyorum. "Bu akşam böyle görünürken seninle dans etme fırsatını değerlendirmeyeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

Maske yüzünden yanaklarının sadece bir kısmını görebilsem de pembeleştiğinden eminim.

"Güzel. Seninle dans etmeyi dört gözle bekliyordum."

"Ve bu gece dans edeceğin tek kişi benim. Bunu unutma."

Gözlerini deviriyor. "Gidip Nero'yu bulalım mı? Potansiyel nişanlısıyla tanışalım mı?"

Uzun bir nefes çektim. "Bana onun bu geceki çılgın niyetlerini hatırlatmayın."

Anabelle elini göğsüme koydu. "Asher, en azından onunla tanışana kadar kadına şüpheyle yaklaş."

"Muhtemelen bunu hak etmiyordur," diye homurdandım.

Anabelle'in elleri kalçalarına gider. "Kardeşlerin benim hakkımda benzer bir şey söyleselerdi onlara ne derdin?"

"Onlara kendi işlerine bakmalarını söyledim."

"Belki de kendi tavsiyene uymalısın." Bana bir bakış fırlattı.

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de kabul etmek istemiyorum. "Çocukluğumuzdan beri kardeşlerime göz kulak oluyorum."

Anabelle'in yüzü yumuşuyor ve parmağıyla çene çizgimi çiziyor. "Ama artık hepiniz yetişkinsiniz ve babanız çoktan gitti. Belki de dizginleri biraz bırakmanın zamanı gelmiştir."

Kırılması zor bir alışkanlık.

Çocukken babam sinirlendiğinde, kardeşlerimin yaptığı şeylerin suçunu genellikle ben üstlenirdim, böylece onun fiziksel cezalandırma biçimiyle uğraşmak zorunda kalmazlardı. Annemde olduğu gibi, yumruklarını

sevdiklerime zarar vermesini izlemekten daha kolaydı. Bu sadece kardeşlerim ne yaptığımı anlayacak yaşa gelene kadar işe yaradı.

Onları koruma içgüdüsü bugün de çocukluğumuzda olduğu kadar güçlü. Ama Anabelle haklı. Nero zeki bir adam, dördümüz arasında en zekisi ve bu kızda iyi bir şeyler görüyorsa bunun iyi bir nedeni olduğuna güvenmek zorundayım.

"Pekala, tamam. Madem mecburuz. Masamıza gidelim. Muhtemelen orada bir yerdedirler."

Başını sallıyor ve kolunu tekrar benimkine doluyor. Kalabalığın içinde ilerliyoruz ve maskeme rağmen insanlara merhaba demek için birkaç kez durmamız gerekiyor. Anabelle'i sadece adıyla tanıtıyorum, ona kız arkadaşım mı desem ne desem emin değilim.

Sahip olduğumuz şey bundan çok daha fazlası gibi geliyor, özellikle de şimdi benim tasmamı taktığı için.

Sonunda masaların kurulduğu balo salonunun diğer tarafına geçtiğimizde, Nero'nun masamızın yanında lacivert elbiseli ve gümüş maskeli kızıl saçlı bir kadınla durduğunu görüyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve Anabelle'in söylediklerini hatırlayarak kendimi hazırlıyorum. "Nero."

Dönüyor ve gülümsüyor. Kulüpte kullandığı kuzgun maskesini takmış. Maude'dan ilk bahsettiğinden beri ilk kez onun için bir şeyleri değiştirebileceğini fark ediyorum. Onu eğlenceye katılmaya davet edecek mi - bu kesinlikle onun tarzı olurdu - yoksa böyle bir şeyden dehşete düşecek türden bir kadın mı?

Nero ondan ilk bahsettiğinde hala kulüpteki eğlenceye katılıyordu, ancak son etkinliğe gözlemlemekten başka bir şey için katılmamıştı. Bu onun sapkınlığı olduğu için o zaman çok fazla düşünmediğim bir şeydi, ama belki de daha fazlası vardı.

Gülümseyip elimi sıkıyor, ardından dikkatini Anabelle'e yöneltip sarılmak için hamle yapıyor. "Çok güzel görünüyorsun, Anabelle."

Onun üzerinde başka bir adamın ellerini gördüğümde ruh halim bozulduğunda, kendime onun kardeşim olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Onun aksine, ben paylaşmayı sevmem.

"Teşekkürler, Nero. Çok yakışıklı görünüyorsun." Ayrılrılar ve Anabelle elini Nero'nun yanındaki kadına doğru uzatır. "Sen Maude olmalısın. Sonunda sizinle tanışmak harika."

Gülümsüyor ve Anabelle'in elini sıkıyor. "Teşekkür ederim. Sizinle tanıştığırma da memnun oldum."

"Maude, bu kardeşim Asher." Nero bana eliyle işaret etti. Başımı salladım ve isteksizce kendi elimi uzattım.

"Memnun oldum." "Ben de öyle," diyor elimi tutarken.

Anabelle bizi kurtarmadan önce bir süre garip bir sessizlik oldu. "Peki Maude, bu tür büyük etkinliklere alışık mısın?"

"Daha önce de bazalarına gittim ama hiçbirisi bu kadar abartılı değildi." Etrafına bakıyor. Gözlerinin parıltısından hoşlanmıyorum, sanki her şeyi hesaplıyor ve ne kadara mal olabileceğini hesaplıyor.

"Ben de öyle. Biraz bunaltıcı." Anabelle gülüyor ve Maude ona sadece küçük bir gülümseme veriyor.

Gözlerim kısıldı. Nero'yu kızdırıp kızdırmayacağı umurumda değil ama bu kadın Anabelle'e tavır yaparsa bir şey söyleyeceğim.

"Peki ne iş yapıyorsun, Anabelle?" Maude soruyor.

"Oh..." Bana baktı. "Aslında şu anda Asher'ın asistanı olarak çalışıyorum."

Anabelle'in bunu itiraf etmekten biraz utandığı açık, muhtemelen burada birlikte olduğumuz için nasıl görüneceğini merak ediyor.

"Anlıyorum." Maude ikimizin arasına baktı. "Hâlâ gençsiniz. Kendinizi bulmak için bolca vaktiniz var." Yine o küçük sırıtışıyla.

"Peki sen ne iş yapıyorsun Maude?" diye sordum.

Nero sinirlendiğimi hissetmiş olmalı çünkü parmak eklemlerinin ikisinin etrafında beyazlaştığını fark ediyorum.

"Harvard'a gittim ve ekonomi diplomamı aldım ve şimdi devlet için çalışıyorum."

Yani zeki biri. Bu Nero'nun ona bu kadar aşık olmasının bir sebebini açıklayabilir.

"ok etkileyici," diyor Anabelle, çünkü o böyle bir insan, başkalarının başarısından mutlu oluyor. Maude'un böyle bir insan olmadığı hissine kapılıyorum.

"Sid ve Kol nerede?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Yemeğe oturmadan önce bir şeyler içmeye gittiler." Nero kokteyli yudumlarken biraz rahatlamış görünüyor. "Aslında, işte geliyorlar."

Sid ve Kol grubumuza katıldı. İki de bu gece yanlarında birini getirmemiş, ki bu benim için şaşırtıcı değil.

"Anabelle, bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor Sid, ona sarılmak için eğilerek.

Kol sadece ona doğru başını sallayarak varlığını kabul ediyor. Ondan beklediğim tek şey buydu. "Bu şeylerden nefret ediyorum." Smokininin yakasını çekiştiriyor ve bardağından bir yudum alıyor.

Belli ki Maude ile zaten tanışmışlar, çünkü Nero tanıştırma yapmıyor. Onun hakkındaki izlenimlerini daha sonra sormam gerekecek.

Altımız bir süre sohbet ediyoruz. Maude'un maskesinin arkasından Kol'u birkaç kez süzdüğünü gördüğüme yemin edebilirim ama bunun doğru olması mümkün değil.

Sonunda Anabelle'e döndüm. "Hadi gidip bardan bir içki alalım."

"Tamam. Seninle tanışmak güzeldi Maude. Birazdan görüşürüz ocuklar."

Onu gruptan uzaklaştırmak için hiç vakit kaybetmedim.

"Gördün mü, o kadar da kötü değildi, değil mi?" Kalabalığın içinden geçerken Anabelle şöyle diyor.

"Kendi adına konuş. Ondan
hoşlanmıyorum." İç çekiyor.

"Asher..."

"Ondan hoşlanmadığımı söyledim. Ondan hoşlanamayacağını söylemedim."

Gülümsüyor ve parmak uçlarına basarak çene çizgimi öpüyor. "İşte böyle.
Şimdi gidip gecemizin tadını çıkaralım."

Bunu yapmayı planlıyorum çünkü bu gecenin Anabelle'in hayatıma ne kadar
iyi uyum sağladığının bir başka kanıtı olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

CHAPTER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANABELLE

T Bu gece için çok gergin olsam da harika vakit geçiriyorum.

İnsanların bana bakıp Asher'ın neden benimle olduğunu merak edeceklerinden ya da yaş farkımızın uygunsuz olduğunu düşüneceklerinden endişe ediyordum ama herkes gerçekten çok nazık davrandı. Hepimizin maske takıyor olması sanırım yardımcı oluyor, çünkü yaşımı söylemek zor, ama yine de kendimi tamamen yersiz hissetmiyorum, ki bu benim endişemdi.

Kol yemek boyunca benimle birkaç kelime bile konuştu. Bunu bir kazanç olarak saymalıyım. Sid her zamanki sevimli halini sergiliyor ve Nero da beni sohbete dahil etmek için elinden geleni yapıyor.

Asher kendisiyle doğrudan konuşulmadığı sürece pek konuşmuyor ama sürekli masanın altında bacağıma dokunuyor ya da kolunu omzuma atıyor. Sessizliğinin muhtemelen Nero'nun hayatını yaşamasına izin vermesi gerektiği fikrine alışmasıyla ilgili olduğunu ve benimle daha az ilgisi olduğunu biliyorum.

Yemeğin sonuna doğru etkinlik planlayıcısı masaya gelir ve Asher'a konuşmasını yapma zamanının geldiğini söyler.

Asher başını sallıyor ve bana dönüyor. "Birazdan döneceğim. Kardeşlerimle kal."

Başımı salladım.

"Bana şans dile?"

"Şansa ihtiyacı yok. Yaşlı adam öldüğünden beri bunlardan yaklaşık bin tane yaptı," diyor Sid.

Babalarından bu kadar gelişigüzel bahsedildiğini duymak sarsıcı. Yüzümü boş tutmaya çalışıyorum, böylece onlar çocukken neler olduğu hakkında bir şey bildiğimi belli etmemeye çalışıyorum.

Asher sahneye çıkıyor ve mikrofonu alarak kendini tanıtıyor. Bu gece neden burada olduğumuzu ve bu geceki bağış toplama çabalarından yararlanacak hayır kurumlarının yaptığı işin önemini anlatmaya başladı.

Bu onun nadiren gördüğüm bir yönü. Çekici ama güçlü, ikna edici ama eli ağır değil. Büyük balo salonundaki herkes onun her kelimesine kilitleniyor ve konuşma sona erdiğinde herkes yüksek sesle alkışlıyor.

Göğsümdeki duygunun, bu adamın üstesinden geldiği ve bu odadaki neredeyse hiç kimsenin bilmediği şeyle gurur duymak olduğunu fark ediyorum. Elbette, kim olduğu hakkında bilgi veriyor ama geçmişi onu sakat bırakmadı. Üstesinden geldi. Ve benim olduğu için gurur duyuyorum.

Masamıza dönmeye yaklaştığı anda yerimden fırladım ve yanıma geldiğinde onu kucakladım. "Harika bir konuşmaydı."

Geri çekiliyor ve beni öpüyor. "Şimdi o dansı paylaşmak ister misin?"

Arkamıza bakıyorum ve gerçekten de insanların dans pistine doğru ilerlediğini görüyorum. "Kesinlikle."

Beni dans pistine götürmesine izin verirken ikimiz de masadaki kimseye veda etmiyoruz. Asher beni kollarına aldığı anda, olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını fark ediyorum. Tüm çabalarımın rağmen bu adama aşık oldum, ama belki o da bana aşık olmuştur diye düşünüyorum.

Beni dans pistinde gezdiriyor ve insanlarla dolu bir odada olmamıza rağmen, bir şekilde samimi hissettiriyor. Sırtımdaki elinin sıcaklığı elbisemin kumaşından tüm vücuduma nüfuz ediyor. Dönüyoruz ve

dönüyor, göz temasını sürdürüyor ve neredeyse konuşmadan sohbet ediyormuşuz gibi hissediyoruz.

Müzik yükseliyor ve bu adamın benim için ne kadar önemli olduğunu anladığımda kalbimin patlamak üzere olduğunu göğsümde hissediyorum. İkimizin birlikte olmaması fikri artık aklımın alabileceği bir şey değil.

Şarkı bitiyor ve yerimizde durup birbirimize bakıyoruz.

Asher maskemi saç çizgime oturacak şekilde yavaşça yukarı kaydırıyor ve bir eliyle yüzümü kavıyor. "Anabelle, ben-"

"Asher!" Nero onun arkasından gelip yanımızda duruyor. "Kahretsin, böldüğüm için özür dilerim."

Aman Tanrım, sanırım beni sevdiğini söylemek üzereydi.

Asher'ın çenesi gerilir ve Nero'ya ters ters bakar. "Ne oldu?" der, sesi bir kırbaç darbesi kadar keskindir.

"Maude hakkında ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Daha sonrası için çok gerginim ve senin de bu konuda iyi olduğunu ve gerçek bir itirazın olmadığını bilmem gerekiyor."

Asher'ın bedenindeki gerginliğin bir kısmı hafifler. "Bence doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Sen yetişkin bir adamsın ve bu kararı kendin verebilirsin."

Nero'nun gülümsemesi neredeyse göz kamaştırıcı. Bu, ikisi arasında olması gereken bir an gibi hissettiriyor.

"Ben tuvalete gideceğim ve ikinizin konuşmasına izin vereceğim. Sizinle masada buluşuruz?"

Asher dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor, sonra eğilip kulağıma teşekkürlerini fısıldıyor.

Maskemi tekrar yerine takıyorum ve dans pistinden ayrılmadan önce ona gülümsüyorum. Tuvaleti kolayca buluyorum ve dışarı çıktığımda etkinlik çalışanlarından biri koridorda oyalanıyor ve beni görünce gülümsüyor.

"Affedersiniz, bayan? Sizi görmek isteyen bir beyefendi var. Koridorun sonunda, sola dönün."

"Oh, tamam, teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum, sonra koridorda soluma ve balo salonuna doğru sağıma bakıyorum.

Asher neye varmaya çalışıyor? Bu onun planladığı bir sürpriz mi? Yoksa şimdiden sıvışabilir miyiz?

Beklenti midemi bulandırırken, balo salonunu boydan boya geçen uzun koridora yöneliyorum ve söylediği gibi sola dönüyorum. Asher'ı göremeyince kaşlarımı çatıyorum. Aslında koridorun bu ucu çok daha dar ve burada görebildiğim kimse yok.

"Alo?" Koridorda yürüyorum. Belki de bu koridordan çıkan küçük odalardan birindedir? "Asher?"

Ama tüm kapılar kapalı. Ta ki sonuncusuna ulaşana ve altından ışık sızdığını görene kadar.

Gülümseyerek kapıyı yavaşça itip açıyorum. "Asher, ne oluyor-"

İçeri çekilip duvara doğru itildiğimde ağzımdan bir anda hava çıkıyor.

"Kapa çeneni, sürtük. O senin kıymetli Asher'ın değil."

Gördüğümü sandığım şeyi gördüğümünden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Smokin giymiş bir adam bir elini göğüs kafesime bastırmış, diğer eliyle de şakağıma dayadığı bir silah tutuyor. Siyah maskesiyle bile tanıdık geldiğini fark etmem bir anımı alıyor ve damarlarımda dolaşan buz beni olduğum yerde donduruyor.

Preston Wallace.

Gözlerini soğuk, hesaplı bir parıltı dolduruyor. "Görüyorum ki kim olduğumu anlamışsın, Anabelle." Adımı alaycı bir tavırla söylüyor.

"Ne yapıyorsun?" Kapanıyormuş gibi hissettiren boğazımı geçerek söylemeyi başarıyorum.

"Kudretli Asher Voss beni öylece becerebileceğini ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı düşündü?" Gülerken başını geriye atıyor.

Bu fırsattan yararlanarak arkasına bakıyorum ve küçük bir toplantı odasında olduğumuzu görüyorum. Odanın ortasında uzun bir konferans masası, etrafında sandalyeler ve odanın uzak ucunda başka bir kapı var.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama buradan gitmeliyim.

"Bunun sonuçları olacak. Beni ele geçirip kendi şirketimden atabileceğini mi sanıyor?" Şimdi yüzüme bağıyor, açıkça akli dengesi yerinde değil. "Bunu ödeyecek. O benim olanı aldı, şimdi ben de onun olanı alıyorum."

Göğüs kafesime ve boynumun alt kısmına doğru daha sert bastırarak nefes yolumu daraltıyor. Nefes nefese ön kolunu çekiyorum ama nafiye. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onunla mücadele etmemden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Kıpırdamıyor, ben de aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: Dizimi kaldırıp kasıklarına vuruyorum. Üzerimdeki balo elbisesi yüzünden darbe hafifliyor ama homurdanarak yere yığılmasına yetecek kadar temas etmeyi başarıyorum.

İttiğimde, etraftan dolanabileceğim kadar geriye sendeliyor ve en yakın olduğu için koridora açılan kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Tam kapı koluna tutunmak üzereydim ki eli saçlarımdaydı ve beni geri çekti. Kafa derimdeki acıyla haykırdım ve göğsüne doğru sendeledim.

Bir kolunu belime dolayarak beni orada tutuyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin. Belki de seninle işim bittiğinde seni bayıltmak yerine uyanık tutarım."

Boğazımdan yukarı çıkan safrayı yutuyorum.

"Hadi gidelim. İyi bir kız olacaksın ve benimle limuzine kadar yürüyeceksin. Ceketimin altındaki bu silahı sana doğrultacağım, o yüzden bir şey denemeyi aklından bile geçirme. Kimse seni kurtaramadan kan kaybından ölürsün."

Gözlerim yaşıyor ama çılgınca başımı sallıyorum.

Preston beni onunla birlikte yürümeye zorluyor, kolum onun koluna dolanmış, geldiğimiz yönden uzaklaşıyoruz. Arka tarafa park etmiş olmalı.

Dışarı çıktığımızda yağmur daha şiddetli yağıyor ve saniyeler içinde sırlıklam oluyorum. Beni bekleyen limuzine doğru koşturuyor ve kapıyı açmak için tek elini kullandığında, onun elinde biraz debeleniyorum. Gerçekten kaçmaya çalışacak kadar değil, silahı olduğu için hiç şansım yok. Sadece zorlanmak ve maskeyi yüzümden kaydırıp yere düşürmek için yeterli. Asher'ın yakında beni arayacağından hiç şüphem yok. Eğer ona nerede olduğuma dair en ufak bir ipucu bırakabilirsem, bunu yapacağım.

Preston beni limuzinin içine itiyor ve ben de karşı kapıya doğru kayabildiğim kadar kayıyorum.

Sadece hayatta kalmalıyım. Ne yaparsa yapsın, hayatta kalmalıyım ki Asher'a geri dönebileyim. Preston'ın planladığı iğrenç şeylerin sonuçlarıyla başa çıkabilirim.

Hayatta kalmak. Önemli olan tek şey bu.

Preston aramızdaki bölme kalktığı için şoförle iletişim kurmasını sağladığını tahmin ettiğim bir düğmeye basıp kapıyı kapatıyor. "Hadi havaalanına gidelim."

Araç hareket ediyor ve ben arka camdan dışarı bakıyorum, şu anda içinde bulunduğum tehlike ile Asher'ın sağladığı güvenlik arasındaki mesafe arttıkça gözlerim yaşıyor.

"Son bir kez bakmaya mı çalışıyorsun?" Preston'ın yakıcı kahkahası sinirlerimi bozuyor ve kendimi ona doğru fırlatıp gözlerini oymaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. "Belki cömert hissedersen, seni öldürmeden önce becerirken kaydedirim ve bir kopyasını ona gönderirim." Gözlerini kendinden memnun bir parıltı dolduruyor ve sırtarak koltuğunda geriye yaslanıyor. "Evet, bence bu mükemmel bir fikir gibi geliyor. Seni hatırlatacak bir şey."

"Bundan asla kurtulamayacaksın. Neden intikam için hayatını bir kenara atasın ki?"

Gözlerini bana dikeyiyor ve silahı çenemin altına dayayıp bir elimi diğer eliyle öyle sert kavırıyor ki haykırıyorum. Nefesimi içime çekip tutuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Bana onun olduğunu söylemeliydin! Seni bayılıp arabamın arkasında becerirdim. Başıma açtığın belaya değmezsin."

Şakağımdaki ani acının beni tabancayla vurduğu için olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Yüzümden aşağı bir şeyin damladığını hissediyorum ve bunun kan olduğunu varsayıyorum.

"Ama intikamımı alacağım. Oh evet, eminim ona göndereceğim kasete bayılacak ve seni bir daha asla bulamadığında bu onu çılgına çevirecek. Bu arada ben de bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere ortadan kaybolacağım. Sonsuz servete sahip olmanın faydası bu."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve göğsüm daralıyor. Böyle bir kaseti görmenin Asher'a neler yapabileceğini düşündükçe nefes almakta zorlanıyorum. Kendini toparlayabilir mi bilmiyorum. Sadece intikamcı olur ve sonunda umutsuzluğunun ve nefretinin onu içten içe yiyip bitirmesine izin verir miydi?

Bunun olmasına izin veremem. Ne olursa olsun, bunun olmasına izin veremem.

Köşeye sinmiş, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kafama aldığım darbe hâlâ yıldızlar görmeme neden oluyor.

Limuzin bir süre ilerledikten sonra durdu. Pencereden otoyolda olduğumuzu ve trafik sıkışıklığına takıldığımızı söyleyebilirim. Belki bu bana bir şeyleri çözmeye ya da Asher'ın beni bulması için biraz zaman kazandırır.

Artık hareket etmediğimize göre kapıdan atlamayı deneyebilirim. Ama Preston'ın akli dengesi yerinde değil ve arkamdan atlayıp yine de beni vurmaya çalışacağından hiç şüphem yok. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adama benziyor.

Gecikmeden dolayı sinirlendiğini söyleyebilirim. Sonunda parmağıyla interkom düğmesine basana kadar koltuğunda kıpırdanmaya devam ediyor. "Neler oluyor?"

Hoparlörden şoförün sesi geliyor. "Sanırım bu bir tür kaza, efendim. İleride ışıklar görüyorum ve kimse hareket etmiyor."

Şu anda yağmurun bu kadar şiddetli yağması beni şaşırtmazdı. Belki de ihtiyacım olan açılış budur.

ÇAPTER KIRK

ASHER

Nero gülümsüyor ve onu gördüğümü hatırladığım k a d a r ı y l a gerçekten mutlu görünüyor.

Anabelle haklı. Bunu ondan alamam. Haklı olsam ve Maude'la ilgili karanlık bir şeyler olsa bile, bunu zamanında anlayacağına güvenmek zorundayım. Ve eğer anlamazsa... iyi bir evlilik sözleşmesi bunun içindir.

"Sana söz veriyorum, bu doğru karar." Nero omzumu sıktı.

Ona hak verecek kadar ileri gitmek istemesem de başımı sallıyorum. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Sırıttıyor. "Yakınlarda bizim için bir oda tuttum. Süitin çiçeklerle ve tatlılarla doldurulmasını ayarladım. Onunla köpük banyosu yapmayı ve orada ona sürpriz yapıp evlenme teklif etmeyi planlıyorum."

"Sen tam bir Beyaz Atlı Prens'sin."

Gözlerini deviriyor. "Anabelle için de aynısını yapacağına dair bir his var içimde."

Ona haklı olabileceğini düşündüğümü söylemedim. Onunla kalıcı bir bağ kurma fikri son zamanlarda birden fazla kez aklımdan geçti. Ama onu korkutmak istemiyorum. Benden on dört yaş daha genç. Daha keşfedecek ve yaşayacak çok şeyi var. Ben zaten tüm bunları yapmanın avantajını yaşadım. Bana çok erken bağlandığı için onu engellediğimi düşünmesini, sonunda bana kızmasını hiç istemem.

Tasma bu yönde atılmış bir adım. Belki birkaç yıl içinde evlilik konusunu açarım.

"Peki, iyi şanslar." Nero'nun elini sıkıyorum ve omzuna vuruyorum.

"Sağ ol, ağabey. Dinle, eğer sakıncası yoksa, şimdi gidiyorum. O kadar gerginim ki bir an önce başlamak istiyorum."

"Elbette. Geri kalanımız buradaki işleri halledebilir."

"Harika." Bir dakika bile beklemeden Maude'u bulmak için dans pistinden ayrılır.

Karışık duygularla masaya dönüp Anabelle'in banyodan dönmesini bekliyorum. Sid ve Kol hâlâ oradaydı.

Kol'un masada olmasına şaşırmadım. Böyle şeylerden nefret eder, akılsızca sohbet etmekten nefret eder. Ama Sid genellikle şimdiye kadar etrafta dolanıyor, cazibesini kullanarak insanların paralarını vermelerini sağlıyor olurdu.

Pek çok insan Sid'i hepimizin en uysalı olarak görüyor, ama bazen yanıldıklarını düşünüyorum - aslında dördümüzün en tehlikelisi o olabilir. Koyun postuna bürünmüş bir kurdun gerçek özü.

"Küçük kardeşin onayını almak için seni buldu mu?" Sid diyor, sonra

içkisini yudumluyor. Yanına oturuyorum. "Buldu."

"Bunu ona sen mi verdin?" Kol

soruyor. "Ben verdim."

Kol'un kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor.

"Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum ama o kendi kararlarını verebilir. O bir yetişkin" diyorum.

Sid gülüyor. "Bu gördüğümüz Anabelle etkisi olmalı."

"Sanırım öyle. İyi bir amcığın Valium gibi etki edebileceğini kim bilebilirdi?" Kol sırtarak söylüyor çünkü ifadesinin beni kızdıracağını biliyor.

Gözlerimi ona diktim. "Başlama yine."

"Sadece seninle kafa buluyorum. Dürüst olmak gerekirse, ondan hoşlanıyorum. Senin saçmalıklarına aldırıyor," diyor Kol.

Bir sahnede olmadığımız sürece olmaz. Sırıtiyorum.

Anabelle'den bahsetmişken, şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Kaşlarımı çatıyorum ve kalabalığa bakıyorum.

"Ben Nero'yla konuşurken Anabelle buraya gelmedi, değil mi?" Kardeşlerime sordum.

İkisi de başını sallar.

"Huh." Ayağa kalktım. "Gidip barı kontrol edeceğim. Eğer geri gelirse, beni burada beklemesini söyle, tamam mı?"

Kol bana sanki bir talim çavuşuymuşum gibi selam veriyor çünkü o bir pislik, ama Sid sadece başını sallıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

Bara ulaştığımda onu orada göremedim, bu yüzden balo salonunu hızlıca taradım ve onu bulamadım, ancak onu kaçırmış olabilirim. Tuvaleti kontrol etmeye karar verdim.

Koridorda onu göremeyince kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum. Lavabolardaki kadınlardan birkaçı bana tuhaf tuhaf bakıyor ama ben olduğumu anlayınca dışarı fırlıyorlar.

"Anabelle? Burada

mısın?" Cevap yok.

Banyodan çıkarken kalp atışlarım hızlanıyor ve başımı koridorun her iki yönüne çeviriyorum. Daha aşağıda ve köşede başka bir kadınlar tuvaleti daha var ve gerçekten paniklemeye başlamadan önce orayı kontrol etmeye karar veriyorum. Orada da yok.

Telefonumu cebimden çıkarıp Kol ve Sid'e koridorda benimle buluşmaları için mesaj atıyorum. Nero muhtemelen çoktan gitmiştir ve ben muhtemelen boş yere panik yaparken onu rahatsız etmenin bir anlamı yok.

Ama içten içe öyle olmadığımı biliyorum.

Kol ve Sid'in koridorda bana doğru koştuklarını ve insanların arkalarından baktıklarını görüyorum.

"Neler oluyor?" Kol soruyor ve askeri eğitiminin bir kısmının devreye girdiğini görüyorum.

"Anabelle tuvalete gitti ve geri dönmedi. Balo salonunu ve buradaki iki banyoyu da kontrol ettim, gitmiş." Bir elimi saçlarımın arasından geçirip telleri sıkıca kavıyorum.

"Tamam, öncelikle... seni öylece bırakıp gitmiş olma ihtimali yok mu? Kavga mı ettiniz yoksa anlaşmazlık mı yaşadınız? Bu gecenin erken saatlerinde hiç kötü görünüyor muydu?" Kol soruyor.

Ona doğru bir adım attım. "Beni bırakıp kaçmadı. Bir şeyler oldu."

Sid aramıza girdi. "Tamam, eğer hiçbir yerde bulunamazsa, birinin onu kaçırdığını ya da ona zarar verdiğini varsaymak zorundayız, tıbbi bir acil durum ya da başka bir şey değil."

Birinin ona zarar vermek için kaçırdığı fikri göğsümü sıkıştırıyor.

"Ayrılalım ve panik düğmesine basmadan önce onu bir kez daha arayalım," diyor Sid. "Kol ve ben buraya bakacağız, sen de dışarıyı kontrol et. Belki biraz hava almaya çıkmıştır."

Hepimiz yağan yağmura bakıp bunun pek mümkün olmadığını biliyoruz ama henüz bakmadığım tek yer orası.

"Bir şey bulursanız mesaj atın." Sanki hayatım buna bağılıymış gibi kapıya doğru koşuyorum ve bazı açılardan öyle hissediyorum. Çünkü Anabelle'e bir şey olduysa, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Girişten çıkıp revağın altına doğru koşarken bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. İki karşılayıcı sohbet ediyor ve beni gördüklerinde irkilmiş görünüyorlar. Muhtemelen kuduz bir hayvana benziyorum.

"Son yirmi beş dakika içinde sarı elbiseli bir kadının buraya geldiğini gördünüz mü?" diye sordum.

Hep birlikte başlarını sallarlar.

"Hayır, üzgünüm," der biri.

Onlara tek kelime daha söylemeden, yağmurun altında revaktan dışarı koşuyorum. "Anabelle!"

Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum ama onun adını bağırarak binanın etrafında koşmaya devam ediyorum. Binanın karşı tarafına geçene kadar, araba yolunun kaldırımla birleştiği yere yakın yürüme yolunda altın rengi bir şey görüyorum -nabelle'in maskesi.

Elime aldığımda sıırıslıklam oldum, sanki biri kalbime bir buz kıracağı saplamış gibi hissediyorum. Anabelle'e neler olabileceği konusunda endişelenerek parçalanmak ve dağılmak istesem de, bunun olmasına izin veremem. Bunun yerine, öfkenin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Biri benim olanı almaya nasıl cüret eder?

Cebimden telefonumu çıkardım ve Kol'a bulduklarımı anlattım. Onunla güvenlik ofisinde buluşmamı söyledi. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bulacağım.

En yakın kapıları çekiştiriyorum ama kilitli olduklarını görüyorum. Sadece çıkışa açık olmalılar. Hayal kırıklığı içinde gökyüzüne doğru bir kükreme salıyorum, yıkıma niyetleniyorum, sonra elimde maskeyle binanın önüne doğru koşuyorum. Eğer bu ondan kalan son parçaysa, ona zarar veren her kimse üzerine cehennem ateşi yağdıracağım.

Aynı iki adam girişte duruyor ve ben yaklaşırken gözlerini dikmiş bana bakıyorlar.

"Güvenlik ofisi nerede?" Talep ediyorum.

"Um... Size göstereyim."

"Acele et."

Onu oraya kadar takip ettim ve içeri girdiğimde iki kardeşimi, üzerinde birkaç monitör bulunan bir masanın etrafında dururken buldum.

"Bir şey var mı?" Aralarına giriyorum.

Kol, "Maskeyi nerede bulduğunuza bağlı olarak bizim için onu çıkarıyor," diyor.

Güvenlik görevlisinin istediğimiz şeyi bulması birkaç dakika daha sürüyor. Bu süreyi volta atarak ve yere damlayarak geçiriyorum, ellerim saçlarımı sıkıca çekiyor.

"Anladım," diyor adam ve ben de hemen arkasına geçip izlemeye başlıyorum.

Preston Wallace olduğunu bildiğim maskeli bir adamın Anabelle'i yürüyüş yolundan aşağı sürükleyişini izlerken tüm vücudum uyuşuyor. Limuzine ulaşmadan önce biraz debeleniyor ve sanki maskesini bilerek yerinden çıkarmış gibi görünüyor.

O yaptı. Benim bulmam

için. "Aferin kızıma,"

diye fısıldadım.

Preston onu limuzine iter ve limuzin uzaklaşır. "Bu ne kadar zaman önceydi?" Kol sorar.

"Yaklaşık yirmi beş dakika önce," diyor adam.

Midem bulanıyor ve yere sızıyor. Yirmi beş dakika birini öldürmek, ona tecavüz etmek, ona ağza alınmayacak her türlü şeyi yapmak için yeterli bir süre. Kardeşlerim ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz çünkü hepimiz bunu ilk elden biliyoruz.

"Koridor. Şimdi." Beni takip edip etmediklerine bakmaya zahmet etmiyorum. Takip edeceklerini biliyorum. Ofisin dışında, ikisiyle de yüzleşmek için döndüm. "Onu nereye götürmüş olabilir?"

Kol gözlerimin içine baktı. "Preston olsaydın, ne yapardın?"

Bir an düşündüm. "Buraya girip çık. Buradan ve bizden uzaklaşmanın en hızlı yolu bu çünkü onun peşinden geldiğimi biliyor olmalı."

Sid cebinden telefonunu çıkarıp kenara çekilerek, "Geldiğimiz havaalanını arayıp uçağının orada olup olmadığına bakacağım," diyor.

"Sana bunu yaptırmak için bir tuzak olabilir. Belki de ona yaptıklarından dolayı asıl hedefi sensin," diyor Kol.

Smokin ceketini ellerime aldım ve daha ne olduğunu anlamadan onu duvara yasladım. Çünkü başından beri bildiğim şeyi yüksek sesle söyledi. Bu benim hatamdı. Onu tekmelemekle yetinemezdim, onu küçük düşürmem de gerekiyordu.

"Benim için bir tuzak olup olmadığı umurumda değil. Anabelle onda! Onu lime lime edeceğim ve her anın tadını çıkaracağım. Saçının teline zarar verecek bir şey yaparsa, yavaş yavaş yaparım. Voss soyadını hiç duymamış olmayı dileyecek."

Kol, hakkını yemeyelim, bana karşı çıkmadı. "Sadece oraya hazırlıklı gitmen gerektiğini söylüyorum, hepsi bu."

Onu hafifçe itiyorum ve ellerimi bırakıyorum. Anabelle dışarıda tek başına ve korkmuş bir haldeyken burada hiçbir şey yapmadan daha fazla durmamın imkânı yok.

"Uçağı orada. Az önce pilotumla konuştum," diyor Sid, bize doğru geri yürürken.

Başımı salladım. "Sid, sen burada kal ve o kasette gördükleri hakkında tek kelime etmemesini sağla. Ona ne gerekiyorsa öde. Videonun bir kopyasını al, sonra da orijinalini yok ettir. Sonra partiye dön ve etrafı kolaçan et. İnsanların seni gördüğünden emin ol. Kol, sen benimlesin."

Kol'un üzerinde silah olduğunu biliyorum - her zaman üzerinde bir silah vardır ve orduda geçirdiği zaman nedeniyle iyi bir nişancıdır.

İkisi de başını sallıyor.

"Onu bulur bulmaz bana haber verin. Nero'ya bilgi veririm," diyor Sid.

Başımı sallıyorum. "Yapma. Bırak gecesini geçirsin. Eğer ona gerçekten ihtiyacımız olursa, o zaman ararız."

Sid'in dudakları birbirine yapıştı. Aramamdan hoşlanmadığını tahmin ediyorum ama başıyla onaylıyor.

Neyse ki Kol'un şehirde bir evi var, o yüzden Anabelle ve benim gibi limuzinle gelmek yerine arabayla geldi. Sürücü koltuğuna tırmandı ve

dakikalar içinde uzaklaşıyor.

"GPS'e havaalanını yaz," diyor park yerinden çıkarken. "Oraya nasıl gidileceğini bilmiyor musun?" Ona ters ters bakıyorum.

"Hava berbat. Bu da en iyi ihtimalle yavaşlama, en kötü ihtimalle de kaza demek. En hızlı rotanın hangisi olduğunu görmek istiyorum."

"Oh, tamam. İyi fikir." Özel havaalanının adını yazıyorum ve bir sürü potansiyel rota çıkıyor.

Otoyolun aşağısındaki en doğrudan rotanın neredeyse tamamı kırmızı ile işaretlenmiştir.

Kol ona bakar. "Bir kaza olmalı. Umalım da izledikleri yol bu olsun."

Otoyolun etrafından dolaşan en hızlı rotayı seçer ve gaza basar.

Havaalanına vardığımızda Preston'ın uçağı hâlâ oradaydı. Açıkçası bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum.

"Ya buraya gelmiyorlarsa? Ya o..." Kelimeleri bile bitiremiyorum.

"Buraya geliyor. Muhtemelen otoyolda sıkışıp kalmıştır. Onu kaçırıp uçağını sizin keşfetmeniz için bekletmesine imkan yok. O olduğunu hemen anlayacağınızı biliyor olmalı. Anabelle'in kaybolduğunu fark etmeyecek değilsin ya. Bu uçak onun sahip olduğu tek avantaj."

O haklı. Bunu bilmek beni biraz daha iyi hissettiriyor. Çok değil ama biraz.

"Plan nedir?" Hangarlardan birinin arkasına park ettiğinde Kol'a soruyorum.

"Preston'la ne yapmak istediğinize bağlı. Onu yetkililere ihbar etmeyi düşünüyor musun?" Kol loş arabanın içinden bana bakıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve ona niyetimi belli eden bir bakış atıyorum.

"Tamam o zaman. Uçağında personeli olacak. Hepsini ortadan kaldırmayı planlamıyorsak, onlar o kadar uzağa gitmeden önce onu pusuya düşürmeliyiz."

"Peki ya tek şeritli yol?" Ben diyorum.

Başımı sallıyor. "En iyi seçeneğimiz bu. Arabamı oraya açılı bir şekilde park eder ve kaputu bozulmuş gibi kaldırırsam, sürücü durmak zorunda kalır çünkü geçemez. Sen ve ben yolun iki tarafındaki hendeklerde bekleyebiliriz. Limuzin durur durmaz atlar, kapıları açar ve sürpriz unsurunun bizim lehimize olmasını umarız."

Hay sikeyim. Bir an için gözlerimi sıkıp kapattım. Bu planda çok şey ters gidebilir. Ama ne seçeneğimiz var?

"Kapılar kilitliyse, ki muhtemelen kilitli olacaktır, bunun kabzasıyla cama sertçe vur." Torpido gözünü açar ve bir silah çıkarır. "Ateş etmeyin. Pencereler karartılmış olacak ve Anabelle'in nerede oturduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

Başımı sallayıp silahı ondan alıyorum. "Bunlardan kendin için de var mı?"

Sırıttıyor. "Tabii ki." Sonra ayak bileğine yakın bir yere uzanır ve oradaki kılıftan bir silah çıkarır.

Kol arabayı tekrar vitese takıyor ve konuştuğumuz yere gidiyor, girişi kapatacak şekilde park ediyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Daha fazla," diyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Yolun kenarındaki çukurda yüzüstü yatarken, çamurlu suyla yarı örtülüken ve yüzüme yağmur yağarken korku beni ele geçirme tehdidinde bulunuyor. Kendim için değil ama Anabelle'in şu anda yaşıyor olabileceği şey için korkuyorum.

Karnımda kızgın bir kömür gibi yanan öfkeyi uzaklaştırmak için onu zorluyorum.

O kadar çok zaman geçiyor ki, acaba yanlış mı anladık, Preston buraya geri dönmeyecek mi diye düşünüyorum. Tam umudumu yitirmeye başladığım anda, yağmurun sesini bastıran bir araç motorunun uğultusunu duyuyorum.

Haklı olup olmadığımı görmek için bakmaya cesaret edemiyorum, onun yerine yaklaşmasını bekliyorum. Arabanın yaklaştığını duyduğumda, hafif bir fren sesi ve motorun çalışma sesi değişiyor, ancak o zaman limuzin olduğundan emin olmak için başımı kaldırıyorum.

Öyle.

Bir anda hendekten fırladım. Arabanın kapı kolunu hızlıca çekince kilitli olduğunu anladım. Tüm gücümle silahın kabzasını cama vuruyorum ve cam paramparça oluyor. Aracın diğer tarafındaki camın da aynı şeyi yaptığını duyuyorum.

Preston benim tarafımda ve kucağındaki silahı bana doğru çeviremeden uzanıp kafasını kapıya çarpıyorum. Bu onu yeterince sersemletti, böylece kilit açma düğmesine basıp kapıyı açabildim.

Onu çekip çıkardım ve kaldırıma attım. Hâlâ sersemlemiş, yağmura gözlerini kırptırıyor ve muhtemelen az önce ne olduğunu merak ediyor. Bir anda üzerine atıldım. Elim boğazında, silahım şakağında.

"Benim olana dokunmaya cüret ediyorsun!" Yağmurun üzerinde bağıriyorum. Yakasını yumrukladım, onu yukarı çektim ve kafasının arkasını yola vurdum.

Bunu uzatmak, ona ödetmek istiyorum ama bunu asla yapamayacağımı biliyorum. Ölmeden önce gördüğü son şeyin yüzüm olmasına razı olmak zorundayım.

"Cehennemde çürüyeceksin ve eğer ona parmağını bile sürdüğünü öğrenirsem, seni oradan kendim çıkaracağım ve tekrar öldüreceğim." Öfkemle onu tekrar kaldırdım ve kafasını yere indirdim. Altından kan damlıyor ve yağmurda hızla dağılıyor.

Anabelle'e ulaşmalıyım. İyi olup olmadığını görmeliyim. Limuzinde ona bakma şansım bile olmadı çünkü tek düşünebildiğim bu pislige bunu ödetmekti.

Elimi yakasından çekip silahı tekrar şakağına dayıyorum ve tetiğe basıyorum. Yoldan hendeğe doğru uzanan kanlı izi görünce içimde hastalıklı bir tatmin duygusu oluşuyor.

Silahı belime soktum ve fırladım. "Anabelle!"

Telaşla limuzinin diğerk tarafına koşuyorum ve Kol'u bir koluyla ağlayan Anabelle'e sarılmış halde buluyorum. Diğeri ise ellerini kaldırmış şoför kapısının yanında duran şoföre doğrultulmuştu.

"Anabelle, iyi misin?" Ona doğru koşuyorum, onu Kol'dan uzaklaştırıyorum ve ellerimin yüzünde hafifçe gezinmesine izin veriyorum.

Kaşının üzerinde bir kesik var ve orada bir çürük oluşmaya başlamış. Köprücük kemiğinde de bir çürük oluşmuş. Eminim şu anda göremediğim daha fazlası da vardır.

"Asher," diye ağlayarak göğsüme kapanıyor ve kollarını bana doluyor.

Ona sarılıyorum ama çok sıkı değil çünkü onu incitmek istemiyorum. "İyi misin?"

"Artık öyleyim," diyor.

"Siz ikiniz havalanın. Jetinizin burada olduğunu varsayıyorum?" Kol söyledi, ben de başımı salladım. "Ben bu karmaşayla ilgileneceğim. Sen Anabelle'i eve götür."

Preston'ın cesedinin olduğu yöne bakıyorum. "Emin misin?" "Ben hallederim."

Başımı sallıyorum ve Anabelle'i limuzinin ve Kol'un arabasının etrafından dolaştırıp havaalanı girişine doğru çekiyorum. "Arkana bakma."

Preston'ın cesedini görüp daha da travmatize olmasını istemiyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp pilotun bağlantı numarasına basarak jeti bir an önce hazırlamasını söylerken yağmur şiddetle yağıyor. Uçağa ulaştığımızda jetimin merdivenleri inmiş oluyor ve yıllardır yanımda çalışan uçuş görevlisi Millie gözlerini kocaman açmış bize bakıyor. Gördüklerini kimseye anlatmasından endişe etmiyorum. Tüm çalışanlarıma bunun olmasını engelleyecek kadar iyi ödeme yapıyorum.

"Ralph'a mümkün olduğunca çabuk gitmemiz gerektiğini söyle."

O başını sallayıp kokpite doğru havalanırken ben de titreyen Anabelle'i uçağın arka tarafına, yatak odamın olduğu yere götürüyorum. Ona yol gösterdim.

Onu yatağın ucuna götürüyorum ve ben yanına oturmadan önce oturmaya zorluyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. "Çok korkmuştum Asher. Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Bana sarılıyor, ben de onu kollarımın arasına alıyorum, elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, iyi olduğu için çok minnettarım. Gözlerinde yaşlarla beni bıraktığında, bakışlarım başındaki yaraya takılıyor.

"Seni muayene etmesi için doktoru Gece Yarısı Malikanesi'nde bizimle buluşturacağım. O..." Yutkunuyorum, kelimeleri söyleyemiyorum.

Eğer Preston Anabelle'e cinsel saldırıda bulunduyorsa, yemin ederim bunu ona ödetmenin bir yolunu bulacağım, ölümle bile olsa.

Başını sallıyor. "Hayır, hayır, sen beni ondan önce buldun... ama o yapacağını söyledi. Bunu yapacak ve sana bir kasetini gönderecekti." Yüzü buruşuyor ve tekrar ağlıyor.

Bu bir bıçak gibi derimi kesiyor, kanımı akıtıyor çünkü hepsi benim suçum. Ben olmasaydım, böyle bir travma yaşamazdı.

Yerleşene kadar onu kendime çekiyorum, sonra duş almak isteyip istemediğini soruyorum. "Uçakta üzerini değiştirebileceğin yedek kıyafetlerim var."

Başını sallıyor. "Yine de benimle banyoya gelir misin? Yalnız kalmak istemiyorum."

Yüzünün yaralanmamış tarafını avuçluyorum. "Elbette."

Havalandıktan sonra Anabelle'in elbisesini çıkarmasına yardım ediyorum. Kolunda, kafasındaki ve köprücük kemiğindeki morluklarla eşleşen bir morluk daha gördüğümde, hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Birkaç dakika daha geç kalmış olsaydım.

O zaman ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bunu yapmak beni öldürecek. Asla eskisi gibi olamayacağım.

Ama onu benim yüzümden zarar görmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Annem gibi onun da benim yüzümden tehlikeye girmesine izin veremem. Bu beni babam gibi yapar.

Chapter

İLK-BİR

ANABELLE

W Dün gece eve vardığımızda doktor bizi karşılamak için oradaydı. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşünmüyordu ama alnıma dikiş atılması gerekiyordu. Yaralarım Asher'ı dehşete düşürdü. Doktor alnımdaki yarayı dikerken yüzündeki ifade o kadar acı vericiydi ki hafızama kazındı.

Asher beni soydu, ipek bir gecelik giymeme yardım etti, yorganı geri çekti ve üzerime örttü. Uyku  abuk geldi ama ne kadar sürdü emin değilim. Sert ve ağırlı bir şekilde uyandım, karanlık çökmüştü. Kafam karışmış bir şekilde döndüğümde yanımdaki yatağın boş olduğunu hissediyorum. Odaya baktığımda onu, beni bodrumda bulduğı gece oturduğı sandalyede otururken buluyorum.

"Orada ne yapıyorsun?" Elimi tutması için uzatarak soruyorum.

"Seni uyandırmak istemedim." Sesi  akıllı ve gözlerinin altında hiç uyumadığını gösteren ağır torbalar var.

"Saat kaç?" Bütün gün uyumuş olmama rağmen esniyorum.

"Akşam yediyi biraz geçe."

Başımı sallayıp geriniyorum ama kolumdaki çürük yüzünden irkiliyorum. Asher irkiliyor ve bakışlarını benden kaçırıyor.

"A mısın? Bayan Potter'a sana bir şeyler hazırlamasını söyleyebilirim." Sesinde hiç sevgi yok. Monoton ve duygudan yoksun.

"Biraz belki."

Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden kapıya yöneldi. Sevdiğim adama ne oldu?

"Asher, bekle." Sesim büyük odada ancak fısıltı gibi çıkıyordu.

Durdu ama arkasını dönmedi.

Başka seçeneğim olmadığı için arkasından sordum, "Neler oluyor? Neden farklı davranıyorsun?"

İlk başta cevap verecekmiş gibi görünmüyor, ama yavaşça etrafında dönüyor ve gözlerine dolan suyu görünce nefesim kesiliyor. "Ölebilirdin Anabelle," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı attım. "Ama yapmadım. Sen bundan emin oldun."

Yüzü öfkeye dönüşüyor, tüm sert çizgiler ve keskin kenarlar ve yatağa doğru adım atıyor. Tanıdığım adama hiç benzemiyordu. "Benim yüzümden ölecektin!" Parmakları göğsüne gömülüyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

Başım geriye doğru sallanıyor. "Hâlâ hayatta olduğum için sana teşekkür etmeliyim."

"Teşekkür etmek mi?" Kelimeleri tiksintiyle tükürüyor. "Ben olmasaydım bu durumda olmazdın." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, bu onun sakinleştirici mekanizması.

Yataktan kalkıp ona doğru ilerliyorum. "Asher..." Elini nazikçe saçlarından çekiyorum. "Beni almaya Preston karar verdi, sen değıl. Bu onun suçu."

Başını iki yana sallar. "Hayır, suç bende çünkü onu rahat bırakamadım. Onu herkesin önünde utandırmak ve rezil etmek zorundaydım. Eğer ben

şirketini elinden almasaydı, seni asla kaçırmazdı."

"Bu doğru değil." Başımı sallıyorum, bana bakması için her açığı deniyorum. Gözlerimdeki gerçeği görmesi için.

"Öyle!" diye bağııyor.

Öfkesinden geri çekiliyorum ve o iç çekiyor.

"Öyle," diyor bu kez daha yumuşak bir sesle ve her iki elini de yüzümün iki yanına koyarak yüzümü kavıyor. "Bunu sana yapamam. Kaderinin anneminki gibi olmasına izin veremem." Sonra beni bırakıyor ve bana sırtını dönüyor.

Hala midem bulanıyor ve vücudum titriyor. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Gitmeniz gerekiyor."

"Ne?" Ellerimi sırtına koyuyorum ve başımı eğerek altında yatan güce uzanıyorum. "Bunu kastetmiş olamazsın."

Dönüp bileklerimi avuçlarının içine alıyor ve havada asılı tutuyor. "şimdi. Bu gece. Mülkün senindir. Borcunu sildim. Benden uzaklaşmalısın."

Gözlerim yaşıyor ve başımı sallayarak kurtulmak için bileklerimi sıkıyorum. "Hayır. Hayır, hiçbir yere gitmiyorum. Sen sadece üzgünsün-"

"Gidiyorsun, Anabelle." Bileklerimi serbest bırakıyor ve ağzından çıkan ses ilk tanıştığımızda kullandığı aynı soğuk, hesapçı ses. "Eşyalarını topla ve git. En iyisi bu. Bu zaten hiçbir zaman sonsuza dek mutlu olmayacaktı ve eğer öyle olduğunu düşündüysen, sen de benim kadar hayal görüyordun."

Ağzım göldeki aç balıklar gibi açılıp kapanıyor. "Ciddi değilsin."

"Her kelimesi."

Duygularımı belli etmemek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen yanağımdan tek bir damla yaş süzölüyor. "Beni önemseydiğini sanıyordum." Eğer önemsiyorsa, bunu yapmasına imkan yok.

Sırf korktuğu için beni gönderecek, değil mi?

"Nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Gerçek şu ki, günahlarımın bedelini ödemene izin vermeyeceğim." Sesi sert ve tereddütsüz.

"Yani beni öylece uzaklaştıracak mısın? Ne yani, bodrumda rastgele kadınlarla yatmaya geri mi döneceksin?" Onu başka biriyle düşünmek midemi bulandırıyor ve elimi mideme bastırarak üzerine kusmamak için dua ediyorum.

"Ben hayatıma devam edeceğim, sen de kendi hayatına devam edeceksin. Nashville'e geri dön, benden ne kadar uzak olursan o kadar iyi. Hayatında ne yapmak istiyorsan onu yap. Gençsin, bunu çözmek için hala çok zamanın var. Annenin Briarwood Akıl Sağlığı Tesis'i'ne yatırılması için gerekli ayarlamaları yaptım. Tüm masraflar halledildi. Sadece onları aramanız gerekiyor."

Buraya nasıl geldiğimizi hâlâ anlayamadığım için başımı sallıyorum. Çok mutluyduk. "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Yapılması gereken bu. Eşyalarını toplayabilmen için seni rahat bırakayım. Döndüğümde burada olmamanı bekliyorum." Kapıya doğru yürüyor.

Kalp kırıklığının acısı yerini içimde kükreyen öfkenin intikamına bırakıyor. Beni böyle bir kenara atmaya nasıl cüret eder? Beni hiç umursamadı mı? Onun için yeterli değil miydim?

"Senden nefret ediyorum!" Bağıriyorum, komodinin üstündeki ilk şeyi kaptığım gibi ona doğru fırlatıyorum.

Eşya paramparça oluyor ve daha iki gece önce bana verdiği kolyeyi milyonlarca parça halinde görüyorum.

Asher elini kapıya dayayarak duraklıyor ve omzunun üzerinden son bir kez bakıyor. Kararlı görünüyor, bu da nedense kendimi daha kötü hissetmemeneden oluyor. Yere çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, ıstırabım yerini öfkeye bırakana kadar ne yapacağımı bilemiyorum.

Siktir et bunu. Onun için bir hiçmişim gibi beni bir kenara atmak istiyorsa, ben de aynısını yapabilirim. Onun odasından aceleyle çıkıp kendi odama girdim, çantamı kaptım ve

Sadece bunu yanımda götüreceğim. Onunla ilgili herhangi bir hatıra taşıyan hiçbir şeyi yanımda götürmek istemiyorum.

Birkaç dakika içinde Gece Yarısı Malikanesi'nin demir kapılarından son kez geçiyorum. Yine hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, artık mülkten ayrıldığım için öfkem dağılıyor.

Nereye gideceğim ben? Eve gitmek istemiyorum, henüz değil. Duygularımı kontrol edene kadar olmaz. Kardeşime ve büyükanneme kafamda neden dikişler olduğunu ve neden temelli evde olduğumu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Kendimi kasabada buluyorum ve Black Magic Bar'ın yanındaki otoparka park ediyorum. Kendimi alkolle uyuşturmak kulağa hoş geliyor. Eve nasıl döneceğimi sonra düşünürüm. Belki bardaki telefonda kardeşimi ararsam beni alır. Asher cep telefonuma hiç geri dönmedi.

Ben gittiğimde Sawyer barmenlik yapıyordu, bu biraz kötü oldu. Cinder olur diye umuyordum. Eminim geçmişte birileri ona kazık atmıştır ve birlikte dertleşebiliriz.

Bara oturur oturmaz ona "İki tekila shot ve üç parmak burbon," dedim.

"Başlamak için biraz ağır olacak, öyle değil mi?" Sawyer yüzümdeki morluklara ve dikişlere bakarak, "Biraz ağır oldu, değil mi?" diyor.

"Kapa çeneni ve bana içkileri getir."

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor ve siparişimi hazırlamaya başlıyor. İlk kadehi içkisiz içiyorum, sonra ikinciyi ve boş kadehleri ona doğru kaydırıp burbondan büyük bir yudum alıyorum.

Bir saat sonra, iyi bir vızıltım var. Hâlâ debeleniyor olsam da, acı biraz azaldı.

Ta ki bilinen en büyük baş belası yanımdaki tabureyi çekene kadar.

Galen, "Geceyi dışarıda geçirmene izin verdiğine inanamıyorum," diyor.

Ona ters ters bakmak için başımı çeviriyorum, yüzündeki şaşkınlık fark edildiğinde ona haddini bildirmeye hazırım. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

ama konuşmak için ağzını açtığında, biliyorum.

"Bunu Asher Voss mu yaptı?" Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor, gözleri ve parmağı alnımı işaret ediyor.

"Tabii ki hayır." Galen'e gözlerimi deviriyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. "Sonra ne oldu?" Öfke bir yuvarlanma gibi üzerinden akıp gidiyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Preston'a ne olduğunu ona söyleyemem. Asher'ın onu öldürdüğünü. Şu anda Asher'a çok kızgın olabilirim ama beni Preston Wallace gibi bir yırtıcıdan koruduğu için onun mahvolmasına asla izin vermem.

Zaman çok kısa ve zihnim az önce olanlarla o kadar meşgul ki ikna edici bir yalan bulamıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elini barın tepesine vurdu ve ben irkildim. "Voss'ların burada istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünmelerinden bıktım. Asher'dan patronuma küçük bir telefon ve onlara karşı herhangi bir şeyi takip etmem engelleniyor. Kanunların üstünde değiller. Ama bu." Tekrar alnıma baktı. "Ayrıcalıkları burada sona eriyor." Kapıya doğru yürüyor.

Barın üstünden çantamı alıp peşinden koşuyorum. "Galen! Galen, bekle!"

Beni görmezden geliyor ve kapıyı iterek açıyor. Üniformalı değil ama polis arabası yanında, binanın yan tarafına park etmiş.

"Bekle!"

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım," diyor sürücü kapısını açarken. "Bütün o gizemli arabalar gelip gidiyor. Yukarıda neler olduğunu kimsenin bilmediği partiler. Benim olanı, otoritemi, kasabamı, kadınımlı almalarına izin vermekten bıktım."

"Galen, bekle!" Arkasından yaklaştım ve dönmesi için kolunu çektim. "Bunu bana Asher yapmadı, yemin ederim."

"Tabii ki yapmadı." Kolunu tuttuğum yerden çekip çıkardı.

"Sana söz veriyorum, gerçek bu." Çılgına dönüyorum ve panik içime işliyor.

Galen omzumu sıvazladı. "Tamam, tamam, Anabelle. Rahatla, tamam mı?"

Neyse ki daha sakın görünüyor, ben de onu daha fazla ikna etmeye hazır bir şekilde başımı sallıyorum.

"İçki içiyordun. Seni Oak Haven'a geri bırakmamı ister misin?" diye sorar.

Eğer bu onun Geceyarısı Malikanesi'ne gitmekten vazgeçmesi anlamına geliyorsa, evet, vazgeçerim. "Bu harika olur."

"Sorun değil. Yine de arkada oturman gerekecek. Kimsenin benimle birlikte öne binmesine izin vermiyorum."

"Tabii, her neyse." Düşünmeden arka kapıyı açmasını bekliyorum. Onu malikâneme götürdüğüm sürece Asher'la olan her şeyi unutacaktır.

Benim için arka kapıyı açıyor, ben de içeri giriyorum. İki ayağım da içeri girer girmez Galen çantamı elimden alıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Kapının koluna hamle yapıyorum ama kol yok ve ön taraftaki kilitler yerine oturuyor.

"Ne oluyor lan?" Yumruklarımla cama vuruyorum.

Galen yüzü camın diğer tarafına gelecek şekilde eğilir. "Bunu benim için mahvetmene izin vermeyeceğim." Çantamdan anahtarlarımı çıkarıyor ve arabama doğru yürüyor. Arabaya biniyor ve uzaklaşıyor.

Hayır, hayır, hayır!

Ellerim ağrıyana kadar cama vuruyorum ve başarısız bir şekilde kapıyı açmaya çalışıyorum, ama buradan kilidi açmanın bir yolu yok. Ön koltuklarla benim aramda siyah metal kafes benzeri bir bölme duruyor.

Galen'ı durdurmalıyım. Bir görevi var ve sonunun iyi bitmeyeceğini biliyorum.

Cama biraz daha vurduktan ve elim ağrımdan başka bir şey yapamadıktan sonra sırtüstü uzanıyorum ve cama tekme atmaya başlıyorum. Kımıldamıyor ama denemeye devam ediyorum.

Bir dakika kadar sonra, "Anabelle?" diye duydum.

Kafamı kaldırdığımda Cinder'ın bana kocaman gözlerle baktığını görüyorum. Vardiyasına başlamak için geliyor olmalı.

"Cinder! Tanrıya şükür. Beni buradan çıkarmalısın."

"Orada ne yapıyorsun?" Kapıyı deniyor ama dışarıdan da açılmıyor.

"Galen beni burada tuzağa düşürdü. Asher'a zarar vermeye gitti!" En azından ben öyle varsayıyorum. Kesinlikle 'önce vur, sonra soru sor' havasında görünüyordu.

"Tamam, bekle." Cinder gözden kaybolur ve birkaç dakika sonra elinde bir araba krikosuyla geri döner. "Geri çekilin!"

Arabanın uzak tarafına geçip ellerimi başımın üzerine koyarak başımı eğiyorum, sonra *patlama*, *patlama* ve nihayet camın kırılma sesini duyuyorum. İki gün ve iki kırık cam.

"Teşekkür ederim!"

Pencereden çıkmama yardım ediyor ve ben de toprak otoparka yüzüstü düşmekten kıl payı kurtuluyorum.

"İyi misin?" Bakışları alnımdaki kesiğe takılıyor. "Evet!"

Sadece Geceyarısı Malikanesi'ne gitmem gerekiyor."

"İşte, arabamı al." Anahtarlarını bana doğru itiyor ve park ettiği yönü işaret ediyor. "Mavi Toyota."

Ona çabucak sarıldım. "Teşekkür ederim, söz veriyorum tek parça halinde geri getireceğim."

Onun bir şey söylemesini beklemeden arabaya koştum, çalıştırdım ve park yerinden hızla çıktım.

ÇAPTER KIRK İKİ

ASHER

S Anabelle'i bırakıp gitmek yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Neredeyse yapamıyordum. O odadan çıktıktan sonra, her şeyi geri almak için neredeyse yüzlerce kez oraya geri koştum. Ama sonra annemi düşündüm ve onun kaderinin evli olduğu adam yüzünden değişeceğini bilseydim, kendimi durdururdum. Anabelle'in ölümünün sebebi ben olamam.

O gittiğinden beri içip içip yuvarlanıyorum, anıları yeniden yaşamaya çalışıyorum ki onları hiç unutmayayım. Ondan bana kalan tek şey onlar ve bir gün onlar da kaybolursa buna dayanamam.

Cep telefonum çaldığında hâlâ hayıflanıyordum. Arayanın Anabelle olmadığını biliyorum çünkü numaram onda bile yok. Buraya gelir gelmez telefonuna el koymuştum. Cebimden çıkarma zahmetine girmemin tek nedeni bu.

"Ne?" Cevap vermek için söyledim.

"Bay Voss, ben ön kapıdan Philip. Az önce bir ihlal yaşadık efendim."

Sandalyemde dik oturdum. "Ne oldu?"

"Araba onların arasından geçti, efendim. Bayan Boudreaux'nun arabasıydı, efendim, ama-"

Telefonu kapattım, ayağa kalktım ve aceleyle odadan çıktım.

Anabelle ne halt düşünüyor? Yaralanabilirdi. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama kendini tehlikeye atamaz.

Onu görmek için hem çaresizce hem de korkarak evin içinde koşuyorum. Sadece birkaç saatliğine bile olsa onsuz olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için onu tekrar gönderemeyecek kadar güçsüz olacağımdan korkuyorum.

Ön kapıdan içeri daldığımda, arabası yakınlarda cırtlak bir sesle durdu. Ama arabadan Anabelle yerine Galen denen pislik indi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona doğru yaklaştım ve onu dümdüz etmekten başka bir şey istemedim.

"Ona ne yaptığınızı gördüm. Siz Voss'lar her şeyin yanınıza kalacağını sanıyorsunuz."

"Ona asla el kaldırmazdım. O da sana aynısını söylerdi." Ellerim yanımda yumruk oldu.

"Bana söyledi. Ona vuranın ve o morlukları yapanın sen olduğunu benim için doğruladı. Ona zarar veren sendin."

Sözleri beni tökezletiyor. Anabelle bana kızgın olabilir ama babamın bana yaptıklarından nefret ettiğimi bildiği bir şey için beni gerçekten haksız yere suçlar mı?

"Seni tutuklamak için buradayım ve bu sefer dünyadaki tüm para seni kurtaramayacak, Voss."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Federalleri arayıp seni tutuklatmadan önce mülkümden defol." Dönüp eve doğru ilerlerken bir silah sesi duydum.

Yavaşça Galen'in etrafında dönüyorum.

"Yavaşça bana doğru gel ki kelepçeleri takabileyim."

"Mülkünden defol. Sana bir daha sormayacağım," diye homurdandım.

Gülüyor ve sesi biraz dengesiz çıkıyor. "Kontrol sende değil. En azından bu sefer değil. Şimdi sana söylediğimi yap."

"Hiç şansın yok."

"Her ne kadar yasaların üstünde olduğunuzu düşünmek isterseniz de, değilsiniz. Sen ve tüm ailen bu kasaba için bir tehditsiniz. Tanrı bilir burada neler yapıyorsunuz. Kaç tane soruşturma açmaya çalıştığımı biliyor musun? Sadece üstlerden gelen bir telefonla kapatıldı. Anabelle'in babasının ölümü bile senin müdahalen yüzünden düzgün bir şekilde soruşturulamadı. Cesedi görmek için neden olay yerine çağırılmadım? Siz dördünüz her zaman kanunların üstünde olduğunuzu düşündünüz ama artık değilsiniz. Herkes babanızın berbat biri olduğunu biliyor. Annenizin nasıl biri olduğunu kim bilebilir? Muhtemelen öldürülmesi iyi oldu, böylece dördünüzün ne hale geldiğini görmek için burada olmayacak. Merak etmeyin, siz suçlandıktan sonra Anabelle'e çok iyi bakacağım."

Anabelle ve annemden aynı cümle içinde bahsedince, elinde bir silah olduğunu umursamadan ona doğru atılıyorum.

Bir silah sesi hem önümden hem de arkamdan sekiyor, sonra sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi hissediyorum. Bir an için hava emiyorum ve yere düşmeden önce sendeliyorum. Sonra yıldızlı gece gökyüzüne bakıyorum.

Etrafımda bir tür kargaşa var -çılgılık atma ve bağırma olabilir mi? Emin değilim. Sonra o geldi. Benim meleğim. Anabelle'im. Yüzü benimkinin üzerinde, gökyüzünü kapatıyor, ama sorun değil çünkü o gece gökyüzünün olabileceğinden çok daha güzel.

Ama bir sebepten dolayı ağlıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ona bir şeyler söylemeye çalışıyorum.

"Şşşt, hayır, bir şey söyleme." Göğsüme bastırıyor ve işte o zaman hissediyorum. Gömleğim ıslandı ve acı bir dağlama demiri gibi içime işledi.

Anabelle sürekli ağlıyor ve üzgün olduğunu söylüyor, ama neden?

"Seni seviyorum," diyor alnını alnıma bastırduğunda. Her şey

kararmadan önce "Dies Irae" sesini duyduğuma yemin

edebilirim.

İlk başta karanlığa uyandığımda korkuyorum, ama sonra uzakta bir iğne ucu kadar ışık görüyorum ve ona doğru yürüyorum. Yürümeye devam ediyorum ve ilk başta hiçbir ilerleme kaydetmediğimi hissediyorum, ama sonunda ışık büyüyor ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Asher, yanlış yöne gidiyorsun."

Ses bir an için beni ürkütüyor, tanıdık geliyor. Duymayalı çok uzun zaman olmuştu. "Anne?"

"Asher, geri dön."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra ışığa doğru koşuyorum, ona doğru koşuyorum. "Anne!"

Işık neredeyse tüm görüşümü dolduracak kadar büyük olduğunda onu görüyorum ve gözlerimden yaşlar süzülüyor. Çok güzel görünüyor. Tıpkı çocukluğumdan hatırladığım gibi. Çocukluğumdan farklı olarak, huzurlu ve mutlu görünüyor.

"Anne, sen iyisin."

Yanardöner beyaz bir elbise giymiş, huzurla gülümsüyor. "Geri dönmelisin evlat. Senin zamanın değil."

Neden beni göndermeye çalışsın ki? Onu çok uzun zamandır

görmedim. "Ama seninle olmak istiyorum anne. Seni özlüyorum."

Nefesim kesildi.

Eskiden yaptığı gibi yanağıma dokunuyor ve içimi bir huzur kaplıyor. "Eninde sonunda tekrar birlikte olacağız. Ama şimdi değil. Onu sana ben gönderdim. Ona geri dönmelisin."

Düşüncelerim pekmez gibi yavaş. "Kim?"

"Anabelle. Ona geri dönmelisin evlat. Sana ihtiyacı var."

Anabelle.

Her şey bir anda aklıma geldi. Galen'in malikâneye gelmesi, Anabelle'in benim için ağlaması, onu gönderdiğimde hissettiğim acı.

Anneme bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. Anabelle'le birlikte olmam gerekiyor ve bu da anneme tekrar veda etmem anlamına geliyor.

"Sorun yok, evlat. Senin zamanın geldiğinde ben burada olacağım. Git, mutlu ol. Bunu hak ediyorsun." Elini yüzümden çekti.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda, sanki bir tünelden geriye doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Her yerden ve hiçbir yerden aynı anda "Ben de seni seviyorum oğlum" sesleri geliyor. Ve sonra bir kez daha, hiçlik var.

CHapTer

İLK ÜÇ

ANABELLE

S Hastane yatağının yanında Asher'ın elini tutuyorum. Üç gün önce onu buraya getirdiklerinden beri yanından hiç ayrılmadım.

Onu yerde kanlar içinde gördüğümde hissettiğim dehşet hala aklımdan çıkmıyor. Bu görüntüyü aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum. Tek düşünebildiğim, onu sevdiğimi bilmeden ölecek olmasıydı. Ona söyleyecek cesaretim hiç olmadı.

Ameliyat masasındayken kalbini iki kez yeniden çalıştırmak zorunda kaldılar ve ameliyattan sonraki ilk yirmi dört saat çok üzücüydü. Kendi kendime bir söz verdim; eğer bu ameliyattan sağ çıkarsa, onun aynı şekilde hissetmemesinden ya da beni göndermek istemesinden korksam da, ona tam olarak ne hissettiğimi söyleyecektim.

Arkamdan kapının gıcırtyyla açıldığını duyuyorum, sonra Sid'in sesini. "Anabelle, gerçekten eve gitmelisin. Biraz dinlen, duş al."

Yatağın diğer tarafına geçerken başımı sallıyorum. "Bana koktuğumu söyleme şeklin bu mu?"

Bana acıyarak bakıyor. "Bu benim, senin de kendine dikkat etmen gerektiğini söyleme şeklim. Burada olman ya da olmaman sonucu değiştirmeyecek. Bir süreliğine ben devralayım."

Asher'ın kardeşleri son birkaç gündür şaşırtıcı derecede nazik ve destekleyici davrandılar. Galen'in öldüğü gerçeği için teşekkür etmem gereken Kol bile.

Görünüşe göre güvenlik, Asher'in telefonu suratlarına kapatmasının ardından Kol'u aramış ve kapılardan içeri dalan aracın benim olmadığımı söylemiş. Kol, Galen'in tetiği çekmek üzere olduğunu görmüş ve ona da ateş ederek iki gözünün arasından vurup anında öldürmüştü.

Kol'un hastaneye gelmesi bir gün sürdü çünkü polis tarafından sorgulanmıştı. Sid hastanede benimle konuşmaya geldiklerinde yaralarımın ilgili nasıl bir hikâyeye anlatmam gerektiğini söyledi: Merdivenlerden düşmüştüm. Bana dikiş atan doktor hikayemi destekledi. Galen'la barda olan her şey hakkında gerçeği söyledim.

Kol serbest bırakıldı ve suçlanmadı. Bunun nedeni milyarderlerin vudu büyüsü mü yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ve umurumda da değil. Kimse Galen LeBlanc gibi bir pisliği öldürmenin bedelini ödememeli.

Asher'ın elini sıkıyorum ve alnındaki saçları itiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum Sid."

Bu konuda benimle bir yere varamayacağını kabul ederek başını sallıyor. Nero ve Kol çoktan denediler ve vazgeçtiler.

İkimiz de sessiz, Asher'a bakıyoruz. Teni hâlâ hastalıklı bir gri renkte, her zamanki zeytin tonuna yakın bir şey değil.

"Sence uyanacak mı?" Kısık bir sesle sordum. "Doktor

uyanmaması için bir neden olmadığını söylüyor."

Keşke sözleri güven telkin etseydi. "Biliyorum ama üç gün oldu."

"Vücudu çok fazla travma geçirdi. İyileşmesi gerekiyor." Sid bana zayıf bir gülümseme veriyor, ben de başımı sallıyorum.

"Bir değişiklik var mı?"

Döndüm ve Kol'un odaya girdiğini
gördüm. Kaşlarımı çattım. "Değişiklik
yok. Henüz değil."

Başını sallıyor ve yanımda durup omzumu sıkıyor. Geçtiğimiz haftanın
onu gerçekten sarstığı çok açık.

Dönüp Kol'a bakıyorum. "Gala gecesi yaptıkların için sana hiç teşekkür
edemedim. Ve Galen'i vurduğun için."

Her iki konuyu da hiç açmadık. Bir keresinde Preston ve şoföre ne
olduğunu sorduğumda Kol beni hemen susturdu ve ne kadar az bilirsem o
kadar iyi olacağını söyledi.

Kol elini bırakmadan önce omzumu tekrar sıkıyor.

Hiçbir şey söylememesine şaşırmadım. O az konuşan bir adam.

Garip ama son birkaç gündür Kol, Sid ve Nero'ya kendi kardeşim kadar
yakın hissetmeye başladım. Sanırım travmayı birlikte atlatmak bunu
sağlıyor.

Luke dün kasabadaki bazı kişilerden olanları duyduktan sonra beni görmeye
geldi. Başkalarından duymak zorunda kaldığı için pek memnun değildi ama
tüm dikkatimi Asher'a verdiğimi açıkladıktan sonra ikna olur gibi oldu.

"Nero nerede?" Sessizliği doldurmak
için soruyorum. "Sinir bozucu
nişanlısıyla birlikte," diyor Kol.

Başımı salladım. "Nazik olmaya çalış." "

"Öğleden sonra geleceklerini söyledi," diyor Sid.

Başımı sallıyorum ve tekrar Asher'a bakıyorum. "Sadece uyanmasını
istiyorum." Ayağa kalkıyorum ve Asher'ın üzerine eğilerek dudaklarımı
alına götürüyorum. "Seni seviyorum. Lütfen bana geri dön."

Uzaklaştığımda, bana bakan masmavi gözlerini gördüğümde nefesim
kesiliyor.

"Ya öldüm ve cennetteyim ya da rüya görüyorum ve gözümü kırptığımda
sen yaramaz bir hemşire kıyafeti içinde olacaksın."

"Asher!" İçgüdüsel olarak ona sarılıyorum ama inlediğini duyunca geri çekiliyorum. "Özür dilerim."

"Ben doktoru çağırayım." Sid aceleyle odadan çıkar.

"Asher, uyanmışsın. Tanrıya şükür, çok korkmuştum."

Kol arkamdan, "Seni çimlerin doğru tarafında görmek güzel kardeşim," diyor.

Asher kıkırdıyor ama acı içinde kıvranıyor. "Teşekkürler. Ben vurulduktan sonra ne oldu?"

"Sen bu konuda endişelenme. Bunu konuşmak için çok zamanımız olacak. Hepimiz iyi olduğun için çok mutluyuz."

Doktor, peşinde Sid'le içeri dalıyor ve hepimizin geri çekilip Asher'ı muayene etmesi için ona biraz yer açmamızı istiyor.

Köşeye çekiliyorum, dudağımı ısıriyorum ve doktorun her şeyin yolunda gittiğini söyleyeceği an için endişeleniyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor: Ya Asher iyileşme sürecinin sisi geçtiğinde beni yine de gönderirse? Ya hâlâ benimle birlikte olmak istemiyorsa?

Hayır. Onu ikna etmek için ne yapmam gerektiği umurumda değil. Hiçbir yere gitmiyorum.

Doktor işini yapıyor ve işi bitince bize dönüyor. "Her şey iyi görünüyor. Herhangi bir aksilik olmadığını varsayarsak, birkaç gün içinde eve gidebilecek." Dönüp Asher'a bakıyor. "Bazı kontroller için tekrar gelmeniz gerekecek ama evde iyileşebilirsiniz ve her gün bir hemşire gelip gelişiminizi kontrol edebilir."

Asher odanın diğer ucundan bana baktığı için yanıt vermeyince Sid devreye giriyor. "Teşekkürler doktor. Bizim için yaptığınız her şeyi takdir ediyoruz."

Doktor vedalaşıp odadan çıkıyor. Asher hâlâ bana bakıyor.

"İkinize biraz yalnız zaman vereceğiz." Sid, Kol'a bakar ve kapıya doğru başını sallar.

Ben yatağa doğru yürürken kapı arkalarından kapanıyor, Asher'dan ne bekleyeceğimden emin değilim. Burada olduğum için mutlu olacak mı? Daha önce oturduğum yere oturuyorum ve bana doğru uzanıyor. Elini tutuyorum ve sanki kaybolacakmış gibi kavriyorum.

"Anabelle, söylediğim şeyler için özür dilerim. Seni öylece gönderdiğim için."

Endişe bedenimden akıp gidiyor, yerini sevinç alıyor. Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor. "Seni bulduğumda çok korkmuştum."

"Sana seni sevdiğimi söyleyemedim öleceğimden çok korkuyordum," diyor.

Gözümü kırıyorum ve ilk gözyaşlarım dökülüyor.

"Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim Anabelle ve bir daha senden uzak kalmayı reddediyorum. Sonsuza dek hayatımın bir parçası olmanı istiyorum. Bu senin için ne anlama geliyorsa, umurumda değil. Birlikte yaşayabiliriz, Dom ve Sub olabiliriz, evlenebiliriz... Sadece sensiz yaşamamanın bir seçenek olmadığını biliyorum."

Başımı eğiyorum ve rahatlamış bir şekilde ağlarken elini alnıma götürüyor. Kendimi toparladıktan sonra tekrar ona bakıyorum. "Seninle kavga etmeye ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemeye hazırdım. Beni bu zahmetten kurtardığın için teşekkür ederim."

Kıkırdıyor ve tekrar sinirleniyor.

"Seni seviyorum, Asher Voss. Tüm parçalarını. Hasarlı olanlarını, iyileşenlerini ve mükemmel olanlarını. Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum." Ayağa kalkıp üzerine eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

"Sonsuza dek,"

diyor. "Sonsuza

dek."

ASHER birkaç haftadır evde iyileşiyor ve nihayet yataktan kalkıp biraz dolaşabiliyor. O kesinlikle

en kolay hasta, ama şikayet etmiyorum. Sadece benim için burada olduğu için mutluyum.

Bugün onu günlük yürüyüşünün bir parçası olarak sürprizini görmeye götürüyorum. Aşırıya kaçmasını istemediğim için evin içinde yavaşça ilerliyoruz ve labirentin girişine geldiğimizde ona dönüyorum.

"Buna hazır olduğuna emin misin? Değilse, başka bir gün bekleyebilir." "Benim için endişelenmeyi bırak. Hadi gidelim."

Önümde ilerlemeye başladı.

Gözlerimi deviriyorum ve onu takip ediyorum. Bu labirente pek çok kez girip çıktığım için merkez meydana yaklaşmamız uzun sürmüyor.

"Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum," diyorum yaklaştığımızda. "Bunu senin için yapmak istedim çünkü senin için özel olduğunu söyleyebilirim."

Elimi tutup sıkıyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. "Merak ettim."

Açık meydana doğru yürüyoruz ve o şaşkınlığını hemen fark ediyor. Biliyorum çünkü yürümeyi bıraktı ve ona baktığımda gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Nasıl..."

Elini bırakıyorum ve her zamankinden daha sağlıklı ve tam çiçek açmış olan gül fidanına doğru yürüyorum. Tombul kırmızı güller fidanı kaplamış, solan yapraklar ve aşırı dikenler yok olmuş. "Kütüphanede annenin bir kitabını buldum ve içinde ona nasıl baktığına dair bir sürü not vardı. Ben de onun talimatlarını uyguladım."

"Annem..." diye fısıldıyor ve yanıma yaklaşıyor. "Anabelle, ben..."

Cümlesini bitirmiyor, onun yerine eğilip beni iyice öpüyor. Göğsüm sevinçle doluyor. Onun tepkisi umduğum gibi oldu.

Geri çekiliyor ve yüzümü avuçluyor. "Evlen benimle."

Birkaç kez göz kırpyorum ve gergin bir kıkırdama çıkarıyorum. "Ne?"

Hastane yatağında bana ne söylediğini hiç konuşmadık. Hâlâ yatalak ve iyileşme sürecindeyken bu konu hakkında konuşmak doğru gelmedi.

"Hazırlıklı değilim. Yanımda yüzük falan yok ama ne istersen alırım. Sadece lütfen karım ol. Sensiz yaşıyamam ve sana, bize olabildiğince bağlı olmak istiyorum."

Belki bu beni deli ediyor ama cevabımı düşünmeme gerek yok. O daha konuşımasını bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Evet, seninle evleneceğim!"

Beni tekrar öpüyor. Sonunda yere kyoruz, yaprakların ve dikenlerin arasında sevişıyoruz.

EPİLOG

NI NE AY SONRA...

ASHER

A Nabelle ve ben labirentin ortasında samimi bir bahar töreniyle evlendik. Uygun görünüyordu. İlk kez orada bir araya gelmiştik, birlikte yaşamaya orada karar vermiştik ve Annemin sembolü, hayatımın aşkı tarafından yeniden var edildi.

Benimle evlenmeyi kabul ettikten bir hafta sonra, ona dev bir taştan nişan yüzüğünün yanı sıra başka bir günlük yaka hediye ettim. Tek taş pırlanta, Dom/Sub ilişkimizin bir sembolü olarak şu anda boynunda duruyor, nişan yüzüğü ve alyans ise birbirimize olan sevgimizin ve bağlılığımızın işaretleri olarak hizmet ediyor.

"Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum, Nero," diyor Anabelle solumdan. "Küçük bir tören yaptığımız için çok minnettarım. Sizin verdiğiniz tüm kararları vermek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum." Sonra bana döndü. "Pastırmayı uzatabilir misin?"

Anabelle artık kahvaltı masasının müdavimlerinden biri. Kardeşlerimle ilişkisinin gelişmesini izlemekten bu kadar keyif alacağımı düşünmezdim ama alıyorum. Şu anda onlar da en az benim kadar Anabelle'e karşı aşırı korumacılar.

Geçen hafta Anabelle Oak Haven Malikânesini ziyaret etmek üzere malikâneden tek başına ayrıldı ve Sid bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguladı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Tehlikede olmadığından emin olmak için güvenlik personelinden birini onu takip ettirdim. Bilmediği şey ona zarar vermez. Benden nefret eden birinin onu piyon olarak kullanmak istemesi konusunda hâlâ paranoyakça davranıyorum.

Annesi birkaç aydır eve dönmüş durumda. Anabelle'i göndermeden önce ayarladığım, onu yerleştirdikleri tesis harikalar yarattı. Her şey mükemmel değil ama Anabelle'in annesinin iyi günleri kötü günlerinden daha fazla ve kötü günleri artık eskisi kadar kötü değil.

Ziyaretten döndükten sonra annesinden bahsederken Anabelle'in gözlerinde o ışıltı görmek güzeldi.

"Ben sadece Maude'un mutlu olmasını istiyorum. Ne isterse ona sahip olabilir," diyor Nero.

Maude, Nero'nun teklifini kabul ettiğinden beri düğün planlamasına tam gaz devam ediyor. Bu sonbaharda büyük bir düğün yapacaklar. Maude'un söylediği kişi olmadığını anlamasını bekliyorum ama şu ana kadar aşık bir aptal. Sanırım hepimiz öyle değil miyiz? Belki de yanılıyordum ve her zamanki gibi aşırı korumacı davranıyordum. Bunu zaman gösterecek.

"Çiçeklere karar verdiniz mi?" Anabelle soruyor.

Sanırım ekstra ilgi gösterdiğinden emin oluyor çünkü ben gerçekten hiçbir şey sormuyorum.

"Henüz değil. Hâlâ allık pembesinin mükemmel tonunu arıyorum." Sanki hiç de aptalca değilmiş ve sevimliymiş gibi gülüyor.

İçimi çekiyorum ve Anabelle masanın altından dizimi sıkıyor. Bunu bir uyarı olarak kabul ediyorum.

"Eminim büyük günden önce hepsi bir araya gelecektir." Gülümsüyorum ve ballı tostumu ağzıma atıyorum.

Anabelle dizimi tekrar sıkıyor ve bu sefer bunun iyi yapılmış bir iş için olduğunu söyleyebiliyorum.

Kaşının kenarını öpüyorum ve tenine doğru mırıldanıyorum: "Böyle yapmaya devam edersen seni beş dakika içinde yatağına geri götüreceğim karıcığım."

Ondan uzaklaştığımda bana sırtıyor. "Belki de planım budur."

Koltuğumu geriye iterek Nero'ya bakıyorum. "Sid ya da Kol'u görürsen daha sonra ofisime gelmelerini söyle. Onlarla konuşmam gereken birkaç şey var."

Başını sallıyor ve karımı becermek için kahvaltıyı kısa kesmem hakkında hiçbir şey söylemiyor. Eminim şimdiye kadar alışmıştır.

Diğer iki kardeşimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda umurumda da değil.

"Güle güle, Nero. İyi günler," diyor Anabelle, ben onu neredeyse sürükleyerek odadan çıkarırken.

Yatak odamıza girdiğimizde, muhteşem karımı soymak için hiç vakit kaybetmedim. Elmas kolye yine de takılı kalıyor. Kendi kıyafetlerimden kurtulmam sadece birkaç dakikamı alıyor.

Yatağın kenarına oturdum, avuçlarımla üzerine yaslandım. "Buraya gel ve kucağıma otur, karıcığım."

Anabelle'in ona karım dememden hoşlandığını anlamam uzun sürmedi. Bu, onu tahrik etmek için cephaneliğimdeki bir başka araç, gerçi bugünlerde fazla bir şey gerekmiyor. Birbirimiz için yanıp tutuşuyoruz.

Yatağa doğru ilerledi ve üzerime çökmeden önce beni kucakladı.

"Kahretsin, her zaman çok iyi hissediyorsun." Öne doğru eğilip kollarımı ona doluyorum ve dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum.

Anabelle inliyor ve kaygan sıcaklığını sikimde aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Vurulduğumdan beri, paylaştığımız bağ hem fiziksel hem de duygusal olarak daha da büyüdü. Her şeyi paylaşıyoruz. Ona babamın ellerinde katlanmak zorunda kaldığım belirli olayları bile açtım ve o da Preston'un ve ardından Galen'in onun için nasıl bir travma olduğunu benimle paylaştı.

Bu beni ona mümkün olduğunu bile bilmediğim bir seviyede bağlı hissettiriyor. Ve bu bağ, seksi başlangıçta olduğundan daha da iyi hale getiriyor.

Birlikte iyileşiyoruz.

Başparmağımı birleştığımız yere getiriyorum ve o inliyor.

"Asher, Tanrım, bunu durdurma."

"Planım yok, aşkım."

Onu sevdiğini bildiğim şekilde çalıştırıyorum ve bir dakikadan kısa bir süre içinde etrafımda kenetleniyor, orgazmımı horozumdan sağlıyor. İkimiz de ağlayarak orgazm oluyoruz, sonra kendimize gelirken birbirimizi sarıyoruz.

Yatak odasının kapısı yüksek sesle, kızgın bir şekilde çalınır. Birileri çok sinirli.

"Git buradan!" Bağırıyorum.

Kapının diğer tarafından "Bir sorunumuz var" sesi geliyor. Sid.

"Günün bu erken saatinde ne tür bir durum yaşayabiliriz ki?" Anabelle'e homurdanıyorum. "Sonra gel," diye sesleniyorum Sid'e.

"Asher, önemli olmasaydı az önce ikinizin geldiğini duyduktan sonra bu kapının önünde dikilmezdim."

"Aman Tanrım," diye inliyor Anabelle. Üzerimden kalkıyor ve aceleyle banyoya gidiyor.

Çırılçıplak kapıya doğru yürüyorum, umurumda değil. Karımı becerirken beni rahatsız etmek istiyorsa, bununla başa çıkabilir.

Kapıyı açıyorum. "Bu iyi olsa iyi olur. Az önce Anabelle'i utandırdın."

Sid'in bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Kol, Rapsody'yi buldu."

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Neden kimse bana söylemedi?" Çenem sertleşiyor.

"Yeni evliler cennetindesiniz. Bugünlerde ikiniz neredeyse hiç hava almıyorsunuz. Sizi bununla rahatsız etmek istemedik."

"Şimdi beni rahatsız etmek gibi bir derdin yok." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne yani, gidip onunla yüzleşti mi?"

Sid yerinde kayıyor. Hiç iyi değil. "Öyle de denebilir..."

Elim yüzümden düşüyor. "Obsidian, o ne yaptı?"

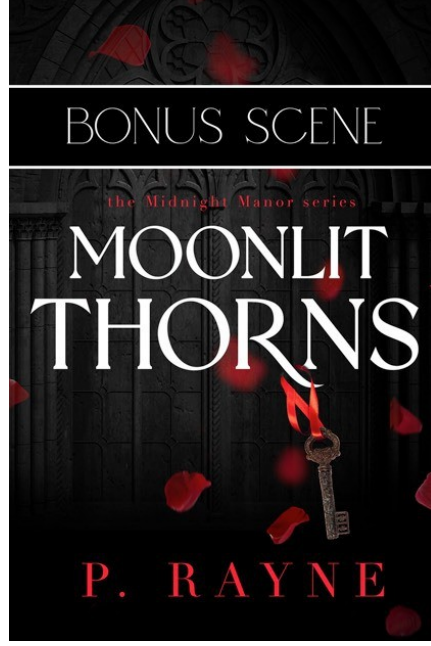
"Görünüşe göre dün onun düğün günüymüş. Onu kiliseden kaçırmış olabilir de olmayabilir de."

Asher ve Anabelle'in büyük günü ve siz de katılmaya davetlisiniz!

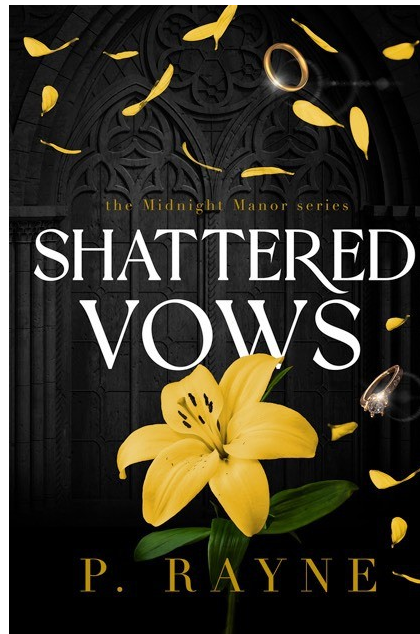
Bu samimi kutlamaya katılmak için ücretsiz [Bonus Sahnenizi](#) aşağıdan indirin.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Kol neden Rapsody'yi bulmayı bu kadar takıntı haline getirmiştir?
Geceyarısı Malikanesi serisinin bir sonraki kitabında öğrenin,
[Shattered Vows](#), Rapunzel'in yeniden canlandırılması.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

TEŞEKKÜRLER

Magnolia Bend'in tepesinde yarattığımız bu yeni dünyaya dalmaktan keyif aldığınızı umuyoruz!

Geceyarısı Malikanesi serisi bir anda ortaya çıktı. Mafya Akademisi serisini yazmayı bitirmiştik ve yeni bir şeye başlamamız gerekiyordu ve böylece beyin fırtınası süreci başladı. Bir sürü şey vardı... ah, peri masallarını yeniden anlatan bir seri yapsak nasıl olur... ve onları milyarder yapsak nasıl olur... ve gotik bir havası olsa nasıl olur... ve belki seks partileri olabilir! LOL Kısacası, okumayı sevdiğimiz pek çok şeyi bir seride bir araya getirdik ve ortaya ne çıkabileceğini görmek istedik. Nihai üründen ve ortaya çıkış şeklinden çok memnunuz!

Milyarderlerden oluşan bir kardeşlik hakkında yazmak çok eğlenceli çünkü ne isterseniz hemen hemen sahip olabiliyorlar. LOL Özel uçak mı istiyorsun? Olur. Çit labirenti mi? Tamamdır. Personel için ayrı bir konut mu? Tamamdır. Gelecek kitaplarda Geceyarısı Malikanesi arazisinde başka ne tür güzellikler bulacağımızı keşfetmek için heyecanlıyız!

Asher ve Anabelle HEA'lerini birbirlerinde bulmuş olsalar da, hikayelerinin hala gelişmekte olduğunu düşünmek istiyoruz. Asher iyileşmeye başladı ve Anabelle'in başa çıkması gereken kendi travmaları var ve bunlar bu hikayenin zaman aralığında güzel bir yay koyabileceğimiz şeyler değil. ANCAK, okuyucuya doğru yolda olduklarını ve sonunda birlikte oraya varacaklarını açıkça söyleyebiliriz.

Bu kitabın piyasaya çıkmasına yardımcı olan herkese çok teşekkürler...

Süreç boyunca yararlandığımız bir avuç beta okuyucuya çok teşekkür ederiz. Bu taslağın baştan savma bir kopyasını okumak için zaman ayırdığınız ve bize düşüncelerinizi ilettinginiz için teşekkür ederiz!

Bu hikayeyi donuk bir parlaklıktan pırıl pırıl bir mcevhare dönüştürmemize yardımcı olan editrmze ve dzeltmenimize her zamanki gibi teşekkürler!

Valentine PR ekibi bizi her zaman kontrol altında tutuyor ve teslim tarihlerine uyduğumuzdan emin olmak için sürekli takip ediyor. Buna sadece ihtiyacımız yok, aynı zamanda minnettarız!

Bu hikayeyi duyar duymaz heyecanlanan ve okuyan, inceleyen, paylaşan veya düzenlemeler yapan her blog yazarına, influencer'a ve okuyucuya kocaman bir kucak. Kulaktan kulağaya yayılmak çok zor ve Moonlit Thorns'u duyurmamıza yardımcı olmak için gösterdiğiniz tüm çaba ve emeğeye minnettarız. Bu fark edilmeden olmaz!

Ve değeri vaktinizi ayırıp hikayemizi okuduğunuz ve bir süreliğine bizim dünyamıza katığınız için SİZE çok teşekkür ederiz. Umarız geri dönersiniz.

Geceyarısı Malikanesi'nin hala gün ışığına çıkması gereken birçok sırrı var, bu yüzden serinin bir sonraki kitabı Paramparça Yeminler'i mutlaka alın. Kol ve Rapsody arasında geçen bir Rapunzel yeniden anlatımı!

xo,

Piper & Rayne

P. Rayne hakkında

P. Rayne, USA Today Çok Satan Yazar ikilisi Piper Rayne'in karanlık tarafının takma adıdır. P. Rayne adı altında karanlık, yasak ve seksi romanlar bulacaksınız.

Ayrıca P. Rayne tarafından

Mafya Akademisi

[İntikam Yemini](#)

[Masumları](#)

[Yozlaştırıyor](#)

[Mafya Kralının Kız Kardeşini](#)

[Arzulamak Rakibimi Arzulamak](#)

Standalones

[Güzelce Yaralanmış](#)

Gece Yarısı Malikanesi

[Ay Işığında Dikenler](#)

[Paramparça Yeminler](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.